РЕШЕНИЕТО

ЗА

НАПРЕДЪКА

НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Системата L2Q за задаване на въпроси е

Липсващият образователен път

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗАЩО ДЕЦАТА СЕ НУЖДАЯТ ОТ НАБОРА ОТ ИНСТРУМЕНТИ L2Q ЗА ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ **4-15**

ЗАЩО СИСТЕМАТА L2Q Е ЛИПСВАЩИЯТ ОБРАЗОВАТЕЛЕН ПЪТ **16-20**

НАБОРЪТ ОТ ИНСТРУМЕНТИ L2Q ЗА ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ

1. ИЗТОЧНИК И ПРОИЗХОД **21-48**

2. СТАНДАРТ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВА **49-80**

3. СТИМУЛ И ИЗГОДА **81-107**

4. ХАРАКТЕР И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ **108-135**

5. РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ **136-164**

6. ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ **165-206**

7. НАРАТИВ И РЕАЛНОСТ **207-238**

8. ПСИХОЛОГИЧЕСКО ВЪЗДЕЙСТВИЕ **239-264**

9. ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ **265-290**

НАПРЕДЪК НА ЧОВЕЧЕСТВОТО **291-321**

НЕ МОЖЕТЕ ДА СЕ УЧИТЕ ОТ ОНОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕТЕ ДА ВИДИТЕ

ЗАЩО ДЕЦАТА СЕ НУЖДАЯТ ОТ НАБОРА ОТ ИНСТРУМЕНТИ L2Q ЗА ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ

ДА ДАДЕМ НА ДЕЦАТА НАБОРА ОТ ИНСТРУМЕНТИ L2Q ЗА ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ, ЗА ДА ЗАЩИТЯТ УМОВЕТЕ СИ, ДА РАЗВИВАТ УЧЕНЕТО, ДА РАЗЛИЧАВАТ ИСТИНАТА И ДА ПРЕКЪСНАТ ПОВТАРЯНЕТО НА ИЗМАМАТА

Умовете на децата и начинът, по който те учат, се оформят от световната среда, преди децата да разберат напълно какво ги оформя.

Затова децата се нуждаят от Набора от инструменти L2Q за задаване на въпроси.

Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси не е обикновен образователен ресурс.

Това е нов за света структуриран образователен метод, разработен въз основа на Книгата на доказателствата и организиран чрез World Education Online, който дава на децата структуриран метод да се научат как да задават въпроси за реалната световна среда, да различават истината, да развиват независимо мислене и да не позволяват на създадени лъжи да оформят умовете им и начина, по който учат.

Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси не казва на децата какво да мислят.

Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси дава на децата структуриран метод да задават въпроси за това, което им се показва, като прилагат един и същ стандарт към информация, възрастни, училища, системи, пари, авторитет, наративи, поведение, психологическо въздействие и собствените си предположения.

Той ги учи да проверяват кое е вярно, да разпознават измамата, да разбират психологическото въздействие и да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

Тук не става дума само за усвояване на повече информация.

Става дума за това да дадем на децата инструменти да задават въпроси за световната среда, преди създадени лъжи, повтарящи се наративи, емоционално влияние, страх, авторитет, мълчание, зависимост и заблуда да оформят възприятието им за света.

Когато децата не са научени как правилно да задават въпроси, умовете им остават изложени на онова, което се повтаря, защитава, скрива, нормализира и им се представя като истина.

Създадените лъжи не само заблуждават децата.

Те влияят върху начина, по който децата виждат, учат, мислят, се доверяват, разбират и реагират на света около тях.

ПСИХОЛОГИЧЕСКОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ И УМОВЕТЕ НА ДЕЦАТА

Психологическото въздействие е една от най-важните части на Набора от инструменти L2Q за задаване на въпроси.

Психологическото въздействие има значение, защото измамата действа чрез ума, преди децата да разполагат с инструментите да я разпознаят.

Това, което се повтаря, възнаграждава, от което хората се страхуват, което се скрива, нормализира, защитава или представя като истина, оформя възприятията, ученето, доверието, разбирането и поведението на децата.

На децата трябва да бъдат дадени инструментите да задават въпроси за това как информацията, историите, системите, авторитетът, страхът, натискът, наградата, наказанието, мълчанието, повторението и емоционалното влияние въздействат върху умовете им.

Когато децата се научат да задават въпроси за психологическото въздействие, те започват да разбират как световната среда оформя хората отвътре.

Това разбиране защитава умовете им.

То развива ученето.

То развива независимо мислене.

То дава на децата способността да различават истината.

То премахва измамата като път за контрол през умовете на децата, защото създадените лъжи се поставят под въпрос, проверяват и разкриват, вместо да бъдат приемани, повтаряни и наследявани.

ПСИХИЧНО БЛАГОПОЛУЧИЕ И ПРЕМАХВАНЕТО НА ИЗМАМАТА

Измамата не само скрива истината.

Тя влияе върху начина, по който децата чувстват, мислят, се доверяват, учат и виждат света.

Когато децата са заобиколени от създадени лъжи, повтарящи се наративи, страх, мълчание, емоционално влияние, натиск, авторитет и заблуда, светът бива представян като по-мрачен, по-обърквaщ, по-заплашителен и по-безнадежден, отколкото в действителност е необходимо да бъде.

Това влияе върху умовете на децата.

То влияе върху ученето им.

То влияе върху увереността им, че могат да разбират света.

То влияе върху способността им да се доверяват на онова, което е вярно.

Затова Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси е от основно значение за защитата на детските умове, укрепването на ученето и подобряването на психичното благополучие чрез образованието.

Когато на децата бъдат дадени инструментите да задават въпроси правилно, измамата започва да губи властта си над възприятията им.

Създадените лъжи се поставят под въпрос, вместо да бъдат поглъщани.

Наративите, основани на страх, се проверяват, вместо да бъдат повтаряни.

Авторитетът се изследва, вместо да бъде приеман сляпо.

Емоционалното влияние се разпознава, вместо да контролира мисленето им.

За мълчанието се задават въпроси, вместо то да позволява скритата вреда да продължава.

Децата не са оставени сами в свят, който не са били научени как да разбират.

На тях им се дава структуриран метод да задават въпроси за онова, което оформя умовете им.

Дава им се начин да отделят истината от създадените лъжи.

Дава им се начин да виждат света по-ясно, вместо да виждат само по-мрачната версия, създадена чрез измама, страх, наративи, мълчание и психологическо въздействие.

Когато измамата бъде премахната от разбирането на децата, светът не е необходимо да изглежда безнадежден, объркващ или мрачен.

Децата започват да виждат, че проблемите се създават, повтарят, защитават и поддържат чрез поведение, системи, стимули, мълчание, наративи и липсата на структурирания, основан на доказателства път L2Q за задаване на въпроси.

Това означава, че светът се превръща в нещо, за което те задават въпроси, което разбират, от което учат и което помагат да бъде подобрено.

Това укрепва психичното благополучие, защото децата вече не само поемат тежестта на света.

Те се учат как да го разбират.

Те се учат как да задават въпроси за него.

Те се учат как да виждат кое е вярно.

Те се учат как да развиват независимо мислене.

Даването на Набора от инструменти L2Q за задаване на въпроси на децата защитава умовете им, като им дава метод за премахване на измамата от възприятието им за света.

Когато измамата загуби пътя си през умовете на децата, страхът, объркването, фалшивата мрачност и повтарящите се наративи губят силата си да оформят начина, по който децата виждат реалността.

ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ ЗА МЪЛЧАНИЕТО, ПАРИТЕ И МЕХАНИЗМА, КОЙТО ЗАЩИТАВА ИЗМАМАТА

Децата се нуждаят от Набора от инструменти L2Q за задаване на въпроси и защото измамата се защитава от мълчанието.

Мълчанието не е празнота.

Мълчанието защитава онова, за което не се задават въпроси.

Мълчанието защитава онова, което хората се страхуват да кажат.

Мълчанието защитава онова, което системите не искат да бъде разкрито.

Мълчанието защитава онова, което парите, зависимостта, заетостта, позицията, репутацията, авторитетът и страхът държат скрито.

Това има значение, защото децата се образоват в свят, в който мълчанието вече действа.

Те са обучавани от възрастни, които самите са били обучавани, подготвяни, заплащани и поставяни в система, в която ролята им е да преподават, предават, повтарят и оценяват информация в рамките на системата, която ги е образовала.

Това не означава, че учителите са лоши хора.

Означава, че самото образование се намира в същата световна среда, за която L2Q учи децата да задават въпроси.

Сегашното образование не учи правилно децата да задават въпроси за механизма зад мълчанието.

То не ги учи правилно да питат какво защитават парите, какво контролира зависимостта, какво изисква заетостта, какво възпрепятства авторитетът, какво скрива репутацията, какво заглушава страхът, какво оформят стимулите и на какво системите позволяват да продължава.

Когато децата не са научени да задават въпроси за мълчанието, те се научават да приемат света такъв, какъвто им е показан.

Те научават онова, което се повтаря, но не и онова, което е скрито.

Те научават онова, което е одобрено, но не и онова, което е защитено.

Те научават онова, което се преподава, но не и онова, което се избягва.

Те се научават да функционират в световната среда, без да разбират механизма, който поддържа създадените лъжи, измамата, страха, зависимостта и повтарящите се модели.

Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси дава на децата метод да задават въпроси за този механизъм.

Той ги учи да питат:

Какво не се казва?

Защо не се казва?

Кой има полза от мълчанието?

Какво защитават парите?

Какво контролира зависимостта?

Какво възпрепятства страхът?

Какво авторитетът спира хората да поставят под въпрос?

Кой повтарящ се модел продължава, защото хората мълчат?

Затова задаването на въпроси за мълчанието е от съществено значение за защитата на детските умове и развитието на ученето им.

Когато децата се научат да задават въпроси за мълчанието, те започват да виждат какво е скрито под повърхността на

образованието, системите, авторитета, наративите, парите и повтарящото се поведение.

Когато видят какво защитава мълчанието, те започват да разбират механизма зад измамата.

Когато разберат механизма зад измамата, се развива независимо мислене.

Когато се развива независимо мислене, създадените лъжи губят пътя си през умовете на децата.

По този начин Наборът от инструменти L2Q за задаване на въпроси дава на децата метод да премахват измамата от възприятието си за света.

Той им дава способността да задават въпроси за това, което се показва, което е скрито, което е защитено, което се повтаря, за което се плаща, от което се страхуват, което се заглушава и което се представя като истина.

Това е в центъра на подобряването на образованието, защото образованието не може да се подобрява, докато учи децата да повтарят информация, без да ги учи да задават въпроси за мълчанието, парите, зависимостта, стимулите и авторитета, които оформят световната среда около тях.

ЗАЩО ТОВА Е В ЦЕНТЪРА НА Q2L И YOUNG QUESTIONERS

Това е в центъра на Q2L и Young Questioners.

До децата се достига безопасно чрез родители, учители, лица, полагащи грижи, училища, образователни среди и отговорни възрастни, така че те да получат инструментите да

задават въпроси правилно, да се учат от реалната световна среда и да развиват независимо мислене, преди същият свят да ги оформи така, че да го повтарят.

Ролята не е да казва на децата какво да мислят.

Ролята е да даде на децата метода L2Q, така че те да задават въпроси, да виждат, да разбират, да различават истината, да защитават умовете си, да развиват ученето и да се учат от реалната световна среда.

Децата не учат само от възрастните.

Децата учат и от други деца.

Те се наблюдават взаимно.

Те си влияят взаимно.

Те споделят идеи, поведение, навици, интереси, разбиране и начини на мислене.

Когато у децата се развива задаването на въпроси, то се разпространява от дете на дете.

Когато у децата се развива разбирането, то се разпространява от дете на дете.

Когато у децата се развива независимото мислене, то се разпространява от дете на дете.

Децата, които се научават да задават въпроси, помагат на други деца да се научат да задават въпроси.

Децата, които се научават да разбират, помагат на други деца да се научат да разбират.

Децата, които развиват независимо мислене, помагат на други деца да развиват независимо мислене.

Затова децата са основният път за промяна.

Ефектът не спира при едно дете.

Той преминава през групи деца, класни стаи, училища, общности и бъдещи поколения.

Когато децата се научат да задават въпроси, те започват да виждат.

Когато започнат да виждат, започват да разбират.

Когато разбирането се развива, се развива независимо мислене.

Когато се развива независимо мислене, измамата губи пътя си.

Когато измамата губи пътя си, вредата, създадена от измамата, губи пътя си през хората, образованието, системите и обществото.

Затова да се даде на децата способността да задават въпроси правилно е едно от най-важните неща, които образованието трябва да прави.

Това защитава умовете на децата.

Това укрепва ученето.

Това развива независимо мислене.

Това премахва измамата от света, като дава на следващото поколение способността да различава истината.

Децата се нуждаят от инструментите да задават въпроси правилно.

Така ученето напредва.

Така се развива независимо мислене.

Така измамата губи пътя си.

Така образованието се подобрява, за да се подобрява светът.

Свят, основан на истината, започва тогава, когато на децата бъдат дадени инструментите да задават въпроси правилно.

ЗАЩО СТРУКТУРИРАНАТА СИСТЕМА L2Q ЗА ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ, ОСНОВАНА НА ДОКАЗАТЕЛСТВА, Е ЛИПСВАЩИЯТ ОБРАЗОВАТЕЛЕН ПЪТ

Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, е различна заради това откъде произлиза.

Тя е разработена въз основа на Книгата на доказателствата.

Книгата на доказателствата документира повече от 30 години лични преживявания с времеви отметки, доказателства, публични записи, оспорвания и повтарящи се модели, показани от самата световна среда.

С натрупването на доказателствата едно противоречие ставаше все по-видимо.

Задаването на въпроси съществуваше.

И все пак повторението продължаваше.

Същата заблуда продължаваше.

Същото мълчание продължаваше.

Същата зависимост продължаваше.

Същите противоречия продължаваха.

Същите повтарящи се модели продължаваха.

Книгата на доказателствата не разкри липса на задаване на въпроси.

Тя разкри, че задаването на въпроси вече съществуваше, докато същият свят продължаваше да се повтаря.

Това противоречие е в сърцевината на Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства.

Ако задаването на въпроси вече съществуваше, защо същите модели продължаваха?

Книгата на доказателствата многократно разкриваше същото противоречие.

Задаването на въпроси съществуваше.

И все пак повторението продължаваше.

Това показа, че проблемът не беше липсата на задаване на въпроси.

Проблемът беше липсата на структуриран образователен път, основан на доказателства, за научаване как да се задават въпроси за самата световна среда.

Хората могат да задават въпроси и въпреки това да повтарят света около себе си.

Хората могат да задават въпроси и въпреки това да продължават да бъдат оформяни от същата световна среда, която е отговорна за създаването на повторението.

Хората могат да задават въпроси и въпреки това да наследяват, приемат, защитават и продължават повтарящи се модели.

Следователно самото съществуване на задаването на въпроси не е доказателство, че хората са научени как да задават въпроси.

Съществуването на задаването на въпроси не е доказателство, че хората са научени как да разбират какво създава повторението.

Липсващият компонент не беше повече информация.

Информация вече съществуваше.

Липсващият компонент не беше повече задаване на въпроси.

Задаването на въпроси вече съществуваше.

Липсващият компонент беше структуриран образователен път, основан на доказателства, за научаване как да се задават въпроси за самата световна среда.

Структуриран образователен път, основан на доказателства, за изследване на онова, което многократно продължаваше, въпреки че задаването на въпроси вече съществуваше.

Структуриран образователен път, основан на доказателства, за изследване на механизмите, отговорни за създаването на повторение.

Този липсващ път се превърна в Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства.

Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, беше разработена от доказателствената основа, установена чрез Книгата на доказателствата.

Тя беше разработена, защото Книгата на доказателствата разкри повтарящи се модели, които продължаваха, въпреки че задаването на въпроси вече съществуваше.

Тя беше разработена, защото Книгата на доказателствата разкри липсващ образователен път.

Тя беше разработена, защото Книгата на доказателствата показа, че задаването на въпроси и научаването как да се задават въпроси не са едно и също нещо.

L2Q беше разработена, за да изследва онова, което многократно продължаваше, въпреки че задаването на въпроси вече съществуваше.

L2Q беше разработена, за да изследва механизмите, отговорни за създаването на повторение, вместо само да изследва резултатите, породени от повторението.

L2Q беше разработена, за да изследва световната среда, вместо просто да действа в нея.

L2Q беше разработена, за да помага на хората да разбират световната среда, вместо просто да функционират в нея.

Затова Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, е различна.

Затова Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, представлява липсващия образователен път.

Източникът и произходът на задаването на въпроси имат значение.

Източникът и произходът на Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, имат значение.

Структурираната система L2Q за задаване на въпроси, основана на доказателства, произлиза от доказателствената основа, установена чрез Книгата на доказателствата.

Разбирането откъде произлиза системата е първата стъпка към разбирането защо тя е различна.

Затова първият раздел започва с Източник и произход.

РАЗДЕЛ 1 - ИЗТОЧНИК И ПРОИЗХОД

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВАТ ИЗТОЧНИКЪТ И ПРОИЗХОДЪТ

Източник и произход е основата на Набора от инструменти „Научи се да задаваш въпроси“ (L2Q), защото всичко започва от това откъде идва информацията и какво я оформя.

Хората са постоянно заобиколени от информация, но не са научени как правилно да я изследват или как да се учат от световната среда, която ги заобикаля.

На хората се показва информация.

На хората се казва информация.

На хората се преподава информация.

От хората се очаква да запомнят информация.

От хората се очаква да повтарят информация.

От хората се очаква да прилагат информация.

От хората се очаква да защитават информация.

Но хората не са научени как да задават въпроси, да виждат, да разбират и да се учат от онова, което им се показва.

В момента хората живеят в най-голямата съществуваща среда за учене, но не са били правилно научени как да се учат от нея.

Хората са оставени да функционират в свят, който не са били правилно научени как да разбират.

Чрез структуриран образователен път, основан на доказателства, те не са научени как световната среда оформя умовете, убежденията, емоциите, доверието, поведението, възприятията и разбирането им.

Те не са научени как парите, зависимостта, авторитетът, мълчанието, наративите, повторението, страхът, стимулите, обхватът, статусът и създадените лъжи влияят върху човечеството.

Самата световна среда е среда за учене.

Тя постоянно предоставя на човечеството възможности да учи.

Хората често чакат да бъдат обучавани, докато вече се намират в най-голямата съществуваща среда за учене.

Следователно световната среда обучава хората всеки ден, независимо дали го осъзнават или не.

Проблемът е, че много хора не са били научени как да виждат тези уроци.

Те не са били научени как да питат:

Какво оформя мисленето ми?

Какво оформя убежденията ми?

Какво оформя емоциите ми?

Какво оформя доверието ми?

Какво оформя поведението ми?

Какво оформя възприятията ми?

Какво оформя разбирането ми?

Какво оформя света около мен?

Без тези въпроси хората могат да прекарат целия си живот, бидейки оформяни, без да осъзнават, че са оформяни.

Хората често наследяват повърхността на света, без да разбират какво се намира под нея.

Те могат да виждат системи.

Те могат да виждат правила.

Те могат да виждат авторитет.

Те могат да виждат пари.

Те могат да виждат образование.

Те могат да виждат повтарящи се проблеми.

Но не непременно разбират какво ги създава, защитава, оформя или им позволява да продължават.

Затова хората не могат да се учат от онова, което не могат да видят.

Да виждаш не означава просто да гледаш.

Виждането е процесът на задаване на достатъчно дълбоки въпроси, за да се премине отвъд повърхностните обяснения и да започнат да се разпознават механизмите, които оформят световната среда.

Виждането създава разбиране.

Разбирането създава учене.

Ученето създава независимо мислене.

Следователно Източник и произход не се свежда просто до установяване откъде е дошла информацията.

Става дума за това да се научим да задаваме достатъчно дълбоки въпроси, за да видим какво оформя самата информация.

Хората трябва да се научат да питат:

Кой създаде това?

Откъде дойде?

Защо беше създадено?

Кой има полза от него?

Какви стимули съществуват?

Какво му влияе?

Какво го защитава?

Какво се скрива?

Какво се повтаря?

Какво оформя участващите хора?

Каква световна среда го е създала?

Тези въпроси имат значение, защото хората не наследяват само информация.

Те наследяват поведение.

Те наследяват системи.

Те наследяват наративи.

Те наследяват зависимост.

Те наследяват мълчание.

Те наследяват авторитет.

Те наследяват повтарящи се модели.

Те наследяват и създадени лъжи.

Създадените лъжи не съществуват просто като отделни части невярна информация.

Създадените лъжи се вграждат в самата световна среда.

Те се нормализират.

Те се защитават.

Те се повтарят.

Те се отстояват.

Накрая започват да се приемат като истина.

След това хората наследяват тези създадени лъжи, без изобщо да осъзнават, че първоначално са били създадени.

Хората са научени как да функционират в световната среда, без чрез структуриран образователен път, основан на доказателства, да бъдат научени как да я разбират.

Хората могат да станат изключително добри във функционирането в свят, който не разбират правилно.

Функционирането позволява на хората да оцеляват в системите.

Разбирането позволява на хората да се учат от системите.

Ако образованието учи хората само да функционират в световната среда, то помага да се възпроизвежда същата световна среда.

Тогава хората се превръщат в продукти на световната среда, вместо в учащи се от световната среда.

Човечеството живее в световна среда, която самото то непрекъснато пресъздава.

Световната среда оформя възрастните.

Възрастните оформят учителите.

Учителите оформят децата.

Децата стават възрастни.

След това възрастните пресъздават същата световна среда.

Цикълът ще продължава безкрайно, освен ако хората не се научат как да задават въпроси за него чрез структуриран път за задаване на въпроси, основан на доказателства.

Хората трябва също да разберат, че собственият им ум е най-важният им инструмент за учене от световната среда.

Нито титла, нито авторитет, система, институция, източник или човек могат самостоятелно да създадат разбиране за друг човек.

Разбирането трябва да бъде развито от самия ум на човека.

Задаването на въпроси развива разбирането.

Разбирането развива ученето.

Ученето развива независимо мислене.

Затова хората трябва да се учат от причините, вместо безкрайно да повтарят последствията.

Те трябва да се научат какво оформя света, вместо само да се приспособяват към него.

Затова Източник и произход е в началото на Набора от инструменти „Научи се да задаваш въпроси“ (L2Q).

Ако Източник и произход е слаб, всяка друга част отслабва заедно с него.

Стандартът за доказателства отслабва.

Стимул и изгода отслабва.

Характер и последователност отслабва.

Разрешение да се задават въпроси отслабва.

Емоционално влияние отслабва.

Наратив срещу реалност отслабва.

Психологическо въздействие отслабва.

Прилагането на един и същ стандарт навсякъде отслабва.

Следователно Източник и произход е основата на цялата рамка.

Това е отправната точка, която позволява на хората да започнат да се учат от самия свят.

Последователността е:

Задавай въпроси.

Виж.

Разбери.

Учи.

Развивай независимо мислене.

Така хората спират да повтарят свят, който не разбират правилно.

Така хората започват да се учат от световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

И затова Източник и произход е първата част на Набора от инструменти „Научи се да задаваш въпроси“ (L2Q).

ВЪЗПРИЯТИЕ

Хората се оформят от световната среда, преди да осъзнаят, че тя ги оформя.

Една от най-големите причини повтарящите се модели да продължават по света е, че хората често вярват на онова, което виждат многократно.

Хората могат да объркат повторението с истина.

Хората могат да объркат познатото с доказателство.

Хората могат да объркат популярността с достоверност.

Хората могат да объркат авторитета с правилност.

Хората могат да объркат видимостта с важност.

Хората могат да объркат увереността с експертност.

Хората могат да объркат статуса с разбиране.

Много хора не осъзнават, че възприятието им непрекъснато се оформя.

Чрез структуриран образователен път, основан на доказателства, хората не са научени как се формират убежденията им.

Те са научени в какво да вярват.

Не са научени как са стигнали до това убеждение.

Затова хората трябва да питат:

Как стигнах до това убеждение?

Кой ме запозна с това убеждение?

От колко време вярвам в това?

Колко често съм бил изложен на това?

Какво многократно е подсилвало това?

Изследвал ли съм го самостоятелно?

Или съм го наследил?

Децата също се оформят от световната среда, докато сегашното образование не ги учи на структуриран, основан на доказателства път да се научат как да задават въпроси за нея.

Децата наблюдават възрастните.

Децата наблюдават поведението.

Децата наблюдават системите.

Децата наблюдават авторитета.

Децата наблюдават парите.

Децата наблюдават зависимостта.

Децата наблюдават наративите.

Децата наблюдават повторението.

Децата наблюдават мълчанието.

Децата наблюдават какво се възнаграждава.

Децата наблюдават какво се обезкуражава.

Следователно световната среда започва да учи децата, докато сегашното образование не предоставя структуриран, основан на доказателства път да се научат как да задават въпроси за нея.

Възрастните също непрекъснато се образоват от световната среда, независимо дали го осъзнават или не.

Ако образованието не учи децата и възрастните как да задават въпроси за реалната световна среда, те несъзнателно навлизат в същите цикли на повторение, които са оформили хората преди тях.

Хората могат също да попаднат в капана на опростени наративи.

Хората могат да бъдат насърчавани да избират страна, вместо да се учат от онова, което им се показва.

Хората могат да бъдат насърчавани да мислят в категории герои и злодеи, вместо да разбират механизмите, които оформят световната среда.

Колкото повече хората виждат нещо многократно, толкова по-нормално може да започне да изглежда то.

Колкото по-нормално става, толкова по-малко вероятно е да бъде поставено под въпрос.

Затова хората трябва да питат:

Какво оформя възприятието ми?

Какво оформя доверието ми?

Какво оформя разбирането ми?

Какво оформя убежденията ми?

Виждам ли света ясно?

Или виждам само онова, което многократно ми е било представяно?

Източник и произход съществува, за да изведе хората отвъд възприятието и към разбирането.

ОБХВАТ, СТАТУС И ИНФОРМАЦИОННИ СРЕДИ

Хората често приемат, че информацията с най-голям обхват трябва да е най-важната информация.

Това трябва да бъде поставено под въпрос.

Много хора несъзнателно следват най-силните гласове, най-големите аудитории, най-големите платформи и най-високия статус.

Хората често възлагат любопитството си на други.

Много хора чакат някой с авторитет да им каже кое е важно, преди да се заинтересуват.

Много хора чакат популярност, преди да изследват нещо.

Много хора чакат статус, преди да си позволят да учат.

Много хора чакат някой друг да реши кое заслужава вниманието им.

Това означава, че хората могат да позволят на системите на обхват и статус да решават какво умовете им имат право да приемат за важно.

Хората могат несъзнателно да се превърнат в пасивни учащи се вместо в активни учащи се.

Затова хората трябва да питат:

Защо на този източник се дава толкова голям обхват?

Кой контролира средата, чрез която се разпространява тази информация?

Кой решава какво се популяризира?

Кой решава какво се повтаря?

Кой решава какво се скрива?

Кой решава какво се премахва?

Кой решава какво придобива видимост?

Кой решава какво губи видимост?

Хората трябва също да разберат, че самият обхват може да започне да създава възприемана истина.

Колкото повече нещо се вижда, толкова по-познато става.

Колкото по-познато става, толкова по-приемливо може да стане.

Колкото по-приемливо става, толкова повече може да започне да изглежда вярно.

Затова самата видимост трябва да бъде поставяна под въпрос.

Затова хората трябва да питат:

Следвам ли този източник заради доказателствата?

Или следвам този източник заради обхвата му?

Следвам ли този източник заради разбирането?

Или следвам този източник заради статуса му?

Пренебрегвам ли информация, защото не ѝ е даден обхват?

Чакам ли някой друг да ми каже, че тя има значение?

Позволявам ли на някой друг да решава какво заслужава изследване?

Хората трябва да спрат да чакат разрешение да учат.

Хората трябва да станат активни учащи се вместо пасивни учащи се.

Собственият им ум трябва да стане най-важният им инструмент за учене.

ПАРИ, ЗАВИСИМОСТ И СИСТЕМИ

Парите са един от най-големите механизми, които оформят поведението в цялата световна среда.

Затова хората трябва да се научат да задават въпроси за механизмите около информацията.

Парите могат да създадат зависимост.

Зависимостта може да оформя поведението.

Поведението може да оформя какво се казва.

Поведението може да оформя какво се повтаря.

Поведението може да оформя какво се защитава.

Поведението може да оформя какво се скрива.

Поведението може да оформя какво се оспорва.

Поведението може да оформя на какво се позволява да продължава.

Затова хората трябва да питат:

Този източник създава ли пътя на парите?

Този източник контролира ли пътя на парите?

Този източник финансира ли пътя на парите?

Този източник влияе ли върху пътя на парите?

Този източник създава ли или влияе ли върху системи, от които хората зависят?

Хората зависят ли от тези системи?

Зависимостта влияе ли върху поведението?

Зависимостта влияе ли върху задаването на въпроси?

Зависимостта влияе ли върху мълчанието?

Зависимостта влияе ли върху това, което хората са готови да оспорват?

Тук не става дума за обвиняване на отделни хора.

Става дума за разбиране на механизмите, които оформят поведението.

УЧИТЕЛИТЕ КАТО ИЗТОЧНИЦИ

Учителите се превръщат в източници на информация за децата.

Това означава, че самите учители също трябва да се научат как да задават въпроси.

Много учители са преминали през същите образователни системи, в които сега навлизат децата.

На тях им е била преподавана информация.

Те са били обучавани да предават информация.

Те са били оценявани върху информация.

След това са били поставени в роли, в които предават информация на следващото поколение.

Тук не става дума за обвиняване на учителите.

Става дума за разбиране на средата, която ги оформя.

Учителите са участници в същата световна среда.

Те също са наследили информация.

Те също са учили от хора, които самите не са били научени как да се учат от световната среда.

Хората са научени как да функционират в системи, без да бъдат научени как да ги разбират.

Хората могат да станат изключително добри във функционирането в системи, които не разбират правилно.

Самите учители често са преминали по същия път.

Това е една от причините повторението да може да продължава през поколенията.

Затова хората трябва да питат:

Кой е обучил учителя?

Кой е подготвил учителя?

Какви системи са оформили учителя?

Бил ли е учителят обучен за реалната световна среда?

Бил ли е учителят обучен как парите, зависимостта, авторитетът, мълчанието, наративите, повторението, обхватът и статусът оформят човечеството?

Или учителят е бил обучен как да функционира в съществуваща система?

Следователно учителите трябва да станат посредници за задаване на въпроси, виждане, разбиране, учене и независимо мислене.

УЧЕНЕ ОТ ЛЪЖИТЕ

Хората често смятат, че лъжите съществуват само за да заблуждават.

Източник и произход учи хората да отидат отвъд това.

Лъжите могат да се превърнат в образователни инструменти, когато умовете са готови да задават въпроси за тях.

Лъжите разкриват поведение.

Лъжите разкриват зависимост.

Лъжите разкриват стимули.

Лъжите разкриват наративи.

Лъжите разкриват мълчание.

Лъжите разкриват повтарящи се модели.

Лъжите разкриват какво се случва, когато хората не са научени как да задават въпроси за това, което лъжите разкриват.

Затова хората трябва да питат:

Какво разкрива тази лъжа?

Какъв механизъм е позволил тази лъжа да продължава?

Кой е имал полза от тази лъжа?

Кой е защитавал тази лъжа?

Кой е повтарял тази лъжа?

Какъв повтарящ се модел разкрива тази лъжа?

Какво може човечеството да научи от тази лъжа?

Целта не е хората да бъдат научени да мразят лъжите.

Целта е хората да бъдат научени да се учат от тях.

УЧЕНЕ ОТ ОНОВА, КОЕТО СЕ ПОКАЗВА

Много хора реагират на онова, което им се показва, вместо да се учат от него.

Реакцията често спира напредъка.

Хората се ядосват.

Хората се изпълват със страх.

Хората избират страна.

Хората защитават позиции.

Хората атакуват позиции.

Хората попадат в капана на наративите.

Източник и произход учи хората да преминават отвъд реакцията.

Хората трябва да питат:

Какво може да се научи от това?

Какво поведение се разкрива?

Какъв повтарящ се модел се разкрива?

Какво разкрива това за човечеството?

Какво разкрива това за зависимостта?

Какво разкрива това за парите?

Какво разкрива това за мълчанието?

Какво разкрива това за световната среда?

Хората трябва също да разберат, че не просто усвояват информация.

Те се учат как да виждат света.

Последователността става:

Задавай въпроси.

Виж.

Разбери.

Учи.

Развивай независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

ВИДИМ ИЗТОЧНИК СРЕЩУ КРАЕН ИЗТОЧНИК

Едно от най-големите ограничения на човешкото задаване на въпроси е, че хората често спират при първия видим източник.

Хората виждат човек.

Хората виждат организация.

Хората виждат правителство.

Хората виждат държавен служител.

Хората виждат медия.

Хората виждат експерт.

Хората виждат онлайн създател на съдържание.

След това хората вярват, че са установили източника.

Но Източник и произход учи хората да продължават да задават въпроси.

Видимият източник може да не е крайният източник.

Видимият източник може да прилага информация.

Видимият източник може да повтаря информация.

Видимият източник може да защитава информация.

Видимият източник може да зависи от друг източник.

Самият видим източник може да бъде оформен от световната среда.

Самият видим източник може все още да се учи от световната среда.

Хората често спират при първото обяснение, което получат.

Първото обяснение може да се усеща удобно.

Първото обяснение може да изглежда пълно.

Първото обяснение може да изглежда удовлетворяващо.

Но усещането за удовлетворение не е същото като разбирането.

Затова хората трябва да питат:

Това ли е истинският източник?

Или това е първият източник, на който съм попаднал?

Кой стои зад този източник?

Кой влияе върху този източник?

Кой има полза от този източник?

В каква среда действа този източник?

Какви механизми оформят този източник?

Хората често спират твърде рано.

Източник и произход учи хората да продължават.

ВЪЗМОЖНИ МОТИВИ

Хората често спират при прекалено опростени заключения.

Правителството е лошо.

Медиите са лоши.

Полицията е лоша.

Авторитетът е лош.

Институциите са лоши.

Хората често реагират емоционално на онова, което им се показва, вместо да изследват какво може да бъде научено от него.

Източник и произход учи хората да преминават отвъд простите заключения.

Затова хората трябва да питат:

Какви предположения правя?

Приемам ли първото обяснение?

Какви мотиви все още не съм обмислил?

Какви обяснения все още не съм обмислил?

Какви дългосрочни резултати все още не съм обмислил?

Задавам ли въпроси само в рамките на наратив, който ми е показан?

Целта не е хората да бъдат заключени в определено заключение.

Целта е да им се помогне самостоятелно да изследват възможностите и да се учат от онова, което им се показва.

СВЕТОВНАТА СРЕДА НЕПРЕКЪСНАТО УЧИ

Хората често чакат да бъдат обучавани, докато вече се намират в най-голямата съществуваща среда за учене.

Световната среда непрекъснато учи.

Тя учи чрез поведение.

Тя учи чрез повторение.

Тя учи чрез наративи.

Тя учи чрез стимули.

Тя учи чрез зависимост.

Тя учи чрез авторитет.

Тя учи чрез последствия.

Тя учи чрез мълчание.

Проблемът не е, че уроците липсват.

Проблемът е, че на хората не е даден структуриран образователен път, основан на доказателства, за да ги виждат и да се учат от тях.

Затова хората трябва да питат:

Какво ме учи това?

Какъв повтарящ се модел разкрива това?

Какво последствие се показва?

Какво поведение се разкрива?

Какво може човечеството да научи от това?

ЧОВЕЧЕСТВОТО СЕ УЧИ ОТ ЧОВЕЧЕСТВОТО

Човечеството до голяма степен е обучавано от самото човечество.

Но самото човечество не е било научено как да учи от световната среда.

Хората наследяват информация, преди да се научат как самостоятелно да я изследват.

Хората защитават информация, преди да я разберат.

Хората реагират, преди да се научат.

Хората следват, преди да задават въпроси.

Хората повтарят, преди да разберат.

Хората спират при прости обяснения, защото не са били научени на структуриран път за развиване на по-задълбочено задаване на въпроси.

Това не означава, че човечеството не може да напредва.

Означава, че човечеството се нуждае от по-добри инструменти за учене.

СЛЕДВАНЕ, УБЕЖДЕНИЕ И ДЕЛЕГИРАНЕ НА МИСЛЕНЕТО

Един от най-големите механизми, които повтарят световната среда, е делегирането на мисленето.

Хората са научени да следват, без да бъдат научени да задават въпроси за това.

Хората са научени, че определени хора знаят повече от тях.

Хората са научени да се доверяват на титли.

Хората са научени да се доверяват на авторитет.

Хората са научени да се доверяват на позиции.

Хората са научени да се доверяват на статус.

Хората са научени да запомнят онова, което им се казва.

След това на хората се плаща да прилагат онова, което им е казано да следват.

Много хора след това позволяват на други хора да мислят вместо тях.

Затова хората трябва да питат:

Позволявам ли на някой друг да мисли вместо мен?

Позволявам ли на някой друг да задава въпроси вместо мен?

Позволявам ли на някой друг да решава кое е истина вместо мен?

Доверявам ли се на титли вместо на доказателства?

Доверявам ли се на статус вместо на поведение?

Доверявам ли се на авторитет вместо на разбиране?

Хората трябва също да разберат, че напускането на един наратив не създава автоматично независимо мислене.

Хората могат да напуснат един авторитет и да приемат друг.

Хората могат да напуснат една група и да се присъединят към друга.

Хората могат да напуснат едно обяснение и да наследят друго.

Независимото мислене не е смяна на страната.

Независимото мислене е да се научиш как да задаваш въпроси към всички страни.

НАПРЕДЪК НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ

Целта на Източник и произход е много по-голяма от това просто да учи хората как да задават въпроси за информацията.

Става дума за развиване на способността на човечеството да учи от световната среда.

Напредъкът на човешкото съзнание не се свежда просто до натрупване на повече информация.

Става дума за това хората да стават по-добри учащи се.

Става дума за увеличаване на способността на човечеството да задава въпроси.

За увеличаване на способността на човечеството да вижда.

За увеличаване на способността на човечеството да разбира.

За увеличаване на способността на човечеството да учи.

За увеличаване на способността на човечеството да мисли независимо.

Хората трябва също да разберат, че всеки се намира в световната среда.

Никой не стои извън нея.

Правителствата са в нея.

Медиите са в нея.

Учителите са в нея.

Полицията е в нея.

Институциите са в нея.

Родителите са в нея.

Децата са в нея.

Експертите са в нея.

Авторите са в нея.

Читателите са в нея.

Всеки ѝ влияе.

Всеки е повлиян от нея.

Всеки участва в нея.

Всяко решение или подпомага повторението, или подпомага ученето.

Приемане.

Повтаряне.

Следване.

Споделяне.

Защитаване.

Запазване на мълчание.

Всички те имат последствия.

Примитивната последователност често изглежда така:

Следвай.

Реагирай.

Защитавай.

Повтаряй.

Избери страна.

Напредналата последователност изглежда така:

Задавай въпроси.

Виж.

Разбери.

Учи.

Развивай независимо мислене.

Учи от световната среда.

Целта не е безкрайното задаване на въпроси.

Целта е разбирането.

Целта е ученето.

Целта е независимото мислене.

Целта не е просто да се подобри задаването на въпроси.

Целта е да се подобри способността на човечеството да учи от самата световна среда.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 2 - СТАНДАРТ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВА

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВА СТАНДАРТЪТ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВА

Раздел 1 установи, че хората трябва да се учат от световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Източник и произход започва с въпросите откъде идват информацията, системите, историите, правилата, титлите, поведението и повтарящите се модели, какво ги е оформило, какво са показали във времето и каква световна среда ги е създала.

Раздел 2 преминава към Стандарта за доказателства.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата действително подкрепят онова, което се твърди, преподава, повтаря, защитава, записва, представя или налага.

Стандартът за доказателства съществува, защото хората са учени в какво да вярват, без да бъдат правилно научени какво всъщност представлява доказателството.

На хората се показва информация.

На хората се казва информация.

На хората се преподава информация.

От хората се очаква да приемат информация.

От хората се очаква да повтарят информация.

От хората се очаква да защитават информация.

Но хората не са научени как правилно да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се казва.

Това създава един от най-големите проблеми в световната среда.

Информацията може да бъде представена като истина, преди да е била правилно поставена под въпрос.

Историите могат да бъдат повтаряни като истина, преди доказателствата да бъдат изследвани.

Титлите могат да бъдат третирани като доказателство.

Авторитетът може да бъде третиран като доказателство.

Системите могат да бъдат третирани като доказателство.

Популярността може да бъде третирана като доказателство.

Писмените записи могат да бъдат третирани като доказателство.

Повтарящите се твърдения могат да бъдат третирани като доказателство.

Страхът може да бъде представен като доказателство.

Контранаративите могат да бъдат третирани като доказателство.

Генериран, променен, подбран или фабрикуван материал може да бъде представен като доказателство.

Но нито едно от тези неща само по себе си не е доказателство.

Стандартът за доказателства съществува, за да не позволява неподкрепена информация да се превръща в приета истина.

Стандартът за доказателства учи хората да забавят приемането, преди то да се случи.

Той ги учи да питат какво всъщност се показва, какво се твърди, какво подкрепя твърдението, какво липсва, какво му противоречи, какво се представя чрез страх или емоционален натиск и какво просто е било повтаряно, докато не е започнало да изглежда вярно.

Стандартът за доказателства не заменя Източник и произход.

Той надгражда върху него.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят твърдението, което се прави въз основа на него.

Целта на Стандарта за доказателства не е да казва на хората в какво да вярват.

Целта е да ги научи как да изследват информацията, преди да повярват в нея, да я повторят, защитят или да действат въз основа на нея.

КАКВО ТРЯБВА ДА ПРАВЯТ ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Доказателството не е просто съществуваща информация.

Доказателството трябва да показва нещо.

Доказателството трябва да подкрепя онова, което се твърди.

Доказателството трябва да издържа на задаване на въпроси.

Доказателството трябва да остава отворено за допълнително изследване.

Доказателството трябва да е свързано с реалността.

Доказателството трябва да съответства на поведението.

Доказателството трябва да разкрива противоречия.

Доказателството трябва да остава последователно във времето.

Доказателството трябва да помага на хората да се учат от онова, което се показва.

Доказателството приветства и това да бъде поставяно под въпрос.

Доказателството не се нуждае от защита срещу задаването на въпроси.

Доказателството не се страхува от изследване.

Доказателството не разчита на титли, авторитет, повторение, страх, статус или емоционален натиск, за да устои.

Задаването на въпроси укрепва доказателствата.

Задаването на въпроси подобрява разбирането.

Задаването на въпроси разкрива слабости.

Задаването на въпроси разкрива противоречия.

Задаването на въпроси разкрива какво липсва.

Задаването на въпроси разкрива какво не е подкрепено.

Задаването на въпроси помага на хората да учат.

Неподкрепената информация често се съпротивлява на задаването на въпроси, защото то заплашва онова, което не може да бъде правилно подкрепено.

Затова Стандартът за доказателства учи хората, че задаването на въпроси не е враг на истината.

Задаването на въпроси е един от пътищата към истината.

ИНФОРМАЦИЯТА НЕ Е ДОКАЗАТЕЛСТВО

Информацията не е автоматично доказателство.

Едно твърдение не е автоматично доказателство.

Една титла не е автоматично доказателство.

Една роля не е автоматично доказателство.

Една система не е автоматично доказателство.

Една повтаряна история не е автоматично доказателство.

Една написана история не е автоматично доказателство.

Едно наследено убеждение не е автоматично доказателство.

Един защитаван наратив не е автоматично доказателство.

Човек, на когото се плаща да повтаря информация, не е автоматично доказателство.

Система, която казва, че нещо е вярно, не е автоматично доказателство.

Страхът, прикрепен към информация, не е автоматично доказателство.

Контранаративът, който се противопоставя на друг наратив, не е автоматично доказателство.

Информация, генерирана от ИИ, променена, обобщена, подбрана или представена по определен начин, не е автоматично доказателство.

Хората трябва да питат:

Какво се твърди?

Какви доказателства го подкрепят?

Откъде са дошли доказателствата?

Могат ли доказателствата да бъдат изследвани?

Могат ли доказателствата да бъдат поставени под въпрос?

Подкрепят ли доказателствата твърдението?

Подкрепя ли поведението твърдението?

Подкрепя ли последователността твърдението?

Какви доказателства липсват?

Какви доказателства са били скрити?

Какви доказателства противоречат на твърдението?

Какво е било прието без доказателства?

Тези доказателства били ли са създадени, променени, подбрани, обобщени, преформулирани или представени по начин, който може да подвежда?

Това има значение, защото хората могат да бъдат научени да приемат информация, без изобщо да научат дали тя е правилно подкрепена.

Те могат да запомнят неподкрепена информация.

Те могат да повтарят неподкрепена информация.

Те могат да защитават неподкрепена информация.

Те могат да предават неподкрепена информация на следващото поколение.

След това световната среда се повтаря чрез информация, която е била приета, преди да бъде правилно изследвана.

КАК ПОВТАРЯНИТЕ ИСТОРИИ СЕ ПРЕВРЪЩАТ В ИСТИНА

Един от най-големите провали в човешкото учене е, че хората могат да объркат повторението с истина.

Една история може да бъде създадена.

Една титла може да ѝ даде авторитет.

Една система може да ѝ даде обхват.

Парите могат да дадат на хората причина да я повтарят.

Времето може да ѝ придаде познатост.

Писмените записи могат да ѝ придадат вид на постоянство.

Достатъчно хора, които я повтарят, могат да ѝ дадат социално потвърждение.

След това бъдещите поколения могат да я наследят като истина.

Но повторението не е доказателство.

Една повтаряна история не е доказателство.

Една написана история не е доказателство.

Една наследена история не е доказателство.

Една защитавана история не е доказателство.

История, подкрепена от титли, системи, пари, обхват, страх, статус и време, пак не е доказателство, освен ако не може да бъде правилно изследвана и подкрепена.

Затова хората трябва да питат:

Кой създаде тази история?

Кой ѝ даде авторитет?

Кой я повтори?

Кой имаше полза от това да бъде повярвана?

На кого беше платено да я поддържа?

Кой я защитаваше от задаване на въпроси?

Какви доказателства я подкрепят?

Какви доказателства ѝ противоречат?

Какво се случва, когато тя бъде оспорена?

Това доказателство ли е?

Или това е наследено убеждение?

Без Стандарта за доказателства повтаряните истории могат да бъдат приемани като истина просто защото достатъчно хора ги повтарят, пишат за тях, защитават ги или ги предават нататък.

ТИТЛИТЕ, АВТОРИТЕТЪТ И ПЛАТЕНИТЕ РОЛИ НЕ СА ДОКАЗАТЕЛСТВО

Хората често са учени да вярват на титлите.

Те са учени да вярват на авторитета.

Те са учени да вярват на официалните роли.

Те са учени да вярват на системите.

Те са учени да вярват на хора, на които се плаща да говорят, налагат, преподават, представят или повтарят информация.

Но една титла не е доказателство.

Авторитетът не е доказателство.

Платената роля не е доказателство.

Официалната позиция не е доказателство.

Затова хората трябва да питат:

Какви доказателства подкрепят тази титла?

Какви доказателства подкрепят този авторитет?

Какви доказателства подкрепят тази роля?

Какви доказателства подкрепят това, което този човек казва?

Какви доказателства подкрепят това, което тази система твърди?

Кой има полза, ако в това се повярва?

Кой има полза, ако това не бъде поставено под въпрос?

На кого се плаща да го повтаря?

На кого се плаща да го налага?

На кого се плаща да го защитава?

Какво се случва, когато бъдат поискани доказателства?

Тук не става дума автоматично да се отхвърля всяка титла, роля, система или авторитет.

Става дума да не ги бъркаме с доказателство.

Стандартът за доказателства учи хората, че авторитетът все пак трябва да бъде изследван.

Титлите все пак трябва да бъдат изследвани.

Системите все пак трябва да бъдат изследвани.

Платените роли все пак трябва да бъдат изследвани.

Един и същ стандарт трябва да се прилага навсякъде.

СИСТЕМИ, ИЗТОЧНИК И ДОКАЗАТЕЛСТВА

Фактът, че една система съществува, не е доказателство, че тя е била създадена от истина.

Това се свързва пряко с Източник и произход.

Източник и произход пита:

Откъде е дошла тази система?

Кой я е създал?

Какво я е оформило?

Какво поведение е показвала във времето?

Какво защитава?

Какво повтаря?

Какво скрива?

На какво позволява да продължава?

След това Стандартът за доказателства пита:

Какви доказателства подкрепят твърденията на системата?

Какви доказателства им противоречат?

Какви доказателства липсват?

Какви доказателства се предоставят след оспорване?

Показват ли доказателствата истина?

Или показват само авторитет, съответствие, повторение и защита?

Хората често вярват, че щом нещо съществува, то трябва да е било създадено от истина.

Това трябва да бъде поставено под въпрос.

Ако системите са били създадени, поддържани или защитавани от хора, които не са действали от позицията на истината, тогава информацията, титлите, правилата, записите, авторитетът и наративите, произведени от тези системи, не могат просто да бъдат приемани за истина само защото съществуват.

Това, че една система е стара, не е доказателство за истина.

Това, че една система е силна, не е доказателство за истина.

Това, че една система е официална, не е доказателство за истина.

Това, че една система се повтаря през поколенията, не е доказателство за истина.

Това, че една система е защитавана от пари, статус, авторитет, страх или сила, не е доказателство за истина.

Затова хората трябва да питат:

Какви доказателства я подкрепят?

Какви доказателства ѝ противоречат?

Какви доказателства липсват?

Какви доказателства са били пренебрегнати?

Какво поведение показва системата?

Какво прави системата, когато бъде оспорена?

Отговаря ли?

Поправя ли се?

Избягва ли?

Защитава ли себе си?

Произвежда ли истина?

Или произвежда съответствие?

Тук Стандартът за доказателства се свързва пряко със световната среда.

Доказателствата не се отнасят само до твърдения.

Те се отнасят до системи.

Те се отнасят до правила.

Те се отнасят до авторитет.

Те се отнасят до титли.

Те се отнасят до поведение.

Те се отнасят до наративи.

Те се отнасят до повтарящи се модели.

Те се отнасят до представяне, основано на страх.

Те се отнасят до контранаративи.

Те се отнасят до генериран, променен, подбран или фабрикуван материал.

Затова Стандартът за доказателства е един от липсващите пътища в образованието.

Без него хората могат да бъдат научени да функционират в системи, без никога да бъдат научени как да задават въпроси дали тези системи са подкрепени от истина, доказателства, последователност и поведение.

Стандартът за доказателства съществува, за да не позволява неподкрепена информация да се превръща в приета истина.

Той помага на хората да започнат да преминават от приемане към изследване.

Той помага на хората да преминат от вярване към разбиране.

Той помага на хората да преминат от това да бъдат продукти на повтаряна информация към това да бъдат учащи се от световната среда.

ДОКАЗАТЕЛСТВАТА ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на този раздел обясни, че информацията, титлите, авторитетът, платените роли, системите, писмените записи, повтарящите истории, наследените убеждения, представянето, основано на страх, контранаративите и генерираният, променен, подбран или фабрикуван материал не са автоматично доказателство.

Тя също обясни, че доказателството приветства това да бъде поставяно под въпрос.

Тази част преминава към начина, по който доказателствата трябва да бъдат изследвани във времето.

Стандартът за доказателства не изследва само един момент.

Той изследва какво е показано във времето.

Едно единствено твърдение може да бъде подвеждащо.

Един единствен запис може да бъде непълен.

Едно единствено обяснение може да бъде селективно.

Един единствен отговор може да избягва по-широкия модел.

Закъсняло твърдение може да бъде използвано, за да замени онова, което е било показано в реално време.

Затова доказателствата трябва да бъдат изследвани във времето.

Хората трябва да питат:

Какво е било показано във времето?

Кога е било показано?

Било ли е показано в реално време?

Било ли е записано след събитието?

Било ли е обяснено по-късно?

Съответства ли по-късното обяснение на доказателствата в реално време?

Останали ли са доказателствата последователни?

Останало ли е поведението последователно?

Променила ли се е историята?

Променило ли се е обяснението?

Повтарял ли се е същият модел?

Появило ли се е противоречие?

Добавени ли са доказателства?

Премахнати ли са доказателства?

Пренебрегнати ли са доказателства?

Какво се случи след оспорването?

На закъснелите обяснения никога не трябва да се позволява да отменят доказателствата в реално време, показани в тяхната последователност.

Това има значение, защото истината не бива да разчита на един изолиран момент, когато по-дълъг модел показва нещо различно.

Доказателствата във времето помагат на хората да виждат модели.

Те помагат на хората да виждат противоречия.

Те помагат на хората да виждат какво се защитава.

Те помагат на хората да виждат какво се избягва.

Те помагат на хората да виждат дали думите, поведението, записите, времето и резултатите съответстват едни на други.

Затова Стандартът за доказателства учи хората да изследват доказателствата като част от последователност, а не като несвързани части информация.

ПОВЕДЕНИЕТО КАТО ДОКАЗАТЕЛСТВО

Думите не са достатъчни.

Това, което хората казват, трябва да се сравнява с това, което правят.

Поведението може да разкрие онова, което твърденията скриват.

Поведението може да разкрие онова, което титлите защитават.

Поведението може да разкрие онова, което системите избягват.

Поведението може да разкрие онова, което оформят парите, зависимостта, страхът, позицията, репутацията или стимулът.

Един човек може да казва, че действа от позицията на истината.

Една система може да казва, че действа от позицията на справедливостта.

Една институция може да казва, че действа от грижа.

Една платена роля може да казва, че действа от чувство за дълг.

Една титла може да казва, че действа от авторитет.

Но Стандартът за доказателства пита дали поведението подкрепя онова, което се твърди.

Хората трябва да питат:

Съответства ли поведението на думите?

Съответства ли действието на твърдението?

Отговаря ли системата, когато бъде оспорена?

Поправя ли се авторитетът, когато му бъдат показани доказателства?

Защитава ли платената роля истината?

Или защитава позицията, системата, парите, репутацията или наратива?

Противоречи ли мълчанието на твърдението?

Противоречи ли избягването на твърдението?

Противоречи ли забавянето на твърдението?

Противоречат ли премахването, блокирането, отхвърлянето или наказанието на твърдението?

Поведението във времето може да се превърне в един от най-ясните пътища към доказателства, защото показва какво хората и системите действително правят, а не само какво казват, че правят.

Ако думите и поведението се разделят, Стандартът за доказателства трябва да постави това разделяне под въпрос.

Ако едно твърдение казва едно, а поведението многократно показва друго, поведението трябва да бъде изследвано.

ДОКАЗАТЕЛСТВА СЛЕД ОСПОРВАНЕ

Стандартът за доказателства трябва също да изследва какво се случва, след като информацията бъде оспорена.

Много твърдения изглеждат силни, докато не бъдат поискани доказателства.

Много системи изглеждат истинни, докато не бъдат помолени да отговорят.

Много титли изглеждат достоверни, докато твърденията им не бъдат изследвани.

Много наративи изглеждат стабилни, докато не бъдат показани противоречия.

Оспорването разкрива стандартите за доказателства.

Доказателството приветства задаването на въпроси, защото то укрепва истинното и разкрива онова, което е слабо, липсващо, противоречиво или неподкрепено.

Неподкрепената информация често се съпротивлява на задаването на въпроси, защото то заплашва онова, което не може да бъде правилно подкрепено.

Хората трябва да питат:

Какво се случва, когато бъдат поискани доказателства?

Предоставят ли се доказателства?

Отговаря ли се на въпроса?

Поправя ли се проблемът?

Разглежда ли се противоречието?

Пренебрегват ли се доказателствата?

Напада ли се човекът, който задава въпроса?

Използва ли се мълчание?

Използва ли се авторитет вместо доказателства?

Използва ли се процедура вместо истина?

Отлага ли се въпросът, докато хората спрат да питат?

Защитава ли се системата, вместо да се изследват доказателствата?

Това, което се случва след оспорване, има значение, защото реакцията се превръща в доказателство.

Отговарянето може да се превърне в доказателство.

Поправянето може да се превърне в доказателство.

Отказът да се отговори може да се превърне в доказателство.

Избягването може да се превърне в доказателство.

Мълчанието може да се превърне в доказателство.

Противоречието може да се превърне в доказателство.

Защитата може да се превърне в доказателство.

Повтарящият се неотговор може да се превърне в доказателство.

Стандартът за доказателства учи хората да изследват не само първоначалното твърдение, но и поведението, което следва, когато твърдението бъде поставено под въпрос.

ДОКАЗАТЕЛСТВА, ХРОНОЛОГИЯ И РЕАКЦИЯ

Стандартът за доказателства изисква също хората да проследяват доказателствата през хронологията и реакцията.

Доказателствата не трябва да бъдат отделяни от това кога са били показани, откъде са дошли, кой ги е видял, кой ги е получил, кой е можел да ги оспори и какво се е случило след това.

Хората трябва да питат:

Кога беше показано това?

Къде беше показано това?

Кой го създаде?

Кой го получи?

Кой го видя?

Кой беше оспорен?

Кой имаше възможност да отговори?

Кой имаше възможност да поправи?

Кой имаше възможност да опровергае?

Кой остана мълчалив?

Какво се случи след това?

Какво поведение последва?

Какъв модел продължи?

Това има значение, защото доказателствата могат да бъдат отслабени, когато бъдат отделени от хронологията си.

Доказателствата могат също да бъдат отслабени, когато хората пренебрегват кой ги е видял, кой ги е получил, кой е имал възможност да отговори и какво се е случило след това.

Доказателствата в реално време имат значение, защото показват какво е било поставено, показано, записано, оспорено или направено видимо в съответния момент.

Закъснелите обяснения трябва да бъдат поставяни под въпрос спрямо онова, което е било показано в реално време.

Хората трябва да питат:

Съответства ли по-късното обяснение на доказателствата в реално време?

Пренаписва ли по-късното твърдение онова, което е било показано?

Избягва ли по-късният запис онова, което е било оспорено?

Премахва ли по-късното обяснение контекста?

Подкрепя ли хронологията твърдението?

Подкрепя ли или противоречи ли поведението след видимостта на твърдението?

Истинският стандарт за доказателства не пита само дали нещо съществува.

Той пита как съществува в рамките на по-широкия запис.

Той пита какво показват доказателствата, когато бъдат подредени.

Той пита дали хронологията подкрепя твърдението.

Той пита дали поведението след видимостта подкрепя или противоречи на твърдението.

Така хората започват да се учат от доказателствата, вместо просто да събират информация.

ВИДЯНО, СКРИТО, ЛИПСВАЩО И ПРОТИВОРЕЧИВО

Стандартът за доказателства трябва да учи хората да сравняват онова, което е показано, с онова, което не е показано.

Хората често биват водени от доказателствата, поставени пред тях.

Но това, което липсва, може да бъде също толкова важно.

Това, което е скрито, може да бъде също толкова важно.

Това, което противоречи, може да бъде също толкова важно.

Това, което е защитено от задаване на въпроси, може да бъде също толкова важно.

Хората трябва да питат:

Какво е показано?

Какво не е показано?

Какво липсва?

Какво е скрито?

Какво не е подкрепено?

На какво се противоречи?

Какво е защитено?

Какво се избягва?

Какво е премахнато?

На какво не е отговорено?

Това има значение, защото хората могат да бъдат водени от подбрани доказателства.

Може да им бъде показана една част от картината, докато останалата част е скрита.

Може да им бъде показано твърдение, докато поведението му противоречи.

Може да им бъде показан запис, докато хронологията е пренебрегната.

Може да им бъде показан авторитет, докато доказателствата липсват.

Може да им бъде показана увереност, докато подкрепа липсва.

Стандартът за доказателства помага на хората да виждат отвъд подбраното представяне.

Той им помага да сравняват показаното с онова, което липсва, е скрито, противоречиво, избягвано или защитено.

ПРЕДСТАВЯНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВА, СТРАХ И ПОДЧИНЕНИЕ

Стандартът за доказателства трябва също да поставя под въпрос начина, по който доказателствата се представят.

Колкото по-мощен е механизмът, който представя доказателствата, толкова по-важно става самите доказателства да бъдат поставяни под въпрос.

На хората може да бъде показан страх и те да бъдат подтикнати да третират самата среда на страх като доказателство.

Страхът може да създава спешност.

Страхът може да създава подчинение.

Страхът може да спира задаването на въпроси.

Страхът може да накара хората да приемат слаби, непълни, подбрани или неподкрепени доказателства, преди да ги изследват правилно.

Страхът може да накара хората да следват титли, системи, платени роли, официални изявления, повтаряни предупреждения и обществен натиск, без да питат дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Но страхът не е доказателство.

Спешността не е доказателство.

Официалният натиск не е доказателство.

Повтаряните предупреждения не са доказателство.

Платеното съответствие не е доказателство.

Масовото повторение не е доказателство.

Стандартът за доказателства трябва да пита дали на хората се показват доказателства, или им се показва страх, предназначен да ги накара да приемат без доказателства.

Хората трябва да питат:

Какви доказателства се показват?

Как се представят?

Какъв страх се прикрепя към тях?

Каква реакция се създава?

Какви доказателства липсват?

На какви доказателства се противоречи?

Какви доказателства се защитават от задаване на въпроси?

Помага ли се на хората да разберат?

Или хората се подтикват да действат в съответствие?

Това се припокрива с Емоционално влияние, Наратив срещу реалност и Психологическо въздействие, но принадлежи и тук, защото Стандартът за доказателства трябва да пита дали страхът се използва като заместител на доказателствата.

КОНТРАНАРАТИВ И СТАНДАРТ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВА

Стандартът за доказателства трябва също да поставя под въпрос контранаративите.

Хората могат да видят един неверен наратив, да го отхвърлят и след това да приемат контранаратива, защото той изглежда противоположен на първия.

Но противопоставянето не е доказателство.

Един контранаратив все пак може да бъде създаден.

Един контранаратив все пак може да бъде финансиран.

На един контранаратив все пак може да бъде даден обхват.

Един контранаратив все пак може да бъде контролиран.

Един контранаратив все пак може да кара хората да вярват без доказателства.

Хората могат да избягат от една създадена история и веднага да влязат в друга създадена история.

Затова Стандартът за доказателства трябва да поставя под въпрос както наратива, така и контранаратива.

Хората трябва да питат:

Какви доказателства подкрепят контранаратива?

Откъде е дошъл?

Кой му е дал обхват?

Кой има полза от това да бъде повярван?

Помага ли той на хората да изследват доказателствата?

Или просто премества хората от едно убеждение в друго?

Поставя ли под въпрос Източник и произход?

Поставя ли под въпрос Стандарта за доказателства?

Поставя ли под въпрос Стимул и изгода?

Прилага ли един и същ стандарт навсякъде?

Стандартът за доказателства не трябва да позволява на хората да заменят едно неподкрепено убеждение с друго неподкрепено убеждение.

Пътят не е от един наратив към друг наратив.

Пътят е от неподкрепеното убеждение към задаване на въпроси, основано на доказателства, виждане, разбиране, учене и независимо мислене.

ИИ, ФАБРИКУВАНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА И ИСТОРИЯ НА ИЗТОЧНИКА

Стандартът за доказателства трябва също да подготвя хората да задават въпроси за доказателства, които могат да бъдат генерирани, променени, обобщени, подбрани, преформулирани или фабрикувани.

Колкото по-убедителни стават фабрикуваните доказателства, толкова по-важен става Източник и произход.

ИИ може да направи фалшивите доказателства да изглеждат истински.

ИИ може да направи неверните истории да изглеждат подкрепени.

ИИ може да направи фалшиви изображения, гласове, документи, обобщения и обяснения да изглеждат достоверни.

ИИ може също да бъде използван за скриване, преформулиране, обобщаване, подбор или изкривяване на доказателства.

Следователно информацията, генерирана или представена от ИИ, не трябва да бъде третирана като доказателство без изследване.

Това се свързва пряко обратно с Източник и произход.

Източник и произход пита:

Откъде са дошли тези доказателства?

Кога са съществували за първи път?

Кой ги е създал?

Каква история имат?

Били ли са видими, преди да съществуват инструменти, способни да ги генерират, променят или фабрикуват?

След това Стандартът за доказателства пита:

Може ли тази история да бъде изследвана?

Подкрепя ли я хронологията?

Може ли оригиналният източник да бъде проверен?

Могат ли доказателствата да бъдат отделени от генериран, променен, обобщен или преформулиран материал?

Доказателство с ясна история отпреди манипулацията чрез ИИ е различно от доказателство, което се появява едва след като съществуват инструменти, способни да го генерират, променят или фабрикуват.

Хората трябва да питат:

Какво е създало това доказателство?

Генерирано ли е?

Променено ли е?

Обобщено ли е?

Подбрано ли е?

Извадено ли е от контекст?

Може ли оригиналът да бъде изследван?

Може ли източникът да бъде проверен?

Може ли хронологията да бъде проверена?

Подкрепя ли го поведението?

Подкрепя ли го по-широкият доказателствен запис?

Стандартът за доказателства трябва да помага на хората да задават въпроса дали виждат доказателство, или фабрикувано представяне, което изглежда като доказателство.

СТАНДАРТЪТ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВА И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Стандартът за доказателства не е само за доказване или опровергаване на отделни твърдения.

Той е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Стандартът за доказателства не е само за задаване на въпроси към доказателствата.

Той е за това човечеството да не бърка представянето с истина.

Човечеството не може да напредва, докато представянето се бърка с истина, страхът се бърка с доказателство, авторитетът се бърка с истина, повтарящите истории се бъркат с доказателство и неподкрепената информация се наследява от бъдещите поколения.

Стандартът за доказателства съществува, за да прекъсне този път на повторение.

Той помага да бъде защитен пътят към разбирането.

Той учи хората да забавят приемането.

Той учи хората да изследват онова, което се показва.

Той учи хората да забелязват какво липсва.

Той учи хората да сравняват думите с поведението.

Той учи хората да проследяват доказателствата във времето.

Той учи хората да задават въпроси за реакцията след оспорване.

Той учи хората да задават въпроси за представянето, основано на страх.

Той учи хората да задават въпроси за контранаративите.

Той учи хората да задават въпроси за фабрикувани или променени доказателства.

Той учи хората да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

Така Стандартът за доказателства наследява от Източник и произход.

Източник и произход помага на хората да задават въпроси откъде са дошли информацията, системите, историите, титлите, поведението и повтарящите се модели.

След това Стандартът за доказателства помага на хората да проверят дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди, показва, повтаря, защитава, оспорва, скрива или на което се противоречи.

Така хората преминават от вярване към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на неподкрепена информация към това да бъдат учащи се от световната среда.

Стандартът за доказателства има значение, защото целта не е просто доказателствата да бъдат поставяни под въпрос.

Целта е да се подобри способността на човечеството да учи от доказателствата, показани в самата световна среда.

Без Стандарта за доказателства хората могат да наследят неподкрепена информация и да я повтарят като истина.

Със Стандарта за доказателства хората могат да започнат да виждат какво е подкрепено, какво липсва, на какво се противоречи, какво се защитава, какво е фабрикувано, какво се основава на страх и какво трябва да бъде допълнително поставено под въпрос.

Затова Стандартът за доказателства принадлежи към Липсващия път към напредъка на човечеството.

РАЗДЕЛ 3 - СТИМУЛ И ИЗГОДА

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВАТ СТИМУЛЪТ И ИЗГОДАТА

Раздел 1 установи, че хората трябва да се учат от световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Раздел 2 установи, че хората трябва да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди, повтаря, защитава, представя или налага.

Раздел 3 преминава към Стимул и изгода.

Стимул и изгода съществува, защото хората не могат правилно да разберат човешкото поведение, докато не разберат кое поведение се възнаграждава, защитава, от кое се зависи или какво хората се страхуват да загубят.

Хората често са учени да гледат действията.

Не са учени да задават въпроси какво движи тези действия.

Хората често са учени да гледат резултатите.

Не са учени да задават въпроси за стимулите, които създават тези резултати.

Хората са учени да се доверяват на системите.

Не са учени да задават въпроси какво печелят тези системи от това да продължават.

Хората често са учени да съдят отделни хора.

Не са учени да задават въпроси за механизмите, които оформят човека.

Стимул и изгода учи хората да питат:

Кой печели?

Кой има полза?

Кой зависи от това?

Кой защитава това?

Кой се страхува да го загуби?

Кой е възнаграден за това?

На кого се плаща за това?

Кой допринася това да продължава?

Хората не просто живеят в световната среда.

Чрез поведение, оформено от стимули, те помагат тя да бъде пресъздавана.

Това е една от най-големите причини човечеството да повтаря същия свят.

Хората не създават многократно същия свят, защото са зли.

Те многократно създават същия свят, защото стимулите многократно ги възнаграждават за това да го пресъздават.

Човечеството често пресъздава същия свят, без напълно да разбира за какво допринася.

Това е една от най-големите причини повтарящите се световни проблеми да продължават.

ПАРИ, ЗАВИСИМОСТ И СВЕТОВНАТА СРЕДА

Парите са един от най-големите механизми, които оформят човешкото поведение.

Парите могат да създадат зависимост.

Зависимостта може да създаде съответствие.

Съответствието може да създаде мълчание.

Мълчанието може да защитава системи.

Системите могат да продължават, защото хората зависят от тях.

Хората често са учени да мислят за парите само като за плащане.

Но парите оформят и поведението.

Парите могат да влияят върху това какво хората казват.

Парите могат да влияят върху това какво хората не казват.

Парите могат да влияят върху това какво хората повтарят.

Парите могат да влияят върху това какво хората защитават.

Парите могат да влияят върху това за какво хората избягват да задават въпроси.

Парите могат да влияят върху това какво хората налагат.

Парите могат да влияят върху това на какво хората позволяват да продължава.

Парите могат да влияят върху това какво хората нормализират.

Хората трябва да питат:

На кого се плаща?

Кой им плаща?

За какво им се плаща?

За какво им се плаща да не задават въпроси?

За какво им се плаща да повтарят?

За какво им се плаща да налагат?

За какво им се плаща да защитават?

Какво се случва, ако оспорят?

Какво се случва, ако разкрият?

Парите не е необходимо да контролират всяка мисъл.

Зависимостта може да бъде достатъчна.

Хората могат да се превърнат в продукти на стимулите, без никога напълно да го осъзнаят.

ЧОВЕШКИ НАГРАДИ, ПРИНАДЛЕЖНОСТ И ВПИСВАНЕ

Хората не са повлияни само от парите.

Хората могат да бъдат повлияни и от:

Приемане.

Популярност.

Признание.

Внимание.

Статус.

Одобрение.

Принадлежност.

Комфорт.

Сигурност.

Избягване на критика.

Избягване на отхвърляне.

Избягване на изключване.

Хората често не питат:

„Това вярно ли е?“

Вместо това могат да питат:

„Какво правят другите хора?“

„Ще ме одобрят ли хората?“

„Ще продължа ли да принадлежа, ако не съм съгласен?“

Страхът да останеш сам може да стане по-силен от желанието да разбереш.

Хората могат да променят поведението си, за да получат одобрение, да избегнат изключване, да запазят принадлежност и да се впишат в среди, от които вярват, че зависят.

Хората могат постепенно да позволят принадлежността да стане по-важна от разбирането.

Хората трябва да питат:

Следвам ли истината?

Или следвам хората?

Мисля ли независимо?

Или се опитвам да се впиша?

Кой има полза, когато хората спрат да мислят независимо?

Какво поведение се копира?

Какво поведение се нормализира?

ХОРАТА КОПИРАТ ХОРА

Хората често наследяват поведение от други хора.

Хората копират:

Език.

Мнения.

Тенденции.

Начин на живот.

Външен вид.

Нагласи.

Навици.

Социално поведение.

Онлайн поведение.

Не непременно защото самостоятелно ги разбират, а защото изглеждат нормални, популярни, успешни или приети.

Повтарящото се поведение може да бъде нормализирано просто защото достатъчно хора го правят.

Вписването може да стане нормално.

Нормализирането може да се превърне в повторение.

Повторението може да се превърне в наследено поведение.

Наследеното поведение може да се превърне в приета реалност.

Колкото по-дълго едно поведение се повтаря, толкова по-невидим може да става механизмът зад него.

Хората могат да спрат да задават въпроси, защото самото повторение може да създаде видимостта на истина.

ПОВЪРХНОСТНИ СРЕДИ

Съвременните среди могат да насърчават хората да поставят външния образ пред разбирането.

Хората могат да бъдат погълнати от:

Как изглеждат.

Как изглеждат онлайн.

Колко успешни изглеждат.

Колко щастливи изглеждат.

Колко популярни изглеждат.

Какво мислят другите за тях.

Хората могат да представят идеализирани версии на себе си, докато скриват реалността.

Фалшивите усмивки могат да заменят истинското благополучие.

Показният успех може да замени истината.

Онлайн идентичността може да замени автентичността.

Образът може да стане по-важен от разбирането.

Хората могат да изглеждат свързани, докато се чувстват изолирани.

Хората могат да изглеждат щастливи, докато се чувстват нещастни.

Хората могат да изглеждат успешни, докато насаме се борят с трудности.

Когато външният образ стане по-важен от истината, могат да се развият повърхностни среди.

ПОПУЛЯРНОСТ, СТАТУС И СРАВНЕНИЕ

Хората могат да измерват себе си спрямо другите.

Повече пари.

Повече притежания.

Повече последователи.

Повече статус.

Повече внимание.

Повече признание.

Това може да създаде безкрайни цикли на сравнение без разбиране.

Популярността не е доказателство.

Вниманието не е доказателство.

Последователите не са доказателство.

Статусът не е доказателство.

Това, че нещо е широко видимо, не го прави автоматично вярно.

Хората могат да объркат видимостта с истина, популярността с правилност и влиянието с достоверност.

СТРАХ, МЪЛЧАНИЕ И ПРИНАДЛЕЖНОСТ

Хората могат да избягват да задават въпроси, защото задаването на въпроси може да застраши принадлежността им.

Хората могат да се страхуват от:

Критика.

Присмех.

Отхвърляне.

Изключване.

Смущение.

Изолация.

Загуба на възможности.

Да останат сами.

Страхът може да насърчава мълчание.

Мълчанието може да защитава повторението.

Повторението може да се нормализира.

Нормализираното поведение може да бъде наследено от бъдещите поколения.

Цикълът може да продължи, без хората напълно да разбират за какво допринасят.

Хората трябва също да разберат, че стимулите могат да станат по-силни от истината.

Хората могат да знаят, че нещо трябва да бъде поставено под въпрос, и въпреки това да продължат, защото стимулите защитават поведението.

ОБРАЗОВАНИЕ, УЧИТЕЛИ И ПОВТАРЯНЕ НА СВЕТА

Образованието е един от най-ясните примери за Стимул и изгода.

Учителите често са продукти на същата образователна система, в която са били обучавани.

Те са били образовани в нея.

Те са били подготвяни в нея.

На тях им се плаща в нея.

Те са оценявани в нея.

Те са поставени в роли в нея.

От тях се очаква да преподават в нея.

От тях се очаква да предават информация в нея.

От тях се очаква да оценяват информация в нея.

Но не са научени да преподават на децата структурирания, основан на доказателства път за задаване на въпроси за самата световна среда.

Тук не става дума за нападки срещу учителите.

Става дума за разбиране на системата.

Учителите могат да се превърнат в участници в повтарянето на същия свят, защото действат в същата среда, движена от стимули.

Образованието може многократно да пресъздава същия свят, без изобщо да има намерение да го прави.

Хората трябва да питат:

Какво възнаграждава образованието?

Какво повтаря образованието?

Какво защитава образованието?

Какво избягва образованието?

Какво не успява да преподава образованието?

Какво се случва, ако образованието се промени?

Какво се случва, ако децата се научат да задават въпроси за самата световна среда?

ЗАЩО СТИМУЛ И ИЗГОДА ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Стимул и изгода има значение, защото хората не могат правилно да разберат защо човечеството повтаря същия свят, докато не разберат какво възнаграждава това повторение.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита:

Кой има полза?

Кой зависи?

Кой защитава?

Кой губи?

Какво поведение създава този стимул?

Каква световна среда това поведение помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да виждат механизмите, действащи под повърхността на световната среда.

Така хората преминават от вярване към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Човечеството не може да напредва, докато хората продължават да правят това, което са правили хората преди тях, без да разбират за какво допринасят.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на системи, движени от стимули, към това да бъдат учащи се от световната среда.

СТИМУЛ И ИЗГОДА

СТИМУЛЪТ ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на този раздел обясни, че хората не просто живеят в световната среда.

Чрез поведение, оформено от стимули, те помагат тя да бъде пресъздавана.

Тази част преминава към начина, по който стимулите продължават във времето.

Хората невинаги разкриват стимулите си веднага.

Поведението във времето често ги разкрива.

Един човек може да казва едно, но многократно да се държи по друг начин.

Една система може да казва, че съществува с една цел, но многократно да защитава нещо друго.

Една организация може да твърди, че е неутрална, но многократно да произвежда едни и същи резултати.

Една роля може да претендира за дълг, но многократно да произвежда съответствие.

Една платена позиция може да претендира за истина, докато многократно защитава системата, от която зависи.

Стимулът във времето помага на хората да виждат модели, които единични моменти могат да скрият.

Хората трябва да питат:

Какво поведение се е повтаряло във времето?

Какви резултати са се повтаряли?

Какви стимули остават защитени?

Какви стимули остават скрити?

Кой многократно има полза?

Кой многократно избягва загуба?

Кой многократно печели пари?

Кой многократно печели статус?

Кой многократно запазва позицията си?

Кой многократно избягва отговорност?

Кой многократно допринася същата среда да продължава?

Моделите във времето могат да разкрият стимули, които само твърденията не могат да обяснят.

Това се свързва пряко със Стандарта за доказателства.

Стандартът за доказателства пита дали поведението подкрепя онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какъв стимул оформя това поведение.

НАСЛЕДЕНИ РОЛИ И ПОВТАРЯЩ СЕ ПРИНОС

Стимулите могат да се наследяват чрез роли.

Един човек може да влезе в дадена роля, след като друг човек я напусне, се пенсионира, почине или бъде заменен.

Човекът може да вярва, че просто започва работа.

Но ролята може вече да носи определен модел.

Тя може да носи повтарящо се поведение.

Тя може да носи повтарящо се мълчание.

Тя може да носи повтаряща се защита.

Тя може да носи повтарящо се налагане.

Тя може да носи повтарящо се подчинение.

Тя може да носи повтарящо се преподаване.

Тя може да носи повтарящо се съответствие.

Човекът, който влиза в ролята, може след това да продължи онова, което са продължавали предишните хора.

Така световната среда може да се повтаря през поколенията.

Хората не е необходимо да са създали първоначалния механизъм, за да допринасят за него.

Те могат да наследят роля и да помогнат механизмът да продължи.

Хората трябва да питат:

Какво поведение е произвеждала тази роля, преди този човек да влезе в нея?

Какво поведение изисква тази роля сега?

Какво поведение ще продължи тази роля, след като този човек я напусне?

Какво защитава ролята?

Какво повтаря ролята?

Какво обезкуражава ролята?

Какво пречи ролята на хората да поставят под въпрос?

Какво прави ролята нормално?

Това има значение, защото хората могат да допринасят за повтаряща се вреда, повтарящо се мълчание, повтарящо се съответствие и повтаряща се защита на системи, докато вярват, че просто правят онова, което хората преди тях са правили.

МЪЛЧАНИЕ, ЗАЩИТА И СТИМУЛ

Мълчанието може да бъде един от най-силните показатели за стимул.

Хората често мислят, че мълчанието не означава нищо.

Но мълчанието може да се превърне в поведение.

Мълчанието може да защитава системи.

Мълчанието може да защитава пари.

Мълчанието може да защитава авторитет.

Мълчанието може да защитава зависимост.

Мълчанието може да защитава репутация.

Мълчанието може да защитава позиции.

Мълчанието може да защитава наративи.

Мълчанието може да защитава неправомерни действия.

Хората трябва да питат:

Кой остава мълчалив?

Какво се защитава чрез мълчанието?

Кой има полза от мълчанието?

Кой губи, ако мълчанието приключи?

Какво се случва, ако някой проговори?

Какви последствия може да понесе?

Какви стимули насърчават хората да мълчат?

На какво мълчанието е позволило да продължава?

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава онова, от което зависят.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава доходите им.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава репутацията им.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава позицията им в една система.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава ролята, която са наследили.

Хората могат да мълчат, защото нормализирането ги е научило да не задават въпроси.

Следователно мълчанието се превръща в поведение, което трябва да бъде поставяно под въпрос.

СТРАХ ОТ ЗАГУБА

Хората не действат само заради това, което печелят.

Хората действат и заради това, което се страхуват да загубят.

Страхът от загуба може да оформя поведението толкова силно, колкото и самата изгода.

Хората могат да се страхуват да загубят:

Пари.

Работа.

Статус.

Позиция.

Принадлежност.

Одобрение.

Защита.

Авторитет.

Влияние.

Сигурност.

Репутация.

Бъдеще.

Страхът от загуба може да спре задаването на въпроси, преди то да започне.

Страхът от загуба може да създаде мълчание.

Страхът от загуба може да създаде следване.

Страхът от загуба може да създаде подчинение.

Страхът от загуба може да създаде участие в неща, с които хората може да не са напълно съгласни.

Хората трябва да питат:

Какво се страхува да загуби този човек?

Какво се страхува да загуби тази роля?

Какво се страхува да загуби тази система?

Какво се променя, ако хората спрат да вярват?

Какво се променя, ако хората спрат да действат в съответствие?

Какво се променя, ако хората започнат да задават въпроси?

Какво се променя, ако хората спрат да правят онова, което хората преди тях са правили?

Страхът от загуба може да създаде съответствие много преди изобщо да е необходима сила.

Хората трябва също да разберат, че истината невинаги е достатъчно силна, за да преодолее стимулите.

Хората могат да знаят, че нещо трябва да бъде поставено под въпрос, и въпреки това да продължат, защото страхът от загуба защитава поведението.

КОЛЕКТИВЕН ПРИНОС И ПОВТАРЯЩИЯТ СЕ СВЯТ

Световната среда обикновено не се поддържа от един човек.

Тя се поддържа от милиони хора, които допринасят с малки части към един и същ механизъм.

Един човек преподава.

Един човек налага.

Един човек повтаря.

Един човек одобрява.

Един човек пише.

Един човек мълчи.

Един човек следва.

Един човек защитава.

Поотделно тези поведения могат да изглеждат безвредни.

Заедно те могат да пресъздадат цяла световна среда.

Хората могат да виждат само:

Собствената си роля.

Собствената си задача.

Собственото си възнаграждение.

Собствената си инструкция.

Собствената си отговорност.

Собственото си оцеляване.

Но световната среда е изградена от съвкупния принос на много хора, които повтарят малки части от един и същ механизъм.

Затова хората трябва да питат:

За какво допринасям?

Какъв повтарящ се модел помагам да продължи?

Каква световна среда моето поведение помага да бъде пресъздадена?

Какво би се случило, ако милиони хора продължат да правят същото?

Това е една от най-важните части на Стимул и изгода.

ОБРАЗОВАНИЕ, УЧИТЕЛИ И СТИМУЛ

Образованието трябва да бъде поставяно под въпрос чрез Стимул и изгода, защото образованието оформя следващото поколение.

Учителите са продукти на същата система, движена от стимули.

Те са били образовани в нея.

Те са били подготвяни в нея.

На тях им се плаща в нея.

Те са оценявани в нея.

Те са поставени в роли в нея.

От тях се очаква да предават информация в нея.

От тях се очаква да оценяват информация в нея.

От тях се очаква да помагат на децата да функционират в нея.

Но не им е даден структуриран образователен път, основан на доказателства, чрез който да учат децата да задават въпроси за реалната световна среда.

Това има значение, защото учителите се превръщат в източници на информация за децата.

Те стават и част от структурата на стимулите, която оформя какво се преподава на децата, какво децата повтарят, за какво децата се възнаграждават и за какво децата се обезкуражават да задават въпроси.

Тук не става дума за нападки срещу учителите.

Става дума за разбиране на системата, движена от стимули, в която те действат.

Следователно образованието може многократно да пресъздава същия свят, без изобщо да има намерение да го прави.

Хората трябва да питат:

Какво възнаграждава образованието?

Какво повтаря образованието?

Какво защитава образованието?

Какво нормализира образованието?

Какво обезкуражава образованието?

За какво образованието не успява да задава въпроси?

За какво се плаща на учителите да преподават?

Какво са обучени учителите да оценяват?

За какво се подготвят децата да функционират?

Какво се случва, ако учителите поставят под въпрос самата система?

Какво се случва, ако децата бъдат научени да задават въпроси за самата световна среда?

Образованието не може правилно да се подобри, ако стимулите в образованието не бъдат поставени под въпрос.

Ако на учителите се плаща, те се подготвят, оценяват и поставят в роли, които повтарят същата система, образованието може да продължава да произвежда хора, подготвени да функционират в световната среда, вместо да се учат от нея.

СИСТЕМИ, СТИМУЛ И ПОВТАРЯЩИ СЕ РЕЗУЛТАТИ

Системите могат да оцелеят дълго време, защото стимулите са вградени в тях.

Хората могат да влязат в системи, вярвайки, че са независими.

Но системите могат постепенно да оформят поведението чрез зависимост.

Колкото по-дълго стимулите остават непоставени под въпрос, толкова по-нормални могат да изглеждат.

Системите могат да възнаграждават мълчанието.

Системите могат да възнаграждават съответствието.

Системите могат да възнаграждават лоялността.

Системите могат да възнаграждават повторението.

Системите могат да възнаграждават налагането.

Системите могат да възнаграждават защитата на самата система.

Системите могат да наказват задаването на въпроси.

Системите могат да наказват разкриването.

Системите могат да наказват истината.

Системите могат да наказват отказа.

Хората трябва да питат:

Какво поведение възнаграждава системата?

Какво поведение обезкуражава системата?

Какво поведение наказва системата?

Какво поведение защитава системата?

Какви резултати системата многократно създава?

Какви повтарящи се проблеми продължават да се появяват?

Какви стимули причиняват тези резултати?

Хората често се опитват да поправят резултатите, без да поставят стимулите под въпрос.

Ако стимулите останат непроменени, поведението често остава непроменено.

Ако поведението остане непроменено, резултатите често остават непроменени.

Следователно човечеството може да повтаря същия свят, докато вярва, че се опитва да го подобри.

СТИМУЛ И ИЗГОДА И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Стимул и изгода е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато стимулите остават невидими.

Човечеството не може да напредва, докато хората продължават да правят това, което хората преди тях са правили, без да разбират за какво допринасят.

Човечеството не може да напредва, докато принадлежността става по-силна от истината.

Човечеството не може да напредва, докато популярността заменя разбирането.

Човечеството не може да напредва, докато повърхностните среди заменят автентичността.

Човечеството не може да напредва, докато страхът от изключване спира задаването на въпроси.

Човечеството не може да напредва, докато нормализирането превръща повторението в приета реалност.

Човечеството не може да напредва, докато системите възнаграждават повторението вместо разбирането.

Човечеството не може да напредва, докато образованието подготвя децата да функционират в световната среда, без да ги учи как правилно да задават въпроси за нея.

Човечеството не може да напредва, докато хората защитават онова, което им вреди, защото зависят от него.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита:

Кой има полза?

Кой зависи?

Кой защитава?

Кой губи?

На кого се плаща?

Кой мълчи?

Кой следва?

Кой нормализира?

Какво поведение създава този стимул?

Каква световна среда това поведение помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да виждат механизмите, действащи под повърхността на световната среда.

Така хората преминават от вярване към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Когато стимулите станат видими, поведението става видимо.

Когато поведението стане видимо, приносът става видим.

Когато приносът стане видим, разбирането става възможно.

Когато разбирането стане възможно, човечеството може да започне да спира повторението на същия свят.

РАЗДЕЛ 4 - ХАРАКТЕР И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВАТ ХАРАКТЕРЪТ И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА

Раздел 1 установи, че хората трябва да се научат да виждат световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Раздел 2 установи, че хората трябва да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Раздел 3 установи, че хората трябва да разбират какви стимули възнаграждават, защитават и повтарят поведението.

Раздел 4 преминава към Характер и последователност.

Характер и последователност съществува, защото хората не могат правилно да разбират хора, системи, организации, среди или самия свят, докато не разберат какво поведение се показва многократно във времето.

Хората често са учени да слушат думи.

Не са правилно учени да изучават поведението.

Хората са учени да се доверяват на титли.

Не са правилно учени да изследват последователността.

Хората често са учени да вярват на обещания.

Не са правилно учени да задават въпроси за моделите.

Хората често са учени да съдят изолирани моменти.

Не са научени да се учат от повтарящо се поведение.

Характер и последователност учи хората да питат:

Какво поведение се показва многократно?

Какво поведение се възнаграждава многократно?

Какво поведение се защитава многократно?

Какво поведение се избягва многократно?

Какво поведение остава последователно във времето?

Какво поведение се променя според обстоятелствата?

Какво поведение помага световната среда да бъде пресъздавана?

Характерът не е един момент.

Характерът е поведение, показвано многократно във времето.

Последователността не е едно твърдение.

Последователността е повтарящо се съответствие между думи, поведение и резултати във времето.

Характерът е един от най-големите инструменти за учене на човечеството, защото повтарящото се поведение разкрива онова, което думите, образът, репутацията и представянето често скриват.

Това има значение, защото повтарящото се поведение често разкрива повече, отколкото изолираните моменти някога могат.

КАКВО СЕ ПОКАЗВА

Световната среда вече показва на човечеството как действа.

Проблемът невинаги е, че нищо не се показва.

Проблемът е, че хората не са били правилно научени как да задават въпроси, да виждат, да разбират и да се учат от онова, което се показва.

Хората могат да виждат лъжи.

Хората могат да виждат противоречия.

Хората могат да виждат мълчание.

Хората могат да виждат зависимост.

Хората могат да виждат страх.

Хората могат да виждат как парите оформят поведението.

Хората могат да виждат как системите защитават себе си.

Хората могат да виждат как медиите повтарят наративи.

Хората могат да виждат как авторитетът избягва доказателствата.

Хората могат да виждат как хората следват.

Хората могат да виждат как повтарящите се модели продължават.

Но без правилната рамка за задаване на въпроси хората пак могат да стигнат до погрешно разбиране.

Хората често стигат до погрешни разбирания, защото не са били правилно научени как да задават въпроси, да виждат, да разбират и да се учат от онова, което се показва.

Хората могат да виждат какво се показва и въпреки това да не разбират какво означава.

Могат да виждат поведение и да се съсредоточат само върху отделни хора.

Могат да виждат противоречие и да спрат при гнева.

Могат да виждат лъжи и да спрат при обвинението.

Могат да виждат системи и да спрат при повърхностни обяснения.

Могат да виждат повтарящи се проблеми и все още да не разбират механизмите, които ги създават.

Характер и последователност учи хората да задават въпроси за онова, което се показва чрез повтарящото се поведение.

Той ги кара да питат не само:

Какво се случи?

Но и:

Какво показва това?

Какво поведение се разкрива?

Какъв модел се излага на показ?

Какво противоречие се проявява?

Какво учи това за световната среда?

Какво може човечеството да научи от това?

Светът е истинското училище, защото световната среда непрекъснато показва поведение, противоречие, повторение, стимул, мълчание, зависимост, авторитет, страх и последствие.

Хората не могат да се учат от онова, което не могат да видят.

Но хората не могат да учат и от онова, за което не са били научени как да задават въпроси.

ДУМИ, ПОВЕДЕНИЕ И МОДЕЛИ

Хората често съдят онова, което хората казват.

Но поведението може да разкрие онова, което думите скриват.

Думите могат да бъдат репетирани.

Думите могат да бъдат подбрани.

Думите могат да бъдат повтаряни.

Думите могат да бъдат защитавани.

Думите могат да бъдат представяни.

Поведението често е по-трудно да бъде скрито за дълги периоди от време.

Информацията може да каже на хората какво се е случило.

Поведението може да научи хората защо се е случило.

Хората трябва да питат:

Съответстват ли думите на поведението?

Съответстват ли действията на твърденията?

Съответстват ли резултатите на обещанията?

Остава ли поведението същото във времето?

Променя ли се поведението според това кой наблюдава?

Променя ли се поведението според това кой има полза?

Повтарящото се поведение може да разкрие противоречия, които изолираните твърдения не могат.

Моделите често разкриват повече от обещанията.

Последователността често разкрива повече от репутацията.

Поведението често разкрива повече от титлите.

Затова хората трябва да се научат да изучават модели вместо изолирани моменти.

ПОВЕДЕНИЕТО НИКОГА НЕ СЪЩЕСТВУВА ИЗОЛИРАНО

Поведението не съществува изолирано.

Хората влияят на хората.

Системите влияят на хората.

Хората влияят на системите.

Възрастните влияят на децата.

Децата стават възрастни.

Бъдещите поколения наследяват поведение.

След това бъдещите поколения помагат световната среда да бъде пресъздавана.

Всяко повтарящо се поведение има последствия отвъд отделния човек.

Едно повтарящо се поведение може да стане нормално.

Нормализирането може да се превърне в наследяване.

Наследяването може да се превърне в приета реалност.

Затова хората трябва да питат:

Какво поведение създава това?

Кой се учи от това поведение?

Кой ще наследи това поведение?

Каква бъдеща световна среда това поведение ще помогне да бъде пресъздадена?

Характер и последователност учи хората да мислят отвъд отделния човек и да започнат да се учат от по-широката среда.

ХАРАКТЕРЪТ ПРЕД РЕПУТАЦИЯТА

Хората често са учени да се доверяват на репутацията.

Но репутацията не е автоматично характер.

Репутацията може да бъде създадена.

Репутацията може да бъде защитавана.

Репутацията може да бъде повтаряна.

Репутацията може да бъде популяризирана.

Репутацията може да бъде наследена.

Характерът е различен.

Характерът се показва многократно чрез поведението.

Хората трябва да питат:

Какво поведение се показва многократно?

Какво се случва, когато се появи натиск?

Какво се случва, когато никой не гледа?

Какво се случва, когато има какво да се спечели?

Какво се случва, когато има какво да се загуби?

Какво се случва, когато истината влезе в конфликт със стимула?

Характерът често става най-видим, когато са намесени стимули.

Затова Характер и последователност се свързва пряко със Стимул и изгода.

ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ ВЪВ ВРЕМЕТО

Последователността не може да бъде оценена от едно събитие.

Последователността трябва да бъде изследвана във времето.

Хората могат да казват, че ценят истината.

Хората могат да казват, че ценят ученето.

Хората могат да казват, че ценят справедливостта.

Хората могат да казват, че ценят задаването на въпроси.

Но последователността пита дали поведението многократно подкрепя тези твърдения.

Хората трябва да питат:

Какво поведение е било показвано във времето?

Какви модели са се повтаряли?

Какви противоречия са се появявали?

Какви поведения са останали непроменени?

Какви поведения изчезват, когато обстоятелствата се променят?

Последователността често се превръща в един от най-силните пътища към доказателства, защото хората в крайна сметка показват онова, което многократно правят.

Това се свързва пряко със Стандарта за доказателства.

Стандартът за доказателства пита дали поведението подкрепя онова, което се твърди.

Характер и последователност пита дали поведението остава многократно съответстващо във времето.

ОБРАЗ СРЕЩУ ХАРАКТЕР

Хората могат да станат умели в управляването на образа си.

Образът е онова, което хората искат другите да виждат.

Характерът е онова, което поведението многократно показва.

Образът може да бъде създаден.

Образът може да бъде защитаван.

Образът може да бъде показван.

Образът може да бъде популяризиран.

Образът може да бъде възнаграждаван.

Но образът не е автоматично характер.

Хората трябва да питат:

Виждам ли образ?

Или виждам поведение?

Виждам ли представяне?

Или виждам последователност?

Какво поведение се показва многократно?

Какво поведение се скрива многократно?

Какво поведение се появява, когато натискът бъде премахнат?

Какво поведение се появява, когато натискът се увеличи?

Хората могат да прекарат години в защита на образ, докато поведението им многократно разкрива нещо различно.

ХОРА, СИСТЕМИ И СВЕТОВНАТА СРЕДА

Характер и последователност не се отнася само за отделни хора.

Той се отнася за всичко, което действа в световната среда.

Той се отнася за:

Хора.

Учители.

Родители.

Училища.

Правителства.

Медии.

Институции.

Системи.

Организации.

Общности.

Среди.

Хората често изследват какво казват тези неща.

Не изследват правилно какво тези неща многократно правят.

Затова хората трябва да питат:

Какво поведение се показва многократно?

Какво поведение се защитава многократно?

Какво поведение се избягва многократно?

Какво поведение се възнаграждава многократно?

Какво поведение се нормализира многократно?

Какво поведение се наследява многократно?

Какво поведение се показва на човечеството като нещо, от което да учи?

Характер и последователност трябва да се прилага навсякъде.

ОБРАЗОВАНИЕ, УЧИТЕЛИ И ХАРАКТЕР

Образованието също трябва да бъде поставяно под въпрос чрез Характер и последователност.

Учителите се превръщат в източници на информация за децата.

Децата не учат само от информация.

Те учат и от поведение.

Децата наблюдават:

Какво правят възрастните.

Какво правят учителите.

Какво възнаграждават системите.

Какво избягват системите.

Какво защитават системите.

Какво повтарят системите.

Какво системите показват като нормално.

Тук не става дума за нападки срещу учителите.

Става дума за разбиране на средата, в която те действат.

Хората трябва да питат:

Какво поведение децата виждат многократно?

За какво поведение децата биват възнаграждавани многократно?

За какво поведение децата многократно се обезкуражават да задават въпроси?

Подготвят ли се децата да повтарят световната среда?

Или се подготвят да се учат от нея?

Ако децата не са научени как да задават въпроси за поведение, противоречие, стимул, мълчание и повтарящи се модели, те могат да наследят същата световна среда, без да разбират какво им се показва.

ЗАЩО ХАРАКТЕР И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Характер и последователност има значение, защото хората не могат правилно да разберат световната среда, докато не разберат повтарящото се поведение.

Целта не е хората да попаднат в капана на гняв, обвинение, страх или безкрайно противопоставяне.

Целта е да се учат от онова, което световната среда вече показва.

Самата световна среда се превръща в образователна среда.

Поведението се превръща в урок.

Противоречието се превръща в урок.

Повторението се превръща в урок.

Самата среда се превръща в учител.

Човешкото съзнание напредва, когато хората спрат да реагират на онова, което им се показва, и започнат да се учат от онова, което им се показва.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава поведението.

Характер и последователност пита:

Съответства ли поведението многократно на онова, което се твърди?

Какво показва поведението?

Какво учи противоречието?

Какво разкрива повтарящият се модел?

Какво може човечеството да научи от онова, което се показва?

Така хората започват да преминават отвъд изолираните моменти.

Така хората започват да разпознават модели.

Така хората започват да разпознават противоречия.

Така хората започват да разпознават последователност.

Така хората започват да се учат от онова, което световната среда вече показва.

Така хората преминават от вярване към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

ХАРАКТЕРЪТ ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на този раздел обясни, че Характер и последователност не се отнася до изолирани моменти.

Става дума за разбиране на повтарящото се поведение във времето.

Тази част преминава към начина, по който Характер и последователност действа във времето.

Хората невинаги разкриват характера си веднага.

Поведението във времето често го разкрива.

Един човек може да казва едно, но многократно да прави друго.

Една система може да твърди, че има една цел, но многократно да произвежда различни резултати.

Една организация може да твърди, че е неутрална, но многократно да защитава определени поведения.

Една институция може да твърди, че е справедлива, но многократно да избягва трудни въпроси.

Една роля може да претендира за дълг, но многократно да произвежда съответствие.

Характерът във времето помага на хората да виждат модели, които изолираните моменти могат да скрият.

Хората трябва да питат:

Какво поведение е било показвано многократно?

Какви резултати са били произвеждани многократно?

Какви модели продължават да се появяват?

Какви противоречия продължават да се появяват?

Какво поведение остава непроменено?

Какво поведение се променя според обстоятелствата?

Какво поведение се променя според това кой наблюдава?

Моделите във времето често разкриват характера по-точно от самите твърдения.

ПРОТИВОРЕЧИЕ И ЧОВЕШКО ПОВЕДЕНИЕ

Противоречието може да се превърне в един от най-силните пътища към разбирането на характера.

Хората могат да казват, че ценят истината, докато избягват трудни истини.

Хората могат да казват, че ценят задаването на въпроси, докато обезкуражават въпросите.

Хората могат да казват, че ценят ученето, докато защитават повторението.

Хората могат да казват, че ценят справедливостта, докато многократно произвеждат несправедливи резултати.

Хората могат да казват, че ценят независимото мислене, докато възнаграждават съобразяването.

Хората трябва да питат:

Къде думите и поведението се разделят?

Какви противоречия се появяват многократно?

Какви модели продължават въпреки противоречието?

Кой има полза от продължаването на противоречието?

Какви стимули защитават противоречието?

Противоречието не е автоматично доказателство за лошо намерение.

Но повтарящото се противоречие трябва да бъде поставяно под въпрос.

Повтарящото се противоречие може да разкрие механизми, действащи под повърхността.

СВЕТОВНАТА СРЕДА ВЕЧЕ ПОКАЗВА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Световната среда вече показва на човечеството как действа.

Проблемът невинаги е, че нищо не се показва.

Проблемът е, че човечеството не е било правилно научено как да учи от онова, което се показва.

Хората могат да видят противоречие и да спрат при обвинението.

Хората могат да видят лъжи и да спрат при гнева.

Хората могат да видят системи и да спрат при повърхностни обяснения.

Хората могат да видят повтарящи се проблеми и да спрат при разочарованието.

Хората могат да видят повтарящо се поведение и да спрат при емоционални реакции.

Хората могат да видят видими събития и въпреки това да не разбират механизмите, които ги създават.

Хората често стигат до погрешни разбирания, защото все още не притежават достатъчно знания, разбиране или способности за задаване на въпроси.

Хората могат да видят:

Едно събитие.

Един човек.

Една система.

Една лъжа.

Едно противоречие.

Един резултат.

И след това да спрат дотам.

Характер и последователност учи хората да продължават.

Хората трябва да питат:

Какво поведение разкрива това?

Какъв механизъм разкрива това?

Какъв повтарящ се модел показва това?

Какво противоречие проявява това?

Какво може човечеството да научи от това?

Целта не е безкрайното задаване на въпроси.

Целта е разбирането.

РЕАКЦИЯ СРЕЩУ УЧЕНЕ

Едно от най-големите ограничения пред напредъка на човечеството е, че хората често реагират на онова, което им се показва, вместо да се учат от онова, което им се показва.

Реакцията може да спре напредъка.

Хората се ядосват.

Хората се изпълват със страх.

Хората избират страна.

Хората защитават позиции.

Хората атакуват позиции.

Хората попадат в капана на наративи.

Хората могат да изразходват огромно количество енергия в реакции, без да разбират на какво реагират.

Характер и последователност учи хората да преминават отвъд реакцията.

Хората трябва да питат:

Какво показва това?

Какво учи това?

Какво поведение се разкрива?

Какъв повтарящ се модел се излага на показ?

Какъв механизъм действа?

Какво може човечеството да научи от това?

Целта не е реакцията.

Целта е разбирането.

СЕЛЕКТИВЕН ХАРАКТЕР И СЕЛЕКТИВНО МИСЛЕНЕ

Хората невинаги се държат последователно.

Хората могат да се държат различно според:

Пари.

Статус.

Аудитория.

Авторитет.

Одобрение.

Популярност.

Страх.

Изгода.

Загуба.

Хората могат да изглеждат истинни в една среда и да избягват истината в друга.

Хората могат да задават въпроси по една тема, докато защитават друга.

Хората могат да оспорват една система, докато защитават друга.

Хората могат да прилагат принципите избирателно.

Хората трябва да питат:

Остава ли това поведение последователно навсякъде?

Или се появява само при определени обстоятелства?

Какво се променя, когато се появят стимули?

Какво се променя, когато се появи натиск?

Какво се променя, когато нещо ценно е изложено на риск?

Характерът често става най-видим, когато стимулите и натискът се сблъскат.

МЪЛЧАНИЕ, УЧАСТИЕ И ПОВТАРЯЩО СЕ ПОВЕДЕНИЕ

Характерът не се разкрива само чрез действие.

Характерът може да се разкрива и чрез мълчание.

Мълчанието може да се превърне в поведение.

Мълчанието може да се превърне в защита.

Мълчанието може да се превърне в участие.

Хората трябва да питат:

Кой остава мълчалив?

Какво се защитава?

На какво повтарящо се поведение се позволява да продължава?

Каква истина се избягва?

Какво противоречие се пренебрегва?

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава онова, от което зависят.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава позицията им.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава принадлежността им.

Хората могат да мълчат, защото говоренето застрашава одобрението.

Следователно характерът включва и онова, което хората многократно избират да не правят.

ПОВЕДЕНИЕ, ВЛИЯНИЕ И БЪДЕЩИ ПОКОЛЕНИЯ

Поведението никога не съществува изолирано.

Хората влияят на хората.

Системите влияят на хората.

Хората влияят на системите.

Възрастните влияят на децата.

Децата стават възрастни.

Бъдещите поколения наследяват поведение.

След това бъдещите поколения помагат световната среда да бъде пресъздавана.

Всяко повтарящо се поведение има последствия отвъд отделния човек.

Хората могат да вярват, че вземат само едно малко решение.

Но милиони повтарящи се поведения могат да пресъздадат цяла световна среда.

Затова хората трябва да питат:

За какво поведение допринасям?

Какво поведение помагам да бъде нормализирано?

Какво поведение ще наследят бъдещите поколения?

Каква световна среда това поведение ще помогне да бъде пресъздадена?

ОБРАЗОВАНИЕ, УЧИТЕЛИ И ХАРАКТЕР

Образованието също трябва да бъде изследвано чрез Характер и последователност.

Децата не наследяват само информация.

Децата наследяват поведение.

Децата наблюдават:

Как се държат възрастните.

Как се държат учителите.

Как се държи авторитетът.

Как се държат системите.

Как реагират хората.

Как хората мълчат.

Как хората задават въпроси.

Как хората избягват да задават въпроси.

Децата постепенно могат самите да наследят тези поведения.

Тук не става дума за нападки срещу учителите.

Става дума за разбиране на средата, която ги оформя.

Хората трябва да питат:

Какво поведение децата виждат многократно?

Какво поведение децата наследяват многократно?

За какво поведение децата биват възнаграждавани многократно?

За какво поведение децата многократно се обезкуражават да задават въпроси?

Образованието не може правилно да се подобрява, ако повтарящото се поведение остава невидимо.

ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ И УЧЕНЕ ОТ СВЕТОВНАТА СРЕДА

Един от най-големите липсващи пътища в напредъка на човечеството е ученето от онова, което вече е видимо.

На човечеството непрекъснато се показват:

Противоречие.

Зависимост.

Мълчание.

Авторитет.

Страх.

Следване.

Нормализиране.

Стимули.

Повторение.

Поведение.

Но човечеството не е било правилно научено как да учи от тези механизми.

Хората често чакат да бъдат обучавани, докато вече се намират в най-голямата съществуваща среда за учене.

Самата световна среда е урокът.

Самата световна среда е доказателството.

Самата световна среда е възможността да се учи.

Самата световна среда е учителят.

Човешкото съзнание напредва, когато хората спрат да реагират на онова, което им се показва, и започнат да се учат от онова, което им се показва.

Затова хората трябва да питат:

Какво показва това?

Какво учи това?

Какво може човечеството да научи от това?

Какъв повтарящ се модел се излага на показ?

Какво поведение се разкрива?

Каква световна среда се пресъздава?

Когато хората се научат да задават тези въпроси, те започват да преминават отвъд реакцията и към разбирането.

ХАРАКТЕР И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Характер и последователност е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато повтарящите се противоречия остават невидими.

Човечеството не може да напредва, докато хората казват едно и многократно правят друго.

Човечеството не може да напредва, докато образът става по-важен от поведението.

Човечеството не може да напредва, докато репутацията става по-важна от последователността.

Човечеството не може да напредва, докато двойните стандарти остават нормализирани.

Човечеството не може да напредва, докато стимулите многократно надделяват над принципите.

Човечеството не може да напредва, докато повтарящите се поведения се наследяват без изследване.

Човечеството не може да напредва, докато децата наследяват поведение, без да бъдат научени как да задават въпроси за него.

Човечеството не може да напредва, докато хората реагират на онова, което се показва, вместо да се учат от онова, което се показва.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава и защитава поведението.

Характер и последователност пита:

Съответства ли поведението многократно на онова, което се твърди?

Какво показва поведението?

Какво учи противоречието?

Какво разкрива повтарящият се модел?

Какво може човечеството да научи от онова, което се показва?

Така хората започват да разпознават модели.

Така хората започват да разпознават противоречия.

Така хората започват да разпознават последователност.

Така хората започват да се учат от онова, което световната среда вече показва.

Така хората преминават от вярване към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 5 - РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВА РАЗРЕШЕНИЕТО ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ

Раздел 1 установи, че хората трябва да се научат да виждат световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Раздел 2 установи, че хората трябва да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Раздел 3 установи, че хората трябва да разбират какви стимули възнаграждават, защитават и повтарят поведението.

Раздел 4 установи, че хората трябва да се учат от онова, което повтарящото се поведение вече показва на човечеството.

Раздел 5 преминава към Разрешение да се задават въпроси.

Разрешение да се задават въпроси съществува, защото хората се оформят от среди, които ги учат да приемат, следват, повтарят, подчиняват се и мълчат, без да ги учат как да задават въпроси за това.

Хората са учени какво да мислят, без да бъдат учени как правилно да поставят под въпрос самото мислене.

Хората са учени в какво да вярват, без да бъдат учени как е било формирано убеждението.

Хората са учени какво да повтарят, без да бъдат учени как да изследват онова, което се повтаря.

Хората са учени на кого да се доверяват, без да бъдат учени как да задават въпроси за доверието.

Хората са учени кой авторитет да приемат, без да бъдат учени как да задават въпроси за авторитета.

Хората са учени как да функционират в системи, без да бъдат учени как да задават въпроси за системите.

Това създава една от най-големите пречки пред напредъка на човечеството.

Хората могат да започнат да усещат, че задаването на въпроси изисква разрешение.

Разрешение от авторитет.

Разрешение от системи.

Разрешение от учители.

Разрешение от родители.

Разрешение от работодатели.

Разрешение от правителство.

Разрешение от медии.

Разрешение от експерти.

Разрешение от групи.

Разрешение от популярност.

Разрешение от обществено приемане.

Разрешение от световната среда около тях.

Разрешение да се задават въпроси учи хората да питат:

Позволено ли ми е да поставя това под въпрос?

Кой ме е научил, че ми е необходимо разрешение?

От какво се страхувам, че ще се случи, ако задам въпроси?

Кой има полза, ако не задавам въпроси?

Какво поведение се защитава, когато задаването на въпроси се обезкуражава?

Каква световна среда се пресъздава, когато хората чакат разрешение да задават въпроси?

Разрешение да се задават въпроси не е само за самото задаване на въпроси.

То е за разбирането защо хората изобщо спират сами себе си да задават въпроси.

Разрешение да се задават въпроси също учи хората да поставят под въпрос самото разрешение.

ОБУЧАВАНЕ И СТРУКТУРИ НА РАЗРЕШЕНИЕ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ЖИВОТ

Хората често са обучавани да търсят разрешение през целия си живот.

Децата могат да търсят разрешение от възрастните.

Учениците могат да търсят разрешение от учителите.

Служителите могат да търсят разрешение от работодателите.

Хората могат да търсят разрешение от системите.

Хората могат да търсят разрешение от групите.

Хората могат да търсят разрешение от авторитета.

Хората могат да търсят разрешение от самото общество.

С времето това поведение може да стане нормално.

Хората могат постепенно да спрат да се доверяват на собствените си наблюдения.

Могат постепенно да спрат да се доверяват на собствената си способност да учат.

Могат постепенно да спрат да задават въпроси за онова, което им се показва.

Хората могат толкова да свикнат да търсят разрешение, че вече да не осъзнават, че го правят.

Структурите на разрешение в крайна сметка могат да станат невидими.

Хората може вече да не осъзнават, че действат в тях.

Хората трябва да питат:

Кой ме е научил да търся разрешение?

Кога започнах да търся разрешение?

Какви структури на разрешение съм наследил?

Доверявам ли се на собствената си способност да уча?

Или чакам одобрение, преди да уча?

ЧАКАНЕ НА РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ УЧИ

Хората често чакат да бъдат обучавани, докато вече се намират в най-голямата съществуваща среда за учене.

Световната среда вече показва поведение, противоречие, повторение, зависимост, мълчание, авторитет, стимул, страх, последствие и повтарящи се модели.

Но хората могат все пак да чакат някой друг да им каже кое е важно.

Могат да чакат авторитетът да го одобри.

Могат да чакат медиите да го покажат.

Могат да чакат експертите да го обяснят.

Могат да чакат учителите да го преподават.

Могат да чакат групите да го приемат.

Могат да чакат популярност, преди да го изследват.

Могат да чакат разрешение, преди да учат.

Човечеството често чака разрешение да учи от свят, който вече е видим.

Това означава, че хората могат да живеят в световната среда, без да се учат от нея.

Могат да виждат какво се показва и въпреки това да не задават въпроси за него.

Могат да виждат противоречие и въпреки това да чакат някой друг да го обясни.

Могат да виждат повтарящо се поведение и въпреки това да чакат някой друг да одобри задаването на въпроси за него.

Могат да виждат системи, които повтарят същите модели, и въпреки това да чакат някой друг да им каже, че това има значение.

Хората трябва да питат:

Уча ли от световната среда?

Или чакам разрешение да уча от нея?

Задавам ли въпроси за онова, което се показва?

Или чакам някой друг първо да зададе въпроси?

Използвам ли собствения си ум?

Или чакам друг източник да реши какво заслужава вниманието ми?

Светът е истинското училище.

Но хората не могат да се учат от света, ако чакат разрешение да задават въпроси за него.

АВТОРИТЕТ, ОДОБРЕНИЕ И ДЕЛЕГИРАНО МИСЛЕНЕ

Хората са учени да се доверяват на авторитета, без да бъдат правилно учени да задават въпроси за авторитета.

Те са учени да се доверяват на титли.

Те са учени да се доверяват на роли.

Те са учени да се доверяват на позиции.

Те са учени да се доверяват на системи.

Те са учени да се доверяват на официални изявления.

Те са учени да се доверяват на одобрени източници.

Те са учени да се доверяват на онова, което се представя като приемливо.

Това може да създаде делегирано мислене.

Делегирано мислене възниква, когато хората позволят на друг човек, роля, система, източник, група или авторитет да решава какво им е позволено да поставят под въпрос, да вярват, приемат, повтарят или отхвърлят.

Хората могат да вярват, че мислят независимо, докато все още мислят в граници, създадени от други.

Могат да поставят под въпрос едно нещо, докато оставят по-широката рамка непоставена под въпрос.

Могат да отхвърлят един авторитет, докато приемат друг.

Могат да напуснат един наратив и да влязат в друг.

Могат да спрат при заключение, защото то е било одобрено от някого, на когото вече се доверяват.

Разрешение да се задават въпроси учи хората да питат:

Мисля ли самостоятелно?

Или позволявам на друг източник да мисли вместо мен?

Поставям ли под въпрос самата рамка?

Или задавам въпроси само вътре в рамката, която ми е дадена?

Доверявам ли се на доказателства?

Или се доверявам на одобрение?

Следвам ли разбирането?

Или следвам авторитета?

Независимото мислене не може да се развие, ако хората делегират задаването на въпроси на други.

СТРАХ, ПРИНАДЛЕЖНОСТ И ВПИСВАНЕ

Хората често спират сами себе си да задават въпроси, защото задаването на въпроси може да застраши принадлежността им.

Могат да се страхуват да бъдат отхвърлени.

Могат да се страхуват да бъдат критикувани.

Могат да се страхуват да бъдат осмени.

Могат да се страхуват да бъдат изолирани.

Могат да се страхуват да загубят одобрение.

Могат да се страхуват да загубят статус.

Могат да се страхуват да загубят работа.

Могат да се страхуват да загубят отношения.

Могат да се страхуват да останат сами.

Принадлежността може да стане по-силна от задаването на въпроси.

Одобрението може да стане по-силно от истината.

Страхът може да стане по-силен от разбирането.

Хората могат да мълчат, защото искат да се впишат.

Хората могат да повтарят онова, което повтарят другите, защото искат да принадлежат.

Хората могат да защитават онова, което защитават другите, защото се страхуват от изключване.

Хората могат да избягват да задават въпроси, защото не искат да изглеждат различни.

Хората могат да следват поведението на другите, преди да разберат какво следват.

Това се свързва пряко със Стимул и изгода.

Хората може да избягват задаването на въпроси не само защото вярват, че нещо е вярно.

Може да го избягват, защото задаването на въпроси застрашава онова, от което зависят, към което принадлежат или което се страхуват да загубят.

Хората трябва да питат:

Какво се страхувам да загубя, ако поставя това под въпрос?

Мълча ли, защото разбирам?

Или мълча, защото се страхувам от изключване?

Съгласявам ли се, защото съм го изследвал?

Или се съгласявам, защото искам да принадлежа?

Повтарям ли това, защото е вярно?

Или го повтарям, защото другите го повтарят?

Разрешение да се задават въпроси учи хората да отделят истината от принадлежността.

СЛЕДВАНЕ, СЪОБРАЗЯВАНЕ И ОБЩЕСТВЕНО ПРИЕМАНЕ

Човешките среди често възнаграждават следването.

Хората могат да бъдат възнаграждавани за съгласие.

Хората могат да бъдат възнаграждавани за повторение.

Хората могат да бъдат възнаграждавани за съответствие.

Хората могат да бъдат възнаграждавани за това да останат в приетите граници.

Хората могат да бъдат възнаграждавани за това да не поставят под въпрос онова, което другите приемат.

Съобразяването може да стане нормално.

Нормализирането може да бъде наследено.

Наследеното поведение може да се превърне в приета реалност.

След това хората могат да объркат общественото приемане с истина.

Могат да вярват, че нещо е правилно, защото много хора го приемат.

Могат да вярват, че нещо е безопасно, защото много хора го следват.

Могат да вярват, че е неправилно да задават въпроси за нещо, защото малко хора го поставят под въпрос.

Могат да вярват, че нещо не е важно, защото не му е дадено одобрение, обхват, статус или популярност.

Хората могат също да се страхуват да бъдат различни.

Могат да се страхуват да стоят отделно.

Могат да се страхуват да не се впишат.

Могат да се страхуват да изглеждат грешни.

Могат да се страхуват да бъдат сами.

Хората трябва да питат:

Следвам ли, защото разбирам?

Или следвам, защото другите следват?

Приемам ли, защото доказателствата го подкрепят?

Или приемам, защото е обществено прието?

Избягвам ли да задавам въпроси, защото съм го изследвал?

Или защото задаването на въпроси би ме отделило от другите?

Следването не е разбиране.

Съобразяването не е истина.

Общественото приемане не е доказателство.

Структурите на разрешение могат да се превърнат в един от най-големите механизми, които позволяват повтарящите се световни проблеми да продължават.

Разрешение да се задават въпроси има значение, защото хората не могат да станат независими мислители, докато зависят от общественото одобрение да решава какво може да бъде поставяно под въпрос.

ДЕЦА, ОБРАЗОВАНИЕ И ЗАГУБА НА СПОСОБНОСТТА ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ

Децата естествено задават въпроси.

Децата често искат да знаят защо.

Питат защо нещата се случват.

Питат защо хората се държат по определени начини.

Питат защо съществуват правилата.

Питат защо възрастните казват едно и правят друго.

Питат, защото се опитват да разберат.

Но световната среда постепенно може да отучи децата от задаването на въпроси.

Децата могат да бъдат учени да мълчат.

Децата могат да бъдат учени да приемат.

Децата могат да бъдат учени да повтарят.

Децата могат да бъдат учени да се подчиняват.

Децата могат да бъдат учени да спрат да питат защо.

Децата могат да бъдат учени, че задаването на въпроси е невъзпитано.

Децата могат да бъдат учени, че е грешно да се поставя авторитетът под въпрос.

Децата могат да бъдат учени, че правилните отговори са по-важни от по-добрите въпроси.

Децата могат да бъдат учени, че одобрението е по-важно от разбирането.

Децата дори могат да бъдат определяни като трудни, нарушаващи реда, проблемни или размирници просто защото задават въпроси, които оспорват приетите граници.

Образованието често възнаграждава отговорите повече от задаването на въпроси.

То често възнаграждава повторението повече от изследването.

То често възнаграждава подчинението повече от независимото мислене.

То често подготвя децата да функционират в световната среда, без да ги учи как правилно да задават въпроси за нея.

Затова Разрешение да се задават въпроси е критично за образованието.

Ако децата загубят способността да задават въпроси, те могат да наследят световната среда, без да разбират какво я оформя.

Ако децата не бъдат научени как безопасно и правилно да задават въпроси, те могат да се превърнат в продукти на същите повтарящи се модели, в които са родени.

Хората трябва да питат:

Учат ли децата как да задават въпроси?

Или ги учат само как да отговарят?

Учат ли децата как да изследват?

Или ги учат само как да повтарят?

Учат ли децата как да се учат от световната среда?

Или ги подготвят да функционират в нея?

Децата се нуждаят от разрешение да задават въпроси, защото задаването на въпроси е един от пътищата към виждане, разбиране, учене и независимо мислене.

ЗАЩО РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Разрешение да се задават въпроси има значение, защото хората не могат да се учат от свят, за който не чувстват, че им е позволено да задават въпроси.

Невидимите структури на разрешение могат да се превърнат в психологически граници, които хората престават да виждат.

Хората могат да бъдат физически свободни, докато умствено действат в граници, които са наследили.

Хората могат да прекарат живота си в очакване някой друг да реши проблеми, за чието продължаване самите те допринасят.

Могат да чакат лидери.

Могат да чакат системи.

Могат да чакат експерти.

Могат да чакат авторитет.

Могат да чакат някой друг да действа.

Човечеството не може да стане общество от независими мислители, докато чака разрешение да мисли независимо.

Човечеството не може да напредва, докато хората чакат разрешение да станат учащи се от световната среда.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава и защитава поведението.

Характер и последователност пита дали поведението многократно съответства на онова, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита:

Кой или какво е накарало хората да вярват, че задаването на въпроси изисква разрешение?

Какво се случва, когато хората задават въпроси?

Какво се случва, когато хората не задават въпроси?

Какво поведение се защитава, когато задаването на въпроси се обезкуражава?

Каква световна среда се пресъздава, когато хората чакат разрешение да задават въпроси?

Така хората започват да виждат невидимите граници около собственото си мислене.

Така хората започват да разпознават делегираното мислене.

Така хората започват да разпознават мълчанието, основано на страх.

Така хората започват да разпознават съобразяването.

Така хората започват да разпознават общественото одобрение като механизъм.

Така хората преминават от приемане към задаване на въпроси.

Така хората преминават от задаване на въпроси към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

САМОЦЕНЗУРА И ВЪТРЕШНО РАЗРЕШЕНИЕ

Първата част на този раздел обясни, че хората могат да започнат да усещат, че задаването на въпроси изисква разрешение.

Тази част преминава към един от най-големите невидими механизми, действащи в световната среда.

Хората често спират сами себе си да задават въпроси, преди някой друг да го направи.

Те цензурират себе си.

Те заглушават себе си.

Те отхвърлят собствените си наблюдения.

Те пренебрегват противоречията.

Те избягват трудни въпроси.

Те потискат любопитството.

Те спират себе си да говорят.

Хората могат да мислят:

Не трябва да поставям това под въпрос.

Не трябва да казвам това.

Не трябва да питам.

Трябва да оставя това на мира.

Не трябва да оспорвам това.

Не трябва да се отделям от другите.

Хората постепенно могат да се превърнат в собствената си пречка пред ученето.

Хората трябва да питат:

Защо спирам сам себе си?

От какво се страхувам?

Кой ме е научил да се страхувам от задаването на въпроси?

Какви последствия си представям?

Защитавам ли истината?

Или защитавам удобството, одобрението, принадлежността или зависимостта?

Разрешение да се задават въпроси учи хората да разпознават вътрешните пречки, които спират ученето още преди то да е започнало.

Разрешение да се задават въпроси също учи хората да поставят под въпрос самото разрешение.

НЕВИДИМИ СТРУКТУРИ НА РАЗРЕШЕНИЕ

Структурите на разрешение в крайна сметка могат да станат невидими.

Хората може вече да не осъзнават, че действат в тях.

Хората могат да вярват, че мислят свободно, докато все още функционират в наследени граници.

Хората могат да вярват, че задават въпроси, докато все още остават в одобрени области за задаване на въпроси.

Хората могат да вярват, че са независими, докато все още търсят одобрение от други.

Хората могат да бъдат физически свободни, докато психологически са ограничени.

Не защото някой физически ги спира, а защото невидимите структури на разрешение са станали нормални.

Хората могат толкова да свикнат да търсят разрешение, че вече да не осъзнават, че го правят.

Хората трябва да питат:

Какво ми е позволено да поставям под въпрос?

Кой е определил тези граници?

Какво никога не съм поставял под въпрос?

Какво съм бил научен да не поставям под въпрос?

Какво ми е неудобно да поставя под въпрос?

От какво се страхувам, че ще се случи, ако го поставя под въпрос?

Невидимите структури на разрешение могат да се превърнат в психологически граници, които хората престават да виждат.

ГРУПОВО ПОВЕДЕНИЕ И КОЛЕКТИВНО РАЗРЕШЕНИЕ

Хората са социални учащи се.

Хората често се учат от поведението на другите.

Хората наблюдават групите.

Хората копират групите.

Хората повтарят групите.

Хората следват групите.

Хората защитават групите.

Хората търсят приемане от групите.

Следователно групите могат да създават колективни структури на разрешение.

Хората могат да се чувстват сигурни да задават въпроси, когато другите задават въпроси.

Хората могат да мълчат, когато другите мълчат.

Хората могат да следват, когато другите следват.

Хората могат да повтарят, когато другите повтарят.

Хората могат да избягват да задават въпроси просто защото никой друг не задава въпроси.

Колективното поведение може да стане по-силно от индивидуалното разбиране.

Хората трябва да питат:

Какво поведение възнаграждава тази група?

Какво поведение обезкуражава тази група?

Какво поведение нормализира тази група?

Какво поведение защитава тази група?

Мисля ли независимо?

Или копирам поведението на групата?

Групите не създават автоматично разбиране.

Групите могат също да пресъздават повторение.

МЪЛЧАНИЕ, ПОДЧИНЕНИЕ И УЧАСТИЕ

Мълчанието е един от най-силните механизми на разрешение, действащи в световната среда.

Хората често мислят, че мълчанието не означава нищо.

Но мълчанието може да се превърне в участие.

Мълчанието може да се превърне в защита.

Мълчанието може да се превърне в принос.

Хората могат да мълчат, защото се страхуват от последствия.

Хората могат да мълчат, защото зависят от системи.

Хората могат да мълчат, защото се страхуват да се отделят от другите.

Хората могат да мълчат, защото са наследили мълчанието като нормално поведение.

Хората могат да мълчат, защото са научили, че подчинението се възнаграждава.

Хората трябва да питат:

Кой има полза от мълчанието?

Какво поведение се защитава?

На какво противоречие се позволява да продължава?

Каква световна среда се пресъздава?

Хората трябва да разберат, че подчинението не е автоматично разбиране.

Подчинението не е автоматично истина.

Участието невинаги е активно.

Хората могат да допринасят просто като продължават поведения, които никога не са изследвали.

Структурите на разрешение могат да се превърнат в един от най-големите механизми, които позволяват повтарящите се световни проблеми да продължават.

ПОВЪРХНОСТНОСТ, ОБРАЗ И ОБЩЕСТВЕНО ПРИЕМАНЕ

Хората често се научават да управляват образа си, преди да се научат да развиват разбиране.

Хората могат да станат умели да изглеждат успешни.

Хората могат да станат умели да изглеждат щастливи.

Хората могат да станат умели да изглеждат знаещи.

Хората могат да станат умели да изглеждат важни.

Хората могат да станат умели да изглеждат приети.

Социалните среди могат да възнаграждават представянето.

Хората могат да копират думите на другите.

Хората могат да копират поведението на другите.

Хората могат да копират външния вид на другите.

Хората могат да копират онова, което вярват, че е популярно.

Хората могат да скриват как наистина се чувстват.

Хората могат да представят животи, които не отразяват реалността.

Хората могат да защитават образ вместо истина.

Хората могат да прекарат години, преструвайки се на щастливи, докато скриват как всъщност се чувстват.

Хората могат да попаднат в капана да поддържат образ, в който вече не разпознават себе си.

Хората трябва да питат:

Какво се опитвам да защитя?

Показвам ли реалността?

Или показвам образ?

Мисля ли независимо?

Или копирам онова, което изглежда успешно?

Уча ли от световната среда?

Или се уча как да се впиша в нея?

Повърхностността може да се превърне в още един механизъм, който спира хората да задават въпроси.

Хората могат да се страхуват да загубят образ, който са изграждали с години.

РАЗРЕШЕНИЕ ДА БЪДЕШ РАЗЛИЧЕН

Една от най-големите невидими пречки пред задаването на въпроси е страхът да бъдеш различен.

Хората могат да се страхуват да стоят отделно.

Хората могат да се страхуват от несъгласие.

Хората могат да се страхуват да изглеждат грешни.

Хората могат да се страхуват да бъдат съдени.

Хората могат да се страхуват да бъдат сами.

Хората могат да се страхуват да загубят приемане.

Хората могат да се страхуват да загубят принадлежност.

Хората могат да се страхуват да станат външни за групата.

Това може да създаде огромен натиск за съобразяване.

Хората в крайна сметка могат да научат, че вписването е по-безопасно от разбирането.

Хората трябва да питат:

Опитвам ли се да разбера?

Или се опитвам да се впиша?

Защитавам ли истината?

Или защитавам принадлежността?

Следвам ли разбирането?

Или следвам приемането?

Напредъкът на човечеството често започва, когато хората спрат да се страхуват да бъдат различни.

ЧАКАНЕ ДРУГИ ДА РЕШАТ ПРОБЛЕМИТЕ

Хората често чакат някой друг да реши проблеми, за чието продължаване самите те допринасят.

Могат да чакат лидери.

Могат да чакат системи.

Могат да чакат експерти.

Могат да чакат авторитет.

Могат да чакат някой друг да действа.

Но световната среда колективно се пресъздава от милиони индивидуални приноси.

Един човек преподава.

Един човек повтаря.

Един човек налага.

Един човек одобрява.

Един човек защитава.

Един човек мълчи.

Един човек следва.

Поотделно тези поведения могат да изглеждат малки.

Заедно те могат да пресъздадат цяла световна среда.

Хората трябва да питат:

За какво допринасям?

Какво помагам да бъде пресъздадено?

Какво поведение повтарям?

Какво поведение защитавам?

Какво поведение нормализирам?

Човечеството не може да реши повтарящи се проблеми, докато чака някой друг да ги реши.

ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ И РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ

Човешкото съзнание напредва, когато хората спрат да чакат разрешение да учат.

Хората често чакат да бъдат обучавани, докато вече се намират в най-голямата съществуваща среда за учене.

Самата световна среда е урокът.

Самата световна среда е доказателството.

Самата световна среда е възможността да се учи.

Самата световна среда е учителят.

Хората не се нуждаят от разрешение да се учат от онова, което вече е видимо.

Те се нуждаят от инструментите да го разберат.

Човечеството често чака разрешение да учи от свят, който вече е видим.

Затова Разрешение да се задават въпроси има значение.

То премахва невидимите пречки, които спират ученето.

РАЗРЕШЕНИЕ ДА СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Разрешение да се задават въпроси е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато хората чакат разрешение да задават въпроси.

Човечеството не може да напредва, докато делегираното мислене заменя независимото мислене.

Човечеството не може да напредва, докато принадлежността става по-силна от истината.

Човечеството не може да напредва, докато страхът става по-силен от разбирането.

Човечеството не може да напредва, докато общественото приемане контролира поведението.

Човечеството не може да напредва, докато повърхностността става нормална.

Човечеството не може да напредва, докато децата губят способността да задават въпроси и израстват като възрастни, които продължават да търсят разрешение, преди да учат.

Човечеството не може да напредва, докато хората спират сами себе си да учат, преди ученето да е започнало.

Човечеството не може да стане общество от независими мислители, докато чака разрешение да мисли независимо.

Човечеството не може да напредва, докато хората чакат разрешение да станат учащи се от световната среда.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава и защитава поведението.

Характер и последователност пита дали повтарящото се поведение съответства на онова, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита:

Кой или какво контролира разрешението?

Какво спира хората да задават въпроси?

Какво поведение се защитава, когато задаването на въпроси се обезкуражава?

Каква световна среда се пресъздава, когато хората чакат разрешение?

Какво се случва, когато хората спрат да чакат разрешение да учат?

Така хората започват да разпознават невидимите пречки около собственото си мислене.

Така хората започват да разпознават самоцензурата.

Така хората започват да разпознават груповото поведение.

Така хората започват да разпознават мълчанието, основано на страх.

Така хората започват да разпознават повърхностността.

Така хората преминават от приемане към задаване на въпроси.

Така хората преминават от задаване на въпроси към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 6 - ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВА ЕМОЦИОНАЛНОТО ВЛИЯНИЕ

Раздел 1 установи, че хората трябва да се научат да виждат световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Раздел 2 установи, че хората трябва да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Раздел 3 установи, че хората трябва да разбират какви стимули възнаграждават, защитават и повтарят поведението.

Раздел 4 установи, че хората трябва да се учат от онова, което повтарящото се поведение вече показва на човечеството.

Раздел 5 установи, че хората трябва да разбират защо могат да спрат сами себе си да задават въпроси още преди ученето да е започнало.

Раздел 6 преминава към Емоционално влияние.

Емоционално влияние съществува, защото хората не могат правилно да разберат човешкото поведение, убежденията, доверието, мълчанието, реакцията, повторението или ученето, докато не разберат как емоцията може да оформя ума, преди да се развие разбиране.

Хората са емоционални същества, преди да станат напълно независими мислители.

Хората могат да реагират, преди да разберат.

Хората могат да изпитват страх, преди да изследват.

Хората могат да защитават, преди да задават въпроси.

Хората могат да вярват, преди да проверят доказателствата.

Хората могат да избират страна, преди да се научат.

Хората могат да се привържат емоционално, преди да разберат какво е оформило привързаността.

Това създава една от най-големите пречки пред напредъка на човечеството.

Емоцията може да влияе върху това какво хората приемат.

Емоцията може да влияе върху това какво хората отхвърлят.

Емоцията може да влияе върху това на кого хората се доверяват.

Емоцията може да влияе върху това от какво хората се страхуват.

Емоцията може да влияе върху това какво хората защитават.

Емоцията може да влияе върху това какво хората избягват.

Емоцията може да влияе върху това за какво хората мълчат.

Емоцията може да влияе върху това какво хората повтарят.

Емоцията може да влияе върху това какво хората отказват да поставят под въпрос.

Емоционално влияние учи хората да питат:

Каква емоция се активира?

Каква реакция се създава?

Какъв страх се задейства?

Какъв гняв се използва?

Каква привързаност се защитава?

Какво убеждение се защитава?

Какво поведение създава тази емоция?

Каква световна среда тази емоционална реакция помага да бъде пресъздадена?

Емоционално влияние не е за премахване на емоцията от човечеството.

То е за това хората да се научат как емоцията оформя човечеството, преди да се развие разбиране.

ЕМОЦИЯТА НЕ Е ВРАГЪТ

Емоцията не е врагът.

Емоцията е част от това да бъдеш човек.

Емоцията може да показва, че нещо има значение.

Емоцията може да предупреждава хората за опасност.

Емоцията може да разкрива болка.

Емоцията може да разкрива грижа.

Емоцията може да разкрива страх.

Емоцията може да разкрива привързаност.

Емоцията може да разкрива какво хората ценят.

Но емоцията не е автоматично истина.

Страхът не е автоматично истина.

Гневът не е автоматично истина.

Възмущението не е автоматично истина.

Вълнението не е автоматично истина.

Тъгата не е автоматично истина.

Щастието не е автоматично истина.

Спешността не е автоматично истина.

Увереността не е автоматично истина.

Хората могат силно да чувстват нещо и въпреки това да разбират погрешно онова, което им се показва.

Хората могат да се чувстват сигурни и въпреки това да грешат.

Хората могат да изпитват страх и въпреки това да не разбират какво е създало страха.

Хората могат да изпитват гняв и въпреки това да не разбират механизма под гнева.

Хората трябва да питат:

Какво чувствам?

Защо го чувствам?

Какво създаде тази емоция?

Какви доказателства подкрепят това, което чувствам?

Към какво поведение ме тласка тази емоция?

Помага ли ми тази емоция да разбирам?

Или тази емоция ме спира да уча?

Емоцията трябва да бъде поставяна под въпрос, а не да ѝ се подчиняваме сляпо.

ЕМОЦИОНАЛНОТО ПРЕДСТАВЯНЕ НЕ Е ДОКАЗАТЕЛСТВО

Емоционалното представяне не е доказателство.

Това, че човек звучи мило, не е доказателство.

Това, че човек звучи страстно, не е доказателство.

Това, че човек звучи гневно, не е доказателство.

Това, че човек звучи искрено, не е доказателство.

Това, че човек звучи уверено, не е доказателство.

Това, че човек звучи спокойно, не е доказателство.

Това, че човек звучи загрижено, не е доказателство.

Това, че човек има титла, не е доказателство.

Това, че човек е наричан експерт, не е доказателство.

Хората могат да бъдат повлияни от емоционалното представяне, преди да изследват дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Един човек може да говори меко и въпреки това да подвежда.

Един човек може да звучи мило и въпреки това да мами.

Един човек може да звучи страстно и въпреки това да греши.

Един човек може да звучи гневно и въпреки това да манипулира.

Един човек може да звучи искрено и въпреки това да играе роля.

Един човек може да звучи уверено и въпреки това да няма доказателства.

Един човек може да използва титла, за да създаде доверие, преди истината да бъде изследвана.

Хората трябва да питат:

Доверявам ли се на доказателства?

Или се доверявам на представянето?

Чувам ли истината?

Или реагирам на емоция?

Показват ли ми доказателства?

Или ми влияят емоционално, за да приема?

Това се свързва пряко със Стандарта за доказателства.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Емоционално влияние пита дали емоцията се използва, за да накара хората да приемат, преди доказателствата да бъдат изследвани.

ЕМОЦИОНАЛНО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ И ФАЛШИВ ОБРАЗ НА ХАРАКТЕРА

Емоционалното представление може с времето да създаде фалшив образ на характера.

Един човек може многократно да демонстрира доброта.

Един човек може многократно да демонстрира искреност.

Един човек може многократно да демонстрира увереност.

Един човек може многократно да демонстрира спокойствие.

Един човек може многократно да демонстрира загриженост.

Един човек може многократно да демонстрира авторитет.

Един човек може многократно да демонстрира експертност.

С времето повтарящото се емоционално представление може да създаде обществен образ, който хората погрешно приемат за характер.

Това се свързва пряко с Характер и последователност.

Характерът не е онова, което човек емоционално демонстрира.

Характерът е онова, което поведението многократно показва във времето.

Хората трябва да питат:

Какво поведение подкрепя това емоционално представяне?

Каква последователност подкрепя този образ?

Какви доказателства подкрепят това доверие?

Какъв стимул може да оформя това представление?

Какво се случва, когато този емоционален образ бъде поставен под въпрос?

Емоционалното представление трябва да бъде поставяно под въпрос, защото фалшивият образ на характера може да накара хората да се доверят, преди да изследват.

РЕАКЦИЯ ПРЕДИ РАЗБИРАНЕ

Едно от най-големите ограничения в човешкото учене е, че хората често реагират, преди да разберат.

Реакцията може да се случи бързо.

Разбирането изисква работа.

Реакцията може да се усеща незабавна.

Разбирането изисква задаване на въпроси.

Реакцията може да се усеща сигурна.

Разбирането изисква изследване.

Реакцията може да накара хората да вярват, че вече знаят.

Разбирането изисква хората да забавят и да учат.

Хората могат да видят нещо и веднага да се ядосат.

Могат да чуят нещо и веднага да се уплашат.

Могат да прочетат нещо и веднага да изберат страна.

Могат да гледат нещо и веднага да защитят позиция.

Могат да преживеят нещо и веднага да приемат заключение.

Но реакцията не е разбиране.

Хората трябва да питат:

Реагирам ли?

Или уча?

Защитавам ли?

Или изследвам?

Избирам ли страна?

Или се опитвам да разбера?

Емоционално ли съм повлиян?

Или виждам ясно?

Целта не е реакцията.

Целта е разбирането.

СТРАХЪТ КАТО ЕМОЦИОНАЛЕН МЕХАНИЗЪМ

Страхът е един от най-силните емоционални механизми, действащи в световната среда.

Страхът може да спре задаването на въпроси.

Страхът може да спре говоренето.

Страхът може да спре разкриването.

Страхът може да спре ученето.

Страхът може да спре истината.

Страхът може да спре независимото мислене.

Страхът може да създаде съответствие.

Страхът може да създаде мълчание.

Страхът може да създаде подчинение.

Страхът може да създаде повторение.

Хората могат да се страхуват от авторитета.

Хората могат да се страхуват от системите.

Хората могат да се страхуват да загубят пари.

Хората могат да се страхуват да загубят работа.

Хората могат да се страхуват да загубят принадлежност.

Хората могат да се страхуват да загубят одобрение.

Хората могат да се страхуват да грешат.

Хората могат да се страхуват да бъдат сами.

Хората могат да се страхуват да стоят отделно.

Страхът може да стане по-силен от задаването на въпроси.

Страхът може да стане по-силен от доказателствата.

Страхът може да стане по-силен от последователността.

Страхът може да стане по-силен от истината.

Хората трябва да питат:

Какъв страх действа?

Кой има полза от този страх?

Какво поведение създава този страх?

За какво този страх ме спира да задавам въпроси?

Какво този страх ме спира да науча?

Каква световна среда този страх помага да бъде пресъздадена?

Страхът не трябва автоматично да контролира поведението.

Страхът трябва да бъде поставян под въпрос.

ГНЯВ, ВЪЗМУЩЕНИЕ И ЕМОЦИОНАЛНО ЗАВЛАДЯВАНЕ

Гневът може да разкрие, че нещо има значение.

Но гневът може и да спре ученето.

Възмущението може да кара хората да се чувстват силни, докато възпрепятства разбирането.

Хората могат да бъдат емоционално завладени от гняв.

Могат да атакуват, преди да изследват.

Могат да обвиняват, преди да разберат.

Могат да повтарят, преди да задават въпроси.

Могат да защитават, преди да се научат.

Могат да попаднат в капана на емоционалната реакция.

Гневът може също да бъде използван от наративи, системи, групи, медии и социални среди, за да държи хората в реакция вместо в разбиране.

Хората могат също погрешно да приемат гнева за истина.

Могат да повярват на човек, защото той звучи гневно.

Могат да повярват на човек, защото изглежда страстен.

Могат да повярват на човек, защото говори с емоционална сила.

Но гневът не е доказателство.

Страстта не е доказателство.

Емоционалната сила не е доказателство.

Хората трябва да питат:

Какво показва този гняв?

Какво скрива този гняв?

Към какво ме тласка този гняв?

Кой има полза от този гняв?

Какво поведение създава това възмущение?

Помага ли ми този гняв да уча?

Или ме затваря в реакцията?

Гневът не трябва да се превръща в края на ученето.

Гневът трябва да се превръща в нещо, от което хората учат.

СЪЗДАДЕНО ДОВЕРИЕ И ЕМОЦИОНАЛНА ЗАБЛУДА

Доверието може да бъде емоционално създадено.

Хората могат да бъдат повлияни да се доверят, преди доказателствата да бъдат изследвани.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда добър.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда спокоен.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда искрен.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда уверен.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда загрижен.

Могат да се доверят на човек, защото той изглежда професионално.

Могат да се доверят на човек, защото той използва титла.

Могат да се доверят на човек, защото е представен като експерт.

Могат да се доверят на човек, защото разказва емоционална история.

Но външното впечатление не е доказателство.

Добротата не е доказателство.

Спокойствието не е доказателство.

Искреността не е доказателство.

Увереността не е доказателство.

Професионалният външен вид не е доказателство.

Експертният статус не е доказателство.

Една емоционална история сама по себе си не е доказателство.

Хората могат да бъдат заблудени от емоционално представление.

Един човек може да демонстрира доброта.

Един човек може да демонстрира искреност.

Един човек може да демонстрира увереност.

Един човек може да демонстрира загриженост.

Един човек може да демонстрира авторитет.

Един човек може да демонстрира експертност.

Хората трябва да питат:

Какви доказателства подкрепят това доверие?

Какво поведение подкрепя това доверие?

Каква последователност подкрепя това доверие?

Какъв стимул може да оформя това представяне?

Помагат ли ми да разбера?

Или ме подтикват емоционално да повярвам?

Създаденото доверие трябва да бъде поставяно под въпрос, защото емоционалната заблуда може да накара хората да повярват, преди доказателствата да бъдат изследвани.

ЕМОЦИОНАЛНА ПРИВЪРЗАНОСТ КЪМ УБЕЖДЕНИЯТА

Хората могат да се привържат емоционално към убеждения.

Могат да се привържат към наративи.

Могат да се привържат към групи.

Могат да се привържат към идентичности.

Могат да се привържат към системи.

Могат да се привържат към авторитет.

Могат да се привържат към лъжи.

Могат да се привържат към онова, което са наследили.

След като се формира емоционална привързаност, задаването на въпроси може да се усеща като нападение.

Поставянето на убеждението под въпрос може да се усеща като поставяне на самия човек под въпрос.

Поставянето на групата под въпрос може да се усеща като предателство.

Поставянето на системата под въпрос може да се усеща като опасност.

Поставянето на наратива под въпрос може да се усеща като загуба.

Това може да спре хората да учат.

Хората могат да защитават убеждения, които никога не са изследвали, защото тези убеждения са станали част от това, което мислят, че са.

Хората трябва да питат:

Защитавам ли истината?

Или защитавам привързаността?

Защитавам ли доказателствата?

Или защитавам идентичността?

Изследвам ли това?

Или го защитавам емоционално?

Какво би се случило, ако това убеждение е грешно?

Какво бих загубил, ако го поставя под въпрос?

Емоционалната привързаност може да се превърне в една от най-големите пречки пред независимото мислене.

СОЦИАЛНИ СРЕДИ И ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ

Съвременните среди могат непрекъснато да активират емоции.

На хората се показва страх.

На хората се показва възмущение.

На хората се показва конфликт.

На хората се показва сравнение.

На хората се показва популярност.

На хората се показва статус.

На хората се показва завист.

На хората се показва ревност.

На хората се показва спешност.

На хората се показва повърхностност.

Тези емоционални среди могат да оформят поведението.

Могат да карат хората да реагират.

Могат да карат хората да се сравняват.

Могат да карат хората да копират.

Могат да карат хората да защитават.

Могат да карат хората да се чувстват недостатъчни.

Могат да карат хората да търсят одобрение.

Могат да карат хората да се страхуват от изключване.

Могат да карат хората да бъркат видимостта с важност.

Могат също да карат хората да бъркат емоционалното представление с истина.

Хората трябва да питат:

Каква емоция създава тази среда?

Какво поведение възнаграждава тази среда?

Какво сравнение се насърчава?

Каква реакция се създава?

На какво емоционално представяне се доверява?

Какво разбиране се възпрепятства?

Социалните среди могат да се превърнат в емоционални класни стаи.

Но ако хората не са научени как да задават въпроси за емоционалното влияние, тези класни стаи могат да преподават реакция вместо разбиране.

ОБРАЗОВАНИЕ, ДЕЦА И ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ

Образованието трябва също да учи децата да задават въпроси за емоционалното влияние.

Децата не се нуждаят само от информация.

Децата трябва да разбират как умовете им могат да бъдат оформяни.

Трябва да разбират как емоцията може да влияе върху доверието, страха, убежденията, реакцията, мълчанието, принадлежността и поведението.

Децата могат да бъдат карани да се страхуват.

Децата могат да бъдат карани да се ядосват.

Децата могат да бъдат карани да изпитват срам.

Децата могат да бъдат карани да се чувстват смутени.

Децата могат да бъдат карани да се чувстват изключени.

Децата могат да бъдат карани да се чувстват грешни заради задаването на въпроси.

Децата могат да се научат да мълчат, защото емоцията ги е научила, че задаването на въпроси създава неудобство.

Децата могат също да се научат да се доверяват на емоционално представяне.

Могат да повярват на някого, защото звучи мило.

Могат да повярват на някого, защото звучи уверено.

Могат да повярват на някого, защото звучи страстно.

Могат да повярват на някого, защото носи титла.

Могат да повярват на някого, защото е представен като експерт.

Тук не става дума за премахване на емоцията от децата.

Става дума да им се помогне да разбират емоцията.

Децата трябва да научат, че това някой да изглежда мил, гневен, уверен, искрен, експертен или авторитетен не премахва необходимостта да се задават въпроси за доказателствата, поведението, последователността и стимулите.

Хората трябва да питат:

Учат ли децата как емоцията оформя поведението?

Учат ли децата как страхът може да спре задаването на въпроси?

Учат ли децата как гневът може да спре ученето?

Учат ли децата как принадлежността може да оформя убежденията?

Учат ли децата как срамът може да създаде мълчание?

Учат ли децата как емоционалното представяне може да създаде доверие, преди доказателствата да бъдат изследвани?

Учат ли децата как безопасно да задават въпроси за емоционалното влияние?

Ако децата не са научени как да задават въпроси за емоционалното влияние, те могат да се превърнат в продукти на емоционални среди, които не разбират.

ЗАЩО ЕМОЦИОНАЛНОТО ВЛИЯНИЕ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Емоционалното влияние има значение, защото човечеството не може правилно да учи от световната среда, докато емоцията многократно надделява над разбирането.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава и защитава поведението.

Характер и последователност пита дали повтарящото се поведение съответства на онова, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита кой или какво контролира разрешението.

Емоционално влияние пита:

Каква емоция оформя това?

Каква реакция се създава?

Какъв страх се използва?

Какъв гняв се използва?

Какво доверие се създава?

Каква привързаност се защитава?

Какво поведение създава тази емоция?

Какво разбиране възпрепятства тази емоция?

Така хората започват да разпознават емоционалното влияние.

Така хората започват да разпознават реакцията.

Така хората започват да разпознават емоционалната привързаност.

Така хората започват да разпознават създаденото доверие.

Така хората започват да разпознават емоционалната заблуда.

Така хората започват да разпознават поведението, основано на страх.

Така хората преминават от реакция към задаване на въпроси.

Така хората преминават от задаване на въпроси към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на емоционални среди към това да бъдат учащи се от световната среда.

ЕМОЦИОНАЛНОТО ВЛИЯНИЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на този раздел обясни, че емоцията не е врагът, но емоцията не е автоматично истина.

Тя също обясни, че емоционалното представяне не е доказателство, че доверието може да бъде емоционално създадено преди доказателствата да бъдат изследвани и че повтарящото се емоционално представление може с времето да създаде фалшив образ на характера.

Тази част преминава към начина, по който Емоционално влияние действа във времето.

Емоционалното влияние не се случва само в един момент.

То може да се повтаря.

То може да се нормализира.

То може да бъде наследено.

То може да стане част от световната среда.

Хората могат многократно да реагират, преди да разберат.

Могат многократно да изпитват страх, преди да изследват.

Могат многократно да защитават, преди да задават въпроси.

Могат многократно да защитават убеждения, преди да проверят доказателствата.

Могат многократно да следват емоцията, преди да учат.

Могат многократно да се доверяват на представянето, преди да изследват доказателствата.

С времето емоционалните реакции могат да се превърнат в модели.

Емоционалните модели могат да се превърнат в поведение.

Поведението може да помага световната среда да бъде пресъздавана.

Хората трябва да питат:

Каква емоционална реакция се е повтаряла във времето?

Какъв страх се е повтарял?

Какъв гняв се е повтарял?

Каква привързаност е била защитавана?

На какво емоционално представяне многократно се е доверявало?

Какво емоционално представление многократно е създавало доверие?

Какъв емоционален модел продължава да се появява?

Какво поведение тази емоция многократно е създавала?

Каква световна среда този емоционален модел е помогнал да бъде пресъздадена?

Емоционалното влияние във времето помага на хората да видят, че реакциите невинаги са изолирани.

Те могат да се превърнат в повтарящо се човешко поведение.

ЕМОЦИОНАЛНО ОБУСЛАВЯНЕ

Хората могат да бъдат емоционално обуславяни от световната среда.

Могат да бъдат обуславяни да се страхуват от определени въпроси.

Могат да бъдат обуславяни да изпитват срам от задаването на въпроси.

Могат да бъдат обуславяни да изпитват вина, когато се отделят от другите.

Могат да бъдат обуславяни да изпитват гняв преди разбиране.

Могат да бъдат обуславяни да изпитват лоялност преди изследване.

Могат да бъдат обуславяни да се чувстват застрашени, когато убежденията им бъдат поставени под въпрос.

Могат да бъдат обуславяни да се чувстват сигурни, когато се съобразяват.

Могат също да бъдат обуславяни да се доверяват на емоционално представяне.

Могат да се научат да се доверяват на увереността.

Могат да се научат да се доверяват на страстта.

Могат да се научат да се доверяват на мекотата.

Могат да се научат да се доверяват на добротата.

Могат да се научат да се доверяват на титлите.

Могат да се научат да се доверяват на експертното представяне.

Могат да се научат да се доверяват на емоционални истории.

Могат да се научат да се доверяват на хора, които изглеждат искрени.

Това емоционално обуславяне може да започне рано в живота.

Децата могат да научат какво създава одобрение.

Децата могат да научат какво създава отхвърляне.

Децата могат да научат какво създава смущение.

Децата могат да научат какво създава наказание.

Децата могат да научат какво създава принадлежност.

Децата могат да научат какво емоционално представяне печели доверие.

След това децата могат да израснат като възрастни, които носят емоционални модели, които никога не са поставяли под въпрос.

Хората трябва да питат:

Какви емоционални реакции съм наследил?

Какви емоционални реакции са ме учили да имам?

Какви емоционални реакции са били възнаграждавани?

Какви емоционални реакции са били наказвани?

На какви емоционални представяния съм бил научен да се доверявам?

Кои теми ме правят емоционално защитен?

Кои въпроси ме карат да се чувствам неудобно?

Кои емоции ме спират да изследвам правилно?

Емоционалното обуславяне може да се превърне в един от скритите механизми, които оформят човешкото поведение.

СТРАХ, АВТОРИТЕТ И ПОДЧИНЕНИЕ

Страхът може да стане силно свързан с авторитета.

Хората могат да се страхуват да задават въпроси за авторитета.

Хората могат да се страхуват да оспорват системи.

Хората могат да се страхуват да не се съгласят с учителите.

Хората могат да се страхуват да задават въпроси за правителството.

Хората могат да се страхуват да задават въпроси за медиите.

Хората могат да се страхуват да задават въпроси за експертите.

Хората могат да се страхуват да задават въпроси за работодателите.

Хората могат да се страхуват от последствия.

След това страхът може да създаде подчинение, преди да се развие разбиране.

Хората могат да се подчиняват, защото разбират.

Но хората могат да се подчиняват и защото се страхуват какво ще се случи, ако не го направят.

Хората трябва да питат:

Подчинявам ли се, защото разбирам?

Или се подчинявам, защото се страхувам?

Приемам ли, защото доказателствата го подкрепят?

Или приемам, защото авторитетът създава страх?

Мълча ли, защото съм съгласен?

Или мълча, защото се страхувам от последствия?

Подчинението, основано на страх, може да поддържа повтарящите се световни проблеми, защото хората могат да спрат да задават въпроси, преди истината да бъде изследвана.

ЕМОЦИОНАЛНА ПРИВЪРЗАНОСТ И ИДЕНТИЧНОСТ

Хората могат да се привържат емоционално към това, което вярват, че са.

Могат да се привържат към идентичността си.

Към групата си.

Към ролята си.

Към статуса си.

Към убежденията си.

Към мненията си.

Към историята си.

Към образа си.

Към репутацията си.

Към авторитета си.

Към системата си.

Когато идентичността се привърже емоционално към убеждение, задаването на въпроси може да се усеща лично.

Един въпрос може да се усеща като нападение.

Доказателствата могат да се усещат като заплаха.

Противоречието може да се усеща като унижение.

Корекцията може да се усеща като отхвърляне.

Ученето може да се усеща като загуба.

Тогава хората могат да защитават идентичността вместо да търсят истината.

Хората трябва да питат:

Коя част от мен се чувства застрашена?

Каква идентичност защитавам?

Какво убеждение ми е прекалено болезнено да поставя под въпрос?

Какво бих загубил, ако променя разбирането си?

Защитавам ли истината?

Или защитавам това, което вярвам, че съм?

Напредъкът на човечеството изисква хората да станат способни да учат, без да възприемат всяко оспорване като лично унищожение.

ЕМОЦИОНАЛНА МАНИПУЛАЦИЯ И ПРЕДСТАВЯНЕ

Емоцията може да бъде използвана, за да оформя начина, по който информацията се приема.

Информацията може да бъде представена със страх.

Може да бъде представена със спешност.

Може да бъде представена с възмущение.

Може да бъде представена със съчувствие.

Може да бъде представена със срам.

Може да бъде представена с вина.

Може да бъде представена с гордост.

Може да бъде представена с принадлежност.

Може да бъде представена със заплаха.

Може да бъде представена с доброта.

Може да бъде представена със спокойствие.

Може да бъде представена с искреност.

Може да бъде представена с увереност.

Може да бъде представена чрез експертна идентичност.

Може да бъде представена чрез професионален статус.

Това представяне може да влияе на хората, преди доказателствата да бъдат изследвани.

Хората могат да приемат, защото се страхуват.

Могат да повтарят, защото са ядосани.

Могат да защитават, защото изпитват лоялност.

Могат да действат в съответствие, защото изпитват вина.

Могат да мълчат, защото изпитват срам.

Могат да се доверяват, защото някой звучи мило.

Могат да се доверяват, защото някой звучи искрено.

Могат да се доверяват, защото някой звучи уверено.

Могат да се доверяват, защото някой звучи спокойно.

Могат да се доверяват, защото някой звучи професионално.

Могат да се доверяват, защото някой е представен като експерт.

Хората трябва да питат:

Каква емоция е прикрепена към тази информация?

Използва ли се емоцията, за да подпомогне разбирането?

Или се използва, за да спре задаването на въпроси?

Показват ли се доказателства?

Или емоционален натиск се използва вместо доказателства?

Печели ли се доверието чрез доказателства?

Или доверието се създава чрез представяне?

Това се свързва пряко със Стандарта за доказателства.

Страхът не е доказателство.

Възмущението не е доказателство.

Спешността не е доказателство.

Емоционалният натиск не е доказателство.

Добротата не е доказателство.

Искреността не е доказателство.

Увереността не е доказателство.

Експертното представяне не е доказателство.

ЕМОЦИОНАЛНИ ИСТОРИИ И СЪЗДАДЕНИ УБЕЖДЕНИЯ

Историите могат да създават емоционални убеждения.

Една история може да накара хората да изпитват съчувствие.

Една история може да накара хората да изпитват гняв.

Една история може да накара хората да изпитват страх.

Една история може да накара хората да изпитват лоялност.

Една история може да накара хората да изпитват вина.

Една история може да накара хората да изпитват отговорност.

Една история може да накара хората да изберат страна.

Една история може да накара хората да приемат, преди да изследват.

Историите могат да бъдат истинни.

Историите могат и да бъдат подбрани.

Историите могат да бъдат оформени.

Историите могат да бъдат изиграни.

Историите могат да бъдат повтаряни.

Историите могат да бъдат използвани, за да насочват емоционалната реакция.

Хората трябва да питат:

Каква емоция създава тази история?

Какви доказателства подкрепят историята?

Какви доказателства липсват?

Каква перспектива е подбрана?

Какво поведение създава тази история?

Кой има полза от това хората да вярват на тази история?

Помага ли тази история на хората да разбират?

Или тази история емоционално ги насочва?

Емоционалните истории трябва да бъдат поставяни под въпрос, защото могат да накарат хората да чувстват, преди да изследват.

ЕМОЦИЯ, НАРАТИВИ И ИЗБИРАНЕ НА СТРАНИ

Емоционално влияние се свързва и с наративите.

Хората могат емоционално да бъдат въвлечени в истории.

Могат да бъдат насърчавани да избират страна.

Могат да бъдат насърчавани да защитават една група и да атакуват друга.

Могат да бъдат насърчавани да виждат герои и злодеи, преди да разберат механизмите.

Могат да бъдат насърчавани да реагират емоционално, преди доказателствата да бъдат изследвани.

Наративите могат да станат силни, когато се свържат с емоция.

Хората могат да защитават наратива, защото той им дава принадлежност.

Могат да го защитават, защото им дава идентичност.

Могат да го защитават, защото им дава сигурност.

Могат да го защитават, защото им дава враг.

Но избирането на страна не е същото като разбиране.

Хората трябва да питат:

В каква история ме въвличат?

Каква емоция създава тази история?

Кой има полза от това хората да избират страни?

Какви доказателства се пренебрегват?

Какъв механизъм се скрива?

Какво разбиране се възпрепятства?

Човечеството не може да напредва, ако емоцията държи хората в капана на наративите, вместо да им помага да се учат от световната среда.

ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ, МЪЛЧАНИЕ И САМОЗАЩИТА

Емоцията може да създава мълчание.

Хората могат да мълчат, защото се страхуват.

Могат да мълчат, защото изпитват срам.

Могат да мълчат, защото се чувстват смутени.

Могат да мълчат, защото изпитват вина.

Могат да мълчат, защото се страхуват от отхвърляне.

Могат да мълчат, защото се страхуват да не грешат.

Могат да мълчат, защото се страхуват да останат сами.

След това мълчанието може да защитава повторението.

Мълчанието може да защитава системи.

Мълчанието може да защитава наративи.

Мълчанието може да защитава зависимост.

Мълчанието може да защитава неправомерни действия.

Мълчанието може да защитава продължаването на световната среда.

Хората трябва да питат:

Каква емоция създава мълчанието?

Какво се защитава чрез това мълчание?

Какво би се случило, ако мълчанието приключи?

Каква истина емоцията пречи на хората да изкажат?

Какъв повтарящ се модел мълчанието помага да продължава?

Емоционалното мълчание може да се превърне в силна форма на участие.

ОБРАЗОВАНИЕ, ДЕЦА И ЕМОЦИОНАЛНА БЕЗОПАСНОСТ

Децата се нуждаят от емоционална безопасност, за да задават въпроси правилно.

Ако децата бъдат карани да се страхуват да задават въпроси, могат да спрат да задават въпроси.

Ако децата бъдат засрамвани заради задаването на въпроси, могат да спрат да задават въпроси.

Ако децата бъдат осмивани заради задаването на въпроси, могат да спрат да задават въпроси.

Ако децата бъдат определяни като трудни заради задаването на въпроси, могат да спрат да задават въпроси.

Ако децата бъдат третирани като размирници заради задаването на въпроси, могат да спрат да задават въпроси.

Ако децата бъдат емоционално наказвани заради задаването на въпроси, могат да научат, че мълчанието е по-безопасно от разбирането.

Това има значение, защото задаването на въпроси е един от пътищата към ученето.

Децата трябва да научат, че въпросите могат да бъдат изследвани безопасно.

Трябва да научат, че емоцията може да бъде разбирана.

Трябва да научат, че неудобството не означава автоматично, че даден въпрос е грешен.

Трябва да научат, че страхът не означава автоматично, че трябва да спрат.

Трябва да научат, че гневът не означава автоматично, че разбират.

Те също трябва да научат, че емоционалното представяне може да подвежда.

Трябва да научат, че добротата не е автоматично доказателство.

Трябва да научат, че увереността не е автоматично доказателство.

Трябва да научат, че искреността не е автоматично доказателство.

Трябва да научат, че експертното представяне не е автоматично доказателство.

Децата трябва да научат, че това човек да изглежда мил, гневен, уверен, искрен, експертен или авторитетен не премахва необходимостта да се задават въпроси за доказателствата, поведението, последователността и стимулите.

Хората трябва да питат:

Емоционално безопасно ли е за децата да задават въпроси?

Учат ли децата да разбират емоционалните реакции?

Учат ли децата, че въпросите са част от ученето?

Учат ли децата, че неудобството може да бъде изследвано?

Учат ли децата как емоцията може да оформя убеждения, мълчание и поведение?

Учат ли децата как емоционалното представяне може да създаде доверие, преди доказателствата да бъдат изследвани?

Образованието не може правилно да се подобрява, ако децата са емоционално отучвани от задаването на въпроси.

ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ И ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ

Човешкото съзнание напредва, когато хората се научат да разбират емоцията, вместо да бъдат контролирани от нея.

Това не означава хората да станат без емоции.

Означава емоциите да станат част от ученето.

Страхът става нещо, което да се поставя под въпрос.

Гневът става нещо, което да се разбира.

Привързаността става нещо, което да се изследва.

Срамът става нещо, което да се разпознава.

Мълчанието става нещо, от което да се учи.

Реакцията става нещо, отвъд което да се премине.

Емоционалното представяне става нещо, което да се поставя под въпрос.

Създаденото доверие става нещо, което да се изследва.

Емоционалните истории стават нещо, което да се проверява.

Хората не трябва да унищожават емоцията.

Те трябва да разбират емоционалното влияние.

Световната среда непрекъснато показва емоционално влияние.

Тя показва страх.

Тя показва гняв.

Тя показва възмущение.

Тя показва принадлежност.

Тя показва срам.

Тя показва сравнение.

Тя показва привързаност.

Тя показва мълчание.

Тя показва реакция.

Тя показва емоционално представление.

Тя показва създадено доверие.

Тя показва емоционална заблуда.

Хората трябва да питат:

Какво емоционално влияние се показва?

На какво емоционално представяне се доверява?

Какво може човечеството да научи от него?

Какво поведение създава емоцията?

Каква световна среда емоцията помага да бъде пресъздадена?

Когато емоционалното влияние стане видимо, поведението става видимо.

Когато поведението стане видимо, разбирането става възможно.

Когато разбирането стане възможно, ученето може да напредва.

ЕМОЦИОНАЛНО ВЛИЯНИЕ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Емоционално влияние е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато емоцията многократно надделява над разбирането.

Човечеството не може да напредва, докато страхът спира задаването на въпроси.

Човечеството не може да напредва, докато гневът заменя ученето.

Човечеството не може да напредва, докато възмущението заменя изследването.

Човечеството не може да напредва, докато емоционалната привързаност защитава наследени убеждения.

Човечеството не може да напредва, докато срамът създава мълчание.

Човечеството не може да напредва, докато емоционалният натиск заменя доказателствата.

Човечеството не може да напредва, докато емоционалното представяне създава доверие, преди доказателствата да бъдат изследвани.

Човечеството не може да напредва, докато емоционалните истории създават убеждение, преди да се развие разбиране.

Човечеството не може да напредва, докато децата са емоционално отучвани от задаването на въпроси.

Човечеството не може да напредва, докато хората реагират на световната среда, вместо да се учат от нея.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандартът за доказателства пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита какво възнаграждава и защитава поведението.

Характер и последователност пита дали повтарящото се поведение съответства на онова, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита кой или какво контролира разрешението.

Емоционално влияние пита:

Каква емоция оформя това?

Каква реакция се създава?

Какъв страх се използва?

Каква привързаност се защитава?

Какво мълчание се създава?

На какво емоционално представяне се доверява?

Какво доверие се създава?

Каква емоционална история се използва?

Какво поведение създава тази емоция?

Какво разбиране възпрепятства тази емоция?

Каква световна среда тази емоция помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да разпознават емоционалното влияние.

Така хората започват да разпознават емоционалното обуславяне.

Така хората започват да разпознават емоционалната манипулация.

Така хората започват да разпознават емоционалното представяне.

Така хората започват да разпознават създаденото доверие.

Така хората започват да разпознават емоционалните истории.

Така хората започват да разпознават емоционалното мълчание.

Така хората преминават от реакция към задаване на въпроси.

Така хората преминават от задаване на въпроси към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на емоционални среди към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 7 - НАРАТИВ СРЕЩУ РЕАЛНОСТ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВА НАРАТИВ СРЕЩУ РЕАЛНОСТ

Раздел 1 установи, че хората трябва да се учат от световната среда, вместо просто да се превръщат в нейни продукти.

Раздел 2 установи, че хората трябва да проверяват дали доказателствата подкрепят това, което се твърди, повтаря, защитава, представя или налага.

Раздел 3 установи, че човечеството многократно пресъздава един и същ свят, защото стимулите многократно възнаграждават хората за неговото пресъздаване.

Раздел 4 установи, че повтарящото се поведение често разкрива повече от думите.

Раздел 5 установи, че хората често биват възпирани да задават въпроси още преди ученето изобщо да е започнало.

Раздел 6 установи, че емоцията може да оформя доверие, убеждение, страх, реакция, мълчание и поведение, преди да се развие разбиране.

Раздел 7 преминава към Наратив срещу реалност.

Наратив срещу реалност съществува, защото на хората се показват наративи, без да бъдат обучавани правилно как да изследват реалността.

Хората се раждат в наративи.

На хората се преподават наративи.

На хората се показват наративи.

Хората наследяват наративи.

Хората защитават наративи.

Хората се привързват емоционално към наративи.

В крайна сметка хората могат да объркат наративите със самата реалност.

Наративите са един от най-големите механизми, които оформят човечеството.

Наративът не е автоматично реалност.

Наративът е история.

Наративът е обяснение.

Наративът е версия на събитията.

Наративът е рамка, която хората са насърчавани да приемат.

Наративът може да бъде верен.

Наративът може да бъде частично верен.

Наративът може да бъде непълен.

Наративът може да бъде манипулиран.

Наративът може да бъде подбран.

Наративът може да бъде създаден.

Наративът може да бъде защитаван.

Наративът може да бъде наследен.

Затова хората трябва да питат:

Каква история ми се показва?

Кой създаде тази история?

Кой повтаря тази история?

Кой защитава тази история?

Кой печели от това тази история да бъде повярвана?

Какви доказателства подкрепят тази история?

Каква реалност подкрепя тази история?

Какво е пропуснато?

Какво е добавено?

Какво се скрива?

Наратив срещу реалност учи хората да отделят това, което им се представя, от това, което действително им се показва.

РЕАЛНОСТТА СЪЩЕСТВУВА НЕЗАВИСИМО

Реалността съществува независимо от това какво вярват хората за нея.

Реалността не изисква съгласие.

Реалността не изисква популярност.

Реалността не изисква титли.

Реалността не изисква авторитет.

Реалността не изисква емоция.

Реалността не изисква повторение.

Реалността продължава да съществува независимо дали хората я разпознават или не.

Хората могат да отричат реалността.

Хората могат да пренебрегват реалността.

Хората могат емоционално да отхвърлят реалността.

Хората могат да защитават наративи срещу реалността.

Хората могат колективно да избягват реалността.

Но реалността продължава да съществува.

Това е един от най-важните уроци, които човечеството трябва да научи.

Затова хората трябва да питат:

Уча ли се от реалността?

Или защитавам наратив?

Виждам ли това, което ми се показва?

Или защитавам това, което съм наследил?

Уча ли се от световната среда?

Или се уча от история за световната среда?

ЧОВЕЧЕСТВОТО МОЖЕ ДА ЖИВЕЕ В НАРАТИВИ

Едно от най-големите ограничения в човешкото учене е, че хората могат да прекарат целия си живот, живеейки в наративи, които никога не са изследвали самостоятелно.

Хората могат да наследяват истории.

Хората могат да наследяват титли.

Хората могат да наследяват системи.

Хората могат да наследяват авторитет.

Хората могат да наследяват убеждения.

Хората могат да наследяват обяснения.

Хората могат да наследяват страхове.

Хората могат да наследяват поведения.

Хората могат да наследяват повтарящи се модели.

В крайна сметка хората могат да защитават всичко това, без да разбират откъде първоначално е произлязло.

След това хората могат да объркат наследените наративи със самата реалност.

Без задаване на въпроси хората могат да прекарат целия си живот, защитавайки онова, което е било създадено, за да го наследят.

ЧОВЕЧЕСТВОТО ОБУЧАВА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Човечеството до голяма степен бива обучавано от самото човечество.

Хората създават системи.

Хората създават наративи.

Хората създават истории.

Хората създават титли.

Хората създават роли.

Хората създават обяснения.

След това хората обучават бъдещите поколения на това, което предишните поколения са създали.

Бъдещите поколения могат след това да объркат наследените наративи със самата реалност.

Хората могат да наследят това, което предишните поколения са приели, без никога да са го изследвали самостоятелно.

Това е една от най-големите причини един и същ свят да се повтаря.

Човечеството може да създава наративи, да наследява наративи, да защитава наративи и след това да обърква тези наративи със самата реалност.

Затова хората трябва да питат:

Кой първоначално създаде това?

Кой го предаде нататък?

Кой все още го преподава?

Кой все още го защитава?

Кой все още печели от него?

Каква реалност го подкрепя?

Човечеството не може да напредва правилно, докато продължава да наследява наративи, преди да се е научило как да ги поставя под въпрос.

СЪЗДАДЕНИ ИСТОРИИ, СЪЗДАДЕНИ ТИТЛИ И СЪЗДАДЕН АВТОРИТЕТ

Наративите не се появяват сами.

Хората ги създават.

Истории могат да бъдат създавани.

Титли могат да бъдат създавани.

Авторитет може да бъде създаван.

Позиции могат да бъдат създавани.

Роли могат да бъдат създавани.

Системи могат да бъдат създавани.

Убеждения могат да бъдат създавани.

След това към всички тях могат да бъдат прикрепени наративи.

След това хората могат да ги наследят.

Хората могат да ги повтарят.

Хората могат да ги защитават.

Хората могат емоционално да се привържат към тях.

В крайна сметка бъдещите поколения могат да ги наследят като реалност.

Затова хората трябва да питат:

Кой създаде тази титла?

Кой създаде този авторитет?

Кой създаде тази роля?

Кой създаде тази история?

Кой й придаде легитимност?

Кой я защитава?

Кой печели от нейното продължаване?

Каква реалност я подкрепя?

Съществуването на титла не е автоматично реалност.

Съществуването на авторитет не е автоматично реалност.

Съществуването на роля не е автоматично реалност.

Съществуването на история не е автоматично реалност.

Съществуването на система не е автоматично реалност.

Реалността винаги трябва да се изследва независимо от самия наратив.

ПАРИ, ПОВТОРЕНИЕ И ПОДСИЛВАНЕ НА НАРАТИВА

Наративите могат да станат изключително силни, когато се намесят пари.

На хората може да се плаща да създават наративи.

На хората може да се плаща да повтарят наративи.

На хората може да се плаща да преподават наративи.

На хората може да се плаща да налагат наративи.

На хората може да се плаща да защитават наративи.

На хората може да се плаща да пишат наративи.

На хората може да се плаща да разпространяват наративи.

На хората може да се плаща да отстояват наративи.

След това бъдещите поколения могат да наследят повтаряния наратив.

Това не означава автоматично, че всеки наратив е неверен.

Означава, че механизмът трябва да бъде поставян под въпрос.

Затова хората трябва да питат:

Кой финансира този наратив?

Кой го повтаря?

Кой го преподава?

Кой го защитава?

Кой печели от него?

Какво се случва, ако бъде оспорен?

Какво се случва, ако бъде разобличен?

Каква реалност го подкрепя?

В крайна сметка наративите могат да се нормализират дотолкова, че хората да престанат изобщо да разпознават, че са наративи.

СИСТЕМИ ОТ УБЕЖДЕНИЯ И НАСЛЕДЕНО ПРИЕМАНЕ

Хората могат да бъдат насърчавани да вярват в неща, които не могат самостоятелно да изследват.

След това могат да защитават тези убеждения.

Могат емоционално да се привържат към тези убеждения.

Могат да повтарят тези убеждения.

Могат да предадат тези убеждения на бъдещите поколения.

След това бъдещите поколения могат да наследят убеждението, без никога самостоятелно да са изследвали неговия Източник и произход.

Затова хората трябва да питат:

Кой създаде това убеждение?

Кой печели от това убеждение?

Какви доказателства подкрепят това убеждение?

Каква реалност подкрепя това убеждение?

Какво се случва, когато бъде поставено под въпрос?

Какво се случва, ако хората престанат да вярват в него?

Самото убеждение не е реалност.

Реалността винаги трябва да бъде изследвана самостоятелно.

СВЕТОВНАТА СРЕДА НЕПРЕКЪСНАТО ПОКАЗВА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО КАК ДЕЙСТВАТ НАРАТИВИТЕ

Световната среда непрекъснато показва на човечеството как действат наративите.

Хората просто не са били правилно обучени как да се учат от това, което им се показва.

Светът е истинското училище.

На човечеството непрекъснато се показват:

Повторение.

Защита.

Титли.

Авторитет.

Принадлежност.

Страх.

Зависимост.

Мълчание.

Стимули.

Емоция.

Представяне.

Наративи.

Хората често реагират на тези механизми, вместо да се учат от тях.

Проблемът не е, че нищо не се вижда.

Проблемът е, че хората не са били правилно обучени как да задават въпроси, да виждат, да разбират и да се учат от това, което е видимо.

НАРАТИВИТЕ МОГАТ ДА СТАНАТ ПО-СИЛНИ ОТ РЕАЛНОСТТА

Една от най-големите опасности пред човечеството е, че наративите могат да станат по-силни от самата реалност.

Реалността може да бъде видима.

Реалността може да бъде документирана.

Реалността може да бъде показвана многократно.

Реалността може да разкрива противоречие.

Реалността може да разкрива повтарящи се модели.

Реалността може да разкрива човешко поведение.

Но хората все пак могат вместо това да защитават наративи.

Хората могат да отхвърлят това, което им се показва.

Хората могат да защитават това, което са наследили.

Хората могат емоционално да се привързват към истории.

Хората могат да защитават системи.

Хората могат да защитават авторитет.

Хората могат да защитават повтарящи се обяснения.

Хората могат да защитават това, от което зависят.

Хората могат да защитават това, което ги кара да се чувстват в безопасност.

Хората могат да защитават това, което защитават всички останали.

Хората могат да защитават наративи дори когато реалността многократно показва нещо различно.

НАРАТИВИТЕ МОГАТ ДА СЕ ПРЕВЪРНАТ В САМАТА СВЕТОВНА СРЕДА

Колкото по-дълго съществува един наратив, толкова по-нормален може да стане.

Колкото по-нормален става, толкова по-малко може да бъде поставян под въпрос.

Колкото по-малко е поставян под въпрос, толкова по-защитен става.

Колкото по-защитен става, толкова повече бъдещи поколения го наследяват.

В крайна сметка наративът може да стане част от самата световна среда.

Децата могат да го наследят.

Възрастните могат да го наследят.

Учителите могат да го наследят.

Системите могат да го наследят.

Институциите могат да го наследят.

Обществата могат да го наследят.

В крайна сметка хората могат да забравят, че той изобщо някога е бил създаден.

След това наративът може да бъде приет като самата реалност.

Човечеството може колективно да създаде фалшива реалност и след това поколения наред да я защитава.

Това е една от най-големите причини човечеството многократно да пресъздава един и същ свят.

ЗАЩО НАРАТИВ СРЕЩУ РЕАЛНОСТ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Наратив срещу реалност има значение, защото човечеството не може правилно да се учи от световната среда, докато обърква наративите със самата реалност.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателства пита дали доказателствата подкрепят това, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой печели от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на това, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност сега пита:

Каква история се представя?

Каква реалност я подкрепя?

Каква реалност й противоречи?

Кой я създаде?

Кой я защитава?

Кой я повтаря?

Кой я наследява?

Кой печели от нея?

Каква световна среда този наратив помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да преминават от защита на наследени наративи към учене от самата реалност.

Така хората преминават от убеждение към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на наследени наративи към това да бъдат учащи се от световната среда.

Човечеството не може да напредва, докато хората продължават да защитават наследени наративи, вместо да се учат от самата реалност.

НАРАТИВИТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на този раздел обясни, че наративите могат да бъдат създавани, повтаряни, наследявани, защитавани и в крайна сметка объркванисъс самата реалност.

Тя обясни също, че реалността съществува независимо от убеждение, популярност, титли, авторитет, емоция и повторение.

Тази част преминава към начина, по който наративите продължават във времето.

Наративите обикновено не стават силни за една нощ.

Те често се изграждат през дълги периоди от време.

Една история може да бъде създадена.

Историята може да бъде повтаряна.

Историята може да бъде записана.

Историята може да бъде разпространявана.

Историята може да бъде защитавана.

Историята може да бъде преподавана.

Историята може да бъде наследявана.

Към историята може да се развие емоционална привързаност.

След това историята може да стане приета реалност.

С течение на времето хората могат да забравят, че тя изобщо някога е била наратив.

Хората трябва да питат:

От колко време съществува този наратив?

Кой го е повтарял?

Кой го е защитавал?

Кой го е наследил?

Кой е печелил от него?

Какви доказателства го подкрепят?

Каква реалност го подкрепя?

Какви противоречия съществуват?

Какво се е променило с времето?

Какво е останало защитено?

Наративите във времето могат да разкрият как човечеството многократно пресъздава един и същ свят.

ЧОВЕЧЕСТВОТО МОЖЕ КОЛЕКТИВНО ДА СЪЗДАДЕ ФАЛШИВА РЕАЛНОСТ

Човечеството може колективно да създаде фалшива реалност, която след това самото човечество да обърка с реалността.

Хората може да не виждат целия механизъм.

Те може да виждат само:

Собствената си роля.

Собствената си работа.

Собственото си убеждение.

Собственото си указание.

Собствения си принос.

Собственото си оцеляване.

Но световната среда често се изгражда от милиарди хора, които колективно участват в наративи, които не са създали.

Един човек пише.

Един човек преподава.

Един човек повтаря.

Един човек налага.

Един човек защитава.

Един човек финансира.

Един човек публикува.

Един човек вярва.

Един човек мълчи.

Поотделно тези поведения могат да изглеждат малки.

Колективно те могат да пресъздадат цяла световна среда.

След това човечеството може поколения наред да защитава това, което самото то е създало.

Хората трябва да питат:

За какъв наратив допринасям?

Какъв наратив помагам да се повтаря?

Какъв наратив помагам да се защитава?

Каква реалност помагам да бъде заменена?

Каква световна среда моят принос помага да бъде пресъздадена?

Това е един от най-големите механизми в Наратив срещу реалност.

НАРАТИВИТЕ МОГАТ ДА ОФОРМЯТ ЧОВЕШКОТО ПОВЕДЕНИЕ

Наративите не оформят само това, което хората мислят.

Наративите могат да оформят това, което хората правят.

Наративите могат да оформят доверието.

Наративите могат да оформят страха.

Наративите могат да оформят принадлежността.

Наративите могат да оформят мълчанието.

Наративите могат да оформят подчинението.

Наративите могат да оформят зависимостта.

Наративите могат да оформят емоционалната привързаност.

Наративите могат да оформят идентичността.

Наративите могат да оформят самото поведение.

Хората може дори да не осъзнават, че биват оформяни.

Може да вярват, че действат независимо.

Но поведението им може вече да е повлияно от наративи, които са наследили.

Затова хората трябва да питат:

Какво поведение създава този наратив?

Какви емоции създава този наратив?

Какви страхове създава този наратив?

Какво мълчание създава този наратив?

Каква зависимост създава този наратив?

Каква световна среда този наратив помага да бъде пресъздадена?

Наративите стават опасни, когато хората престанат да осъзнават, че биват оформяни от тях.

ВПИСВАНЕ, ПРИНАДЛЕЖНОСТ И СОЦИАЛНИ НАРАТИВИ

Хората са социални същества.

Много хора искат да бъдат приемани.

Много хора искат да принадлежат.

Много хора искат одобрение.

Много хора искат да се впишат.

Това може да се превърне в един от най-големите механизми за подсилване на наративите.

Хората могат да копират това, което другите казват.

Хората могат да копират начина, по който другите се държат.

Хората могат да копират начина, по който другите се обличат.

Хората могат да копират начина, по който другите говорят.

Хората могат да копират това, което другите популяризират.

Хората могат да копират това, което другите защитават.

Хората могат да копират това, в което другите вярват.

Хората могат да копират това, от което другите се страхуват.

Хората могат да копират това, което другите отхвърлят.

Хората могат да копират това, което другите празнуват.

В крайна сметка хората могат да престанат да питат дали нещо е вярно и вместо това да питат дали им помага да принадлежат.

Хората трябва да питат:

Уча ли се?

Или се вписвам?

Задавам ли въпроси?

Или копирам?

Мисля ли независимо?

Или следвам групата?

Уча ли се от реалността?

Или се уча как да принадлежа?

Принадлежността може да стане по-силна от истината, ако хората не бъдат обучени как да я поставят под въпрос.

СЪВРЕМЕННИ НАРАТИВНИ СРЕДИ

Съвременните среди могат бързо да създават и разпространяват наративи.

На хората могат да бъдат показвани начини на живот.

На хората могат да бъдат показвани мнения.

На хората могат да бъдат показвани реакции.

На хората може да бъде показвано възмущение.

На хората може да бъде показвана популярност.

На хората може да бъде показван успех.

На хората може да бъде показван статус.

На хората може да бъде показван външен вид.

На хората могат да бъдат показвани емоционални истории.

На хората могат да бъдат показвани версии на живота, които не отразяват реалността.

След това хората могат да копират това, което им се показва многократно.

Те могат да копират думи.

Могат да копират личности.

Могат да копират начини на живот.

Могат да копират външен вид.

Могат да копират поведения.

Могат да копират това, което изглежда популярно.

Могат да копират това, което изглежда успешно.

Могат да представят щастие.

Могат да представят принадлежност.

Могат да представят съвършенство.

Могат да представят значимост.

Следователно една съвременна наративна среда може да създаде фалшива реалност, която хората колективно имитират.

Хората трябва да питат:

Какъв наратив създава тази среда?

Какво поведение възнаграждава тази среда?

Какво представяне насърчава тази среда?

Каква реалност се скрива?

Каква реалност се заменя?

Какво разбиране се възпрепятства?

Съвременните наративни среди могат да накарат хората да живеят в представяне вместо в реалност.

СОЦИАЛНО ПРЕДСТАВЯНЕ И ЖИВОТ В НАРАТИВ

Хората могат също да започнат да представят версии на самите себе си.

Могат да представят щастие.

Могат да представят успех.

Могат да представят увереност.

Могат да представят значимост.

Могат да представят статус.

Могат да представят съвършенство.

Могат да представят принадлежност.

Хората могат да представят живот, който не отразява реалността.

След това други хора могат да сравняват себе си с това представяне.

Сравнението може след това да създаде още представяне.

Представянето може да създаде още имитация.

Имитацията може да създаде още повторение.

В крайна сметка хората могат да живеят в колективен наратив вместо в самата реалност.

Хората трябва да питат:

Какво се показва?

Какво се скрива?

Това реалност ли е?

Или е представяне?

Сравнявам ли себе си с реалността?

Или се сравнявам с наратив?

Какво поведение създава това представяне?

Хората трябва да научат, че представянето не е автоматично реалност.

НАРАТИВИ, ДЕЦА И НАСЛЕДЕНИ УБЕЖДЕНИЯ

Децата се раждат в наративи, които не са създали.

Децата наследяват истории.

Децата наследяват системи.

Децата наследяват титли.

Децата наследяват авторитет.

Децата наследяват убеждения.

Децата наследяват поведения.

Децата наследяват страхове.

Децата наследяват емоционални привързаности.

Децата наследяват повтарящи се модели.

След това децата могат да пораснат като възрастни, които защитават това, което са наследили.

Това е една от най-големите причини човечеството да повтаря един и същ свят.

Затова децата трябва да се научат да питат:

Кой създаде това?

Защо беше създадено?

Кой печели от него?

Какви доказателства го подкрепят?

Каква реалност го подкрепя?

Какво поведение създава?

Каква световна среда помага да бъде пресъздадена?

Децата не трябва просто да наследяват наративи.

Децата трябва да се научат как безопасно да ги поставят под въпрос.

СИСТЕМИ, НАРАТИВИ И СВЕТОВНАТА СРЕДА

Наративите могат да се вградят в системи.

Системите могат да повтарят наративи.

Системите могат да защитават наративи.

Системите могат да нормализират наративи.

Системите могат да възнаграждават наративи.

Системите могат да обезкуражават задаването на въпроси.

В крайна сметка хората могат да объркат системното повторение с истина.

Но повтарящите се системи не са автоматично реалност.

Хората трябва да питат:

Какъв наратив повтаря тази система?

Какъв наратив защитава тази система?

Какъв наратив възнаграждава тази система?

Какъв наратив тази система обезкуражава хората да поставят под въпрос?

Каква реалност го подкрепя?

Каква реалност му противоречи?

Какво би се случило, ако хората престанат да вярват в него?

Хората често се опитват да поправят резултатите, без да поставят под въпрос наративите, които създават тези резултати.

Това може да накара човечеството да повтаря един и същ свят.

СВЕТОВНАТА СРЕДА НЕПРЕКЪСНАТО ПОКАЗВА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО КАК ДЕЙСТВАТ НАРАТИВИТЕ

Световната среда непрекъснато показва на човечеството как действат наративите.

Хората просто не са били правилно обучени как да се учат от това, което им се показва.

Светът е истинското училище.

На човечеството непрекъснато се показват:

Повторение.

Защита.

Титли.

Авторитет.

Принадлежност.

Страх.

Зависимост.

Мълчание.

Стимули.

Емоция.

Представяне.

Наративи.

Проблемът не е, че нищо не се вижда.

Проблемът е, че хората не са били правилно обучени как да задават въпроси, да виждат, да разбират и да се учат от това, което е видимо.

НАРАТИВИ, ВЛАСТ И ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ

Един от най-важните уроци, които човечеството трябва да научи, е, че властта не съществува само чрез сила.

Властта може да съществува чрез наративи.

Ако хората могат да оформят наративите, те могат да оформят поведението.

Ако могат да оформят поведението, могат да оформят резултатите.

Ако могат да оформят резултатите, могат да оформят световната среда.

Може да не е необходимо хората да принуждават човечеството да повтаря един и същ свят, ако човечеството доброволно го повтаря само.

Човечеството може да създава наративи, да наследява наративи, да защитава наративи и след това да обърква тези наративи със самата реалност.

Това е един от най-големите механизми, действащи през цялата човешка история.

Затова хората трябва да питат:

Кой оформя наратива?

Кой подсилва наратива?

Кой печели от наратива?

Кой наследява наратива?

Кой защитава наратива?

Кой е емоционално привързан към наратива?

Кой се страхува да постави наратива под въпрос?

Каква световна среда този наратив помага да бъде пресъздадена?

Човешкото съзнание напредва, когато хората престанат да живеят в наративи и започнат да се учат от самата реалност.

НАРАТИВ СРЕЩУ РЕАЛНОСТ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Наратив срещу реалност е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато наративите многократно се бъркат с реалността.

Човечеството не може да напредва, докато хората наследяват истории, преди да са се научили как да ги поставят под въпрос.

Човечеството не може да напредва, докато хората защитават наративи, които никога не са изследвали самостоятелно.

Човечеството не може да напредва, докато хората колективно създават фалшива реалност и след това живеят в нея.

Човечеството не може да напредва, докато хората колективно създават фалшива реалност и след това поколения наред я защитават.

Човечеството не може да напредва, докато принадлежността става по-силна от истината.

Човечеството не може да напредва, докато хората се копират един друг, вместо да се учат от реалността.

Човечеството не може да напредва, докато хората представят версии на самите себе си, вместо да разбират себе си.

Човечеството не може да напредва, докато системите подсилват наративи, без да обучават хората как да ги поставят под въпрос.

Човечеството не може да напредва, докато системите от убеждения заменят реалността.

Човечеството не може да напредва, докато бъдещите поколения наследяват същия свят, без да разбират какво го е създало.

Човечеството не може да напредва, докато хората продължават да защитават наследени наративи, вместо да се учат от самата реалност.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателства пита дали доказателствата подкрепят това, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой печели от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на това, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност сега пита:

Каква история се представя?

Каква реалност я подкрепя?

Каква реалност й противоречи?

Кой я създаде?

Кой я повтаря?

Кой я защитава?

Кой я наследява?

Кой печели от нея?

Какво поведение създава тя?

Каква световна среда помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да преминават от наследени наративи към реалността.

Така хората преминават от убеждение към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на наследени наративи към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 8 - ПСИХОЛОГИЧЕСКО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВА ПСИХОЛОГИЧЕСКОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Раздел 1 установи, че хората трябва да научат откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Раздел 2 установи, че хората трябва да научат дали доказателствата подкрепят това, което се твърди.

Раздел 3 установи, че човечеството многократно пресъздава един и същ свят, защото стимулите многократно възнаграждават хората за неговото пресъздаване.

Раздел 4 установи, че повтарящото се поведение често разкрива повече от думите.

Раздел 5 установи, че хората често биват възпирани да задават въпроси още преди ученето изобщо да е започнало.

Раздел 6 установи, че емоцията може да оформя доверие, убеждение, страх, реакция, мълчание и поведение, преди да се развие разбиране.

Раздел 7 установи, че човечеството може колективно да създава, наследява и защитава наративи и да ги обърква със самата реалност.

Раздел 8 преминава към Психологическо въздействие.

Психологическото въздействие е включено, защото световната среда непрекъснато оформя човешкия ум, преди хората да разберат, че това се случва.

Хората не се раждат с разбиране за света.

Светът учи хората как да мислят, преди те да разберат как да защитават ума си.

Хората са непрекъснато изложени на:

Пари.

Зависимост.

Авторитет.

Страх.

Мълчание.

Стимули.

Наративи.

Поведение.

Повторение.

Сравнение.

Представяне.

Повърхностност.

Повтарящи се проблеми.

Човешкият ум може да бъде оформян от всички тези неща много преди да се развие независимо мислене.

Затова хората трябва да питат:

Какво прави тази среда с човешкия ум?

Какво се показва многократно?

Какво се приема многократно?

Какво се нормализира многократно?

Какво се наследява многократно?

Какво оформя поведението?

Какво оформя разбирането?

Какво оформя бъдещите поколения?

Психологическото въздействие учи хората да разбират какво причинява на самото човечество продължителното излагане на световната среда.

ЧОВЕШКИЯТ УМ Е ЕДНА ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ СРЕДИ, КОИТО ЧОВЕЧЕСТВОТО НЕ Е УСПЯЛО ДА ЗАЩИТИ

Един от най-големите проблеми пред човечеството е, че хората често биват психологически оформяни, преди да разберат, че биват оформяни.

Човешкият ум е една от най-важните среди, които човечеството не е успяло да защити.

Хората се раждат в среди, които не са създали.

Те наследяват системи.

Те наследяват поведения.

Те наследяват наративи.

Те наследяват авторитет.

Те наследяват зависимост.

Те наследяват повтарящи се модели.

След това хората могат да израснат като възрастни, които защитават това, което са наследили.

Това може да се случи, без те някога да разберат какво ги е оформило първоначално.

Затова хората трябва да питат:

Какво ме е оформило?

Какво съм наследил?

Какво съм приел?

Какво съм повторил?

Какво никога не съм изследвал самостоятелно?

Какво е станало нормално за мен?

Каква среда е помогнала да се създаде моето разбиране?

Без задаване на въпроси хората могат да прекарат целия си живот психологически оформяни от среди, от които никога не са се научили правилно да се учат.

СВЕТОВНАТА СРЕДА НЕПРЕКЪСНАТО ОБУЧАВА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Световната среда никога не спира да обучава.

Хората непрекъснато се учат от това, което ги заобикаля.

Децата се учат от нея.

Възрастните се учат от нея.

Учителите се учат от нея.

Родителите се учат от нея.

Системите се учат от нея.

Обществата се учат от нея.

Световната среда непрекъснато обучава човечеството.

Проблемът е, че хората не са били правилно обучени как да се учат от това, което им се показва.

Светът е истинското училище.

Хората може да не го осъзнават, но световната среда непрекъснато влияе върху поведението.

Хората могат да се превърнат в продукти на световната среда, вместо в учащи се от нея.

Това е една от най-големите причини един и същ свят да се повтаря.

Затова хората трябва да питат:

На какво учи тази среда?

Какво поведение възнаграждава?

Какво поведение обезкуражава?

Какво поведение нормализира?

Каква световна среда пресъздава?

Когато хората не са обучени как да се учат от световната среда, те често вместо това се приспособяват психологически към нея.

ХОРАТА МОГАТ ДА СЕ ПРИСПОСОБЯВАТ КЪМ НЕЗДРАВОСЛОВНИ СРЕДИ

Човешките същества са приспособими.

Това може да бъде полезно.

Но може да стане и опасно.

Хората могат психологически да се приспособят към нездравословни среди.

Хората могат да се приспособят към страх.

Хората могат да се приспособят към зависимост.

Хората могат да се приспособят към тревожност.

Хората могат да се приспособят към нечестност.

Хората могат да се приспособят към повърхностност.

Хората могат да се приспособят към натиск.

Хората могат да се приспособят към нездравословни поведения.

Хората могат да се приспособят към нездравословни системи.

Хората могат да се приспособят към повтарящи се проблеми.

Хората могат психологически да се приспособят към самата измама, когато измамата многократно се нормализира.

В крайна сметка нездравословните среди могат да станат нормални.

След това бъдещите поколения могат да наследят тези среди.

Затова хората трябва да питат:

Към какво се приспособявам?

Това трябва ли да бъде нормално?

Какво създава тези условия?

Какво поведение се защитава?

Каква световна среда се пресъздава?

Хората често се приспособяват към симптомите, вместо да се учат от причините.

МЕХАНИЗМЪТ НА ПАРИТЕ

Механизмът на парите е едно от най-силните влияния, оформящи психологическото въздействие.

Парите могат да оформят информацията.

Парите могат да оформят зависимостта.

Парите могат да оформят страха.

Парите могат да оформят мълчанието.

Парите могат да оформят стимулите.

Парите могат да оформят решенията.

Парите могат да оформят поведението.

Парите могат да оформят повторението.

Парите могат да оформят средите.

Парите могат да оформят това, което хората са насърчавани да приемат.

Механизмът на парите може да оформя информацията, зависимостта, стимулите, страха, повторението, мълчанието, поведението и самото психологическо приспособяване.

Хората могат психологически да се приспособят към резултатите, без никога да се учат от механизма, който ги създава.

Това е един от най-важните механизми, от които човечеството трябва да се научи.

Затова хората трябва да питат:

На какво влияят парите тук?

Какво поведение създават парите?

Какво мълчание защитават парите?

Каква зависимост създават парите?

Какъв страх създават парите?

Каква световна среда парите помагат да бъде пресъздадена?

ДЕЦАТА СА НАЙ-ВАЖНАТА ГРУПА, КОЯТО ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗАЩИТЕНА

Децата не се раждат с инструментите, необходими да се защитят от психологическите въздействия на световната среда.

Децата са психологически изложени на световната среда, преди да притежават инструментите да я разберат или да се защитят от нея.

Децата преживяват:

Пари.

Зависимост.

Авторитет.

Страх.

Сравнение.

Представяне.

Наративи.

Повърхностност.

Социален натиск.

Повтарящи се модели.

Много преди да ги разбират.

Децата могат психологически да наследят страх.

Децата могат психологически да наследят тревожност.

Децата могат психологически да наследят зависимост.

Децата могат психологически да наследят сравнение.

Децата могат психологически да наследят несигурност.

Децата могат психологически да наследят повърхностност.

Децата могат психологически да наследят натиск.

Децата могат психологически да наследят мълчание.

Децата могат психологически да наследят нездравословни поведения.

Децата могат психологически да наследят повтарящи се световни проблеми.

Децата не бива да трябва психологически да оцеляват в световната среда, без да са правилно обучени как да се учат от нея.

Това е една от най-големите причини образованието да трябва да се подобри.

Затова децата трябва да научат:

Как да задават въпроси.

Как да виждат.

Как да разбират.

Как да мислят независимо.

Как безопасно да се учат от световната среда.

Ето защо Наборът инструменти L2Q за задаване на въпроси е толкова важен.

ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ БИВА ОФОРМЯНО

Човешкото съзнание бива оформяно от световната среда, преди човечеството да разбере как бива оформяно.

Ако страхът се показва многократно, страхът може да се разпространява.

Ако сравнението се показва многократно, сравнението може да се разпространява.

Ако зависимостта се показва многократно, зависимостта може да се разпространява.

Ако представянето се показва многократно, представянето може да се разпространява.

Ако повърхностността се показва многократно, повърхностността може да се разпространява.

Ако повторението се показва многократно, повторението може да се разпространява.

След това бъдещите поколения могат да наследят тези условия.

В крайна сметка хората могат да забравят кои са, защото прекарват толкова много време в приспособяване към световната среда, вместо да се учат от нея.

Затова хората трябва да питат:

Какво съзнание създава тази среда?

Какво разбиране създава тази среда?

Какво поведение създава тази среда?

Каква световна среда тази среда помага да бъде пресъздадена?

ЗАЩО ПСИХОЛОГИЧЕСКОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Психологическото въздействие има значение, защото човечеството не може правилно да напредва, докато хората биват психологически оформяни от среди, които не разбират.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателства пита дали доказателствата подкрепят това, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой печели от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на това, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност пита каква история се представя и дали реалността я подкрепя.

Психологическо въздействие сега пита:

Какво прави тази среда с човешкия ум?

Какво поведение създава?

Какво разбиране създава?

Какъв страх създава?

Каква зависимост създава?

Какво сравнение създава?

Каква световна среда помага да бъде пресъздадена?

Човечеството не може да напредва, докато хората продължават психологически да се приспособяват към нездравословни световни среди, вместо да се учат от тях и да ги подобряват.

Когато хората не са обучени как да се учат от световната среда, те често вместо това се приспособяват психологически към нея.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО ОФОРМЯНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

Първата част на раздела обясни, че хората често биват психологически оформяни, преди да разберат, че биват оформяни.

Тази част преминава към начина, по който психологическото оформяне се развива във времето.

Психологическото въздействие обикновено не се случва в един-единствен момент.

То често се развива чрез многократно излагане.

Хората многократно виждат едни и същи неща.

Хората многократно чуват едни и същи неща.

Хората многократно преживяват едни и същи неща.

Хората многократно се приспособяват към едни и същи неща.

С течение на времето многократното излагане може да стане нормално.

В крайна сметка хората могат да престанат изобщо да разпознават, че биват оформяни.

Многократното излагане може да се превърне в един от най-големите учители в световната среда.

Хората трябва да питат:

На какво съм многократно изложен?

Какво приемам многократно?

Към какво се приспособявам многократно?

Какво е станало нормално?

На какво уча бъдещите поколения?

Каква световна среда помагам да бъде пресъздадена?

СРАВНЕНИЕ, СТАТУС И САМООЦЕНКА

Хората могат да започнат да се сравняват с другите.

Сравнението може да се превърне в едно от най-силните влияния, оформящи човешкото поведение.

Хората могат да сравняват:

Външен вид.

Пари.

Начин на живот.

Популярност.

Статус.

Успех.

Притежания.

Взаимоотношения.

Значимост.

В крайна сметка хората могат да обвържат самооценката си с тези сравнения.

Хората могат да започнат да вярват, че струват по-малко, защото някой изглежда има повече.

Хората могат да започнат да вярват, че струват повече, защото притежават повече.

Хората могат да започнат да измерват стойността си спрямо среди, които не отразяват реалността.

Затова хората трябва да питат:

Кой ме научи да се сравнявам?

С какво се сравнявам?

Какво създава сравнението?

Какво скрива сравнението?

Каква световна среда сравнението помага да бъде пресъздадена?

Сравнението може да попречи на хората да се учат от самите себе си, защото те се съсредоточават върху измерването си спрямо други хора.

ПОВЪРХНОСТНОСТ, ПРЕДСТАВЯНЕ И ЖИВОТ В ЛЪЖА

Хората могат да започнат да представят версии на самите себе си.

Могат да представят щастие.

Могат да представят успех.

Могат да представят увереност.

Могат да представят съвършенство.

Могат да представят принадлежност.

Могат да представят значимост.

Хората могат да скриват как наистина се чувстват.

Хората могат да скриват трудностите си.

Хората могат да скриват страданието си.

Хората могат да скриват несигурността си.

Хората могат да скриват страха си.

Хората могат да скриват самотата си.

В крайна сметка хората могат да започнат да живеят в самото представяне.

След това други хора могат да копират това представяне.

Това може да създаде цикъл.

Представянето създава имитация.

Имитацията създава повторение.

Повторението създава нормализиране.

Нормализирането създава бъдещи поколения, които наследяват представянето като реалност.

Хората могат психологически да се приспособят към самата измама, когато измамата многократно се нормализира.

Хората трябва да питат:

Какво се показва?

Какво се скрива?

Какво се преструвам, че съм?

Какво се страхувам да разкрия?

Уча ли се?

Или се представям?

Хората трябва да научат, че представянето не е автоматично реалност.

СОЦИАЛНИ СРЕДИ И КОПИРАНЕ ЕДИН ОТ ДРУГ

Хората се учат един от друг.

Това може да бъде полезно.

Но може да стане и опасно.

Хората могат да копират:

Думи.

Мнения.

Поведения.

Начини на живот.

Външен вид.

Личности.

Убеждения.

Реакции.

Емоции.

Навици.

В крайна сметка хората могат да престанат да мислят независимо.

Вместо това могат да започнат да следват.

Те могат да питат:

Какво правят всички останали?

Вместо да питат:

Какво е истина?

Затова хората трябва да питат:

Уча ли се?

Или копирам?

Разбирам ли?

Или следвам?

Мисля ли независимо?

Или се вписвам?

Това е една от най-големите причини човечеството многократно да пресъздава един и същ свят.

СТРАХ, ТРЕВОЖНОСТ И ПСИХОЛОГИЧЕСКО ОЦЕЛЯВАНЕ

Хората могат психологически да се приспособят към нездравословни среди.

Това може да създаде страх.

Това може да създаде тревожност.

Това може да създаде натиск.

Това може да създаде несигурност.

Хората могат да започнат да оцеляват в средите, вместо да се учат от тях.

Хората могат да се изтощят.

Хората могат да се почувстват претоварени.

Хората могат да станат зависими.

Хората могат емоционално да се откъснат.

Хората трябва да питат:

Уча ли се от тази среда?

Или я оцелявам?

Какво създава тези условия?

Какво създава тези емоции?

Каква световна среда се пресъздава?

Хората не бива да трябва психологически да оцеляват в среди, които не са били правилно обучени как да разбират.

АЛЧНОСТ, ЗАВИСТ И ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ

Хората могат да започнат да измерват стойността чрез пари.

Хората могат да започнат да измерват стойността чрез статус.

Хората могат да започнат да измерват стойността чрез притежания.

Хората могат да започнат да измерват стойността чрез външен вид.

Хората могат да започнат да измерват стойността чрез популярност.

Това може да създаде алчност.

Това може да създаде завист.

Това може да създаде конкуренция.

Това може да създаде несигурност.

В крайна сметка хората могат да престанат да се учат от света и вместо това да се съревновават в него.

Хората трябва да питат:

Какво преследвам?

Защо го преследвам?

Кой ме научи да го ценя?

Какво поведение създава това?

Каква световна среда това помага да бъде пресъздадена?

Човешкото съзнание не може правилно да напредва, когато хората са обучавани да се съревновават, вместо да разбират.

ДЕЦАТА И ПСИХОЛОГИЧЕСКОТО НАСЛЕДЯВАНЕ

Децата не наследяват само информация.

Децата наследяват среди.

Децата наследяват поведения.

Децата наследяват страхове.

Децата наследяват наративи.

Децата наследяват натиск.

Децата наследяват сравнение.

Децата наследяват повърхностност.

Децата наследяват представяне.

Децата наследяват зависимост.

Децата наследяват повтарящи се световни проблеми.

Децата също се учат от възрастните около тях.

Децата могат да научат фалшиво щастие.

Децата могат да научат сравнение.

Децата могат да научат социален натиск.

Децата могат да научат мълчание.

Децата могат да научат представяне.

Децата могат да научат как да скриват страдание.

Децата могат психологически да наследят самото оцеляване.

В крайна сметка децата могат да наследят страдание, преди да разберат какво го е създало.

Това е една от най-големите причини човечеството да повтаря един и същ свят.

Затова децата трябва да се научат как безопасно да задават въпроси, преди тези влияния да се нормализират дълбоко.

ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ И СВЕТОВНАТА СРЕДА

Човешкото съзнание се оформя от световната среда.

Човешкото съзнание бива оформяно, преди човечеството да разбере как бива оформяно.

Ако страхът се показва многократно, страхът може да се разпространява.

Ако сравнението се показва многократно, сравнението може да се разпространява.

Ако зависимостта се показва многократно, зависимостта може да се разпространява.

Ако представянето се показва многократно, представянето може да се разпространява.

Ако повърхностността се показва многократно, повърхностността може да се разпространява.

Ако повторението се показва многократно, повторението може да се разпространява.

След това бъдещите поколения могат да наследят тези условия.

В крайна сметка хората могат да забравят кои са, защото прекарват толкова много време в приспособяване към световната среда, вместо да се учат от нея.

Затова хората трябва да питат:

На какво учи тази среда човечеството?

Какво съзнание създава?

Какво разбиране създава?

Какъв свят помага да бъде пресъздаден?

Човешкото съзнание напредва, когато хората престанат психологически да се приспособяват към световната среда и вместо това започнат да се учат от нея.

МЕХАНИЗМЪТ НА ПАРИТЕ И ПСИХОЛОГИЧЕСКОТО ПРИСПОСОБЯВАНЕ

Механизмът на парите може да оформя информацията.

Механизмът на парите може да оформя зависимостта.

Механизмът на парите може да оформя страха.

Механизмът на парите може да оформя поведението.

Механизмът на парите може да оформя повторението.

Механизмът на парите може да оформя мълчанието.

Механизмът на парите може да оформя самото психологическо приспособяване.

Хората могат психологически да се приспособят към резултатите, без никога да се учат от механизма, който ги създава.

Затова хората трябва да питат:

На какво влияят парите?

Какво поведение създават парите?

Какъв страх създават парите?

Каква зависимост създават парите?

Какво мълчание защитават парите?

Каква световна среда парите помагат да бъде пресъздадена?

ПСИХОЛОГИЧЕСКО ВЪЗДЕЙСТВИЕ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Психологическото въздействие е част от Липсващия път към напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато хората психологически се приспособяват към среди, които не разбират.

Човечеството не може да напредва, докато децата са изложени на световни проблеми, без да бъдат правилно обучени как да се учат от тях.

Човечеството не може да напредва, докато хората се сравняват с фалшиви реалности.

Човечеството не може да напредва, докато хората представят версии на самите себе си, вместо да разбират себе си.

Човечеството не може да напредва, докато хората психологически оцеляват в нездравословни среди, вместо да ги подобряват.

Човечеството не може да напредва, докато хората се приспособяват към повтарящи се проблеми, вместо да се учат от това, което ги създава.

Човечеството не може да напредва, докато механизмът на парите продължава да оформя информацията, зависимостта, страха, поведението, повторението и мълчанието, а хората психологически се приспособяват към резултатите, вместо да се учат от причините.

Източник и произход пита откъде е дошло нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателства пита дали доказателствата подкрепят това, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой печели от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на това, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност пита каква история се представя и дали реалността я подкрепя.

Психологическо въздействие сега пита:

Какво прави тази среда с човешкия ум?

Какво прави тази среда с децата?

Какво прави тази среда с разбирането?

Какво прави тази среда с човешкото съзнание?

Каква световна среда помага да бъде пресъздадена?

Така хората започват да преминават от психологическо приспособяване към разбиране.

Така хората преминават от убеждение към изследване.

Така хората преминават от изследване към виждане.

Така хората преминават от виждане към разбиране.

Така хората преминават от разбиране към учене.

Така хората преминават от учене към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да бъдат учащи се от световната среда.

РАЗДЕЛ 9 - ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ

КАКВО ВСЪЩНОСТ ОЗНАЧАВА ДА ПРИЛАГАШ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ

Раздел 1 установи, че хората трябва да научат откъде произхожда нещо и какво го е оформило.

Раздел 2 установи, че хората трябва да се научат дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Раздел 3 установи, че човечеството многократно пресъздава същия свят, защото стимулите многократно възнаграждават хората за неговото пресъздаване.

Раздел 4 установи, че повтарящото се поведение често разкрива повече от думите.

Раздел 5 установи, че хората често биват възпирани да задават въпроси още преди ученето да е започнало.

Раздел 6 установи, че емоцията може да оформя доверието, убежденията, страха, реакциите, мълчанието и поведението, преди да се е развило разбирането.

Раздел 7 установи, че човечеството може колективно да създава, наследява и защитава наративи и да ги приема погрешно за самата реалност.

Раздел 8 установи, че световната среда психологически оформя човечеството, преди то да разбере, че това се случва.

Раздел 9 сега преминава към принципа „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“.

Принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ съществува, защото човечеството често прилага различни стандарти към различни хора, системи, среди и ситуации.

Хората могат да прилагат един стандарт към другите, докато защитават себе си.

Хората могат да прилагат един стандарт към системите, докато защитават авторитета.

Хората могат да прилагат един стандарт към авторитета, докато защитават онова, от което зависят.

Хората могат да поставят под въпрос едно нещо, докато откажат да поставят под въпрос друго.

Хората могат да поставят под въпрос един наратив, докато навлизат в друг.

Хората могат да поставят под въпрос една система, докато защитават друга.

Принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ учи хората да премахват двойните стандарти от ученето.

Но принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ е нещо по-голямо от двойните стандарти.

Той учи хората да разбират защо изобщо се използват различни стандарти.

Хората често прилагат различни стандарти, защото зависимостта, страхът, принадлежността, идентичността, парите, авторитетът, емоцията и наследените наративи влияят върху това докъде хората са готови да се учат.

ЧОВЕЧЕСТВОТО ЧЕСТО ИЗПОЛЗВА РАЗЛИЧНИ СТАНДАРТИ

Една от най-големите причини човечеството многократно да пресъздава същия свят е, че хората често използват различни стандарти.

Хората могат да станат избирателни.

Избирателно задаване на въпроси.

Избирателни доказателства.

Избирателно доверие.

Избирателен скептицизъм.

Избирателна емоция.

Избирателно възмущение.

Избирателни наративи.

Избирателно разрешение.

Избирателно учене.

Хората могат да задават трудни въпроси, когато нещо ги заплашва, но да спрат да задават въпроси, когато нещо им носи полза.

Хората могат да прилагат стандарти за доказателствата към нещо, което не харесват, докато защитават нещо, от което зависят.

Хората могат да изискват последователност от другите, докато самите те я избягват.

Затова хората трябва да питат:

Прилагам ли един и същ стандарт навсякъде?

Защитавам ли нещо?

Избягвам ли нещо?

Какво не съм готов да поставя под въпрос?

От какво зависи?

Към какво съм емоционално привързан?

Какво става неудобно, когато приложа същия стандарт тук?

Двойните стандарти могат да се превърнат в един от най-големите механизми, позволяващи на повтарящите се проблеми на света да продължават.

ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ ТРЯБВА ДА СЕ ПРИЛАГА НАВСЯКЪДЕ

Истината не изисква различни стандарти в зависимост от това кой е изследван.

Един и същ стандарт трябва да се прилага навсякъде.

Един и същ стандарт се прилага към:

Хората.

Децата.

Възрастните.

Родителите.

Учителите.

Училищата.

Правителствата.

Медиите.

Полицията.

Системите.

Институциите.

Организациите.

Авторитета.

Експертите.

Наративите.

Информацията.

Историите.

Убежденията.

Същият стандарт се прилага и към самите нас.

Затова хората трябва да питат:

Бих ли приложил този стандарт към себе си?

Бих ли приложил този стандарт към човек, когото подкрепям?

Бих ли приложил този стандарт към човек, с когото не съм съгласен?

Бих ли приложил този стандарт към система?

Бих ли приложил този стандарт към авторитет?

Бих ли приложил този стандарт към онова, от което зависи?

Независимото мислене не може да се развие напълно, докато хората не се научат да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

ХОРАТА ЧЕСТО СПИРАТ ДА УЧАТ ТАМ, КЪДЕТО СТАВА НЕУДОБНО

Хората често спират да учат точно в момента, в който ученето започва да поставя под съмнение онова, от което зависят.

Могат да спрат да задават въпроси, когато са намесени пари.

Могат да спрат да задават въпроси, когато принадлежността им е застрашена.

Могат да спрат да задават въпроси, когато е намесен авторитет.

Могат да спрат да задават въпроси, когато идентичността им е поставена под съмнение.

Могат да спрат да задават въпроси, когато ролята им бъде разкрита.

Могат да спрат да задават въпроси, когато трябва да бъде изследвано собственото им поведение.

Това е важно, защото ученето често започва там, където комфортът свършва.

Затова хората трябва да питат:

Къде спирам да задавам въпроси?

Къде започвам да се чувствам неудобно?

Какво разкрива този дискомфорт?

Какво защитавам?

Какво може да се наложи да разбера, ако продължа да задавам въпроси?

Принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ учи хората да не спират да се учат, когато задаването на въпроси стане неудобно.

МЕХАНИЗМЪТ НА ПАРИТЕ И РАЗЛИЧНИТЕ СТАНДАРТИ

Механизмът на парите може да се превърне в една от най-големите причини хората да спрат да прилагат един и същ стандарт навсякъде, защото зависимостта може да влияе върху това докъде са готови да задават въпроси.

Парите могат да оформят онова, което хората поставят под въпрос.

Парите могат да оформят онова, което хората избягват.

Парите могат да оформят онова, което хората защитават.

Парите могат да оформят онова, което хората отстояват.

Парите могат да оформят онова, за което хората мълчат.

Парите могат да оформят онова, което хората повтарят.

Парите могат да оформят онова, което хората са готови да изследват.

Хората могат да прилагат един стандарт преди да са намесени пари и друг стандарт след появата на зависимост.

Затова хората трябва да питат:

На какво влияят парите тук?

Каква зависимост съществува?

За какво ми плащат да повтарям?

За какво ми плащат да защитавам?

Какво ме е страх да поставя под въпрос заради парите?

Какъв стандарт се променя, когато са намесени пари?

Ако механизмът на парите променя прилагания стандарт, тогава стандартът не се прилага навсякъде.

ХОРАТА ЧЕСТО ПОСТАВЯТ ПОД ВЪПРОС ОНОВА, КОЕТО НЕ ХАРЕСВАТ, ДОКАТО ЗАЩИТАВАТ ОНОВА, ОТ КОЕТО ЗАВИСЯТ

Хората могат да попаднат в капана на избирателното учене.

Хората могат да поставят под въпрос онова, което не харесват.

Хората могат да защитават онова, от което имат полза.

Хората могат да защитават онова, от което зависят.

Хората могат да защитават онова, което им се струва безопасно.

Хората могат да защитават онова, което са наследили.

Хората могат да защитават онова, което всички останали защитават.

Затова хората трябва да питат:

Защо поставям това под въпрос?

Защо не поставям онова под въпрос?

Какво защитавам?

Какво ме е страх да загубя?

Какво ме е страх да видя?

Какъв стандарт отказвам да приложа?

Принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ учи хората да премахват емоционалното фаворизиране от ученето.

ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ КЪМ ВСИЧКИ ОСЕМ РАЗДЕЛА

„Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ е разделът, който обединява предишните осем раздела.

„Източник и произход“ трябва да се прилага навсякъде.

„Стандарт за доказателствата“ трябва да се прилага навсякъде.

„Стимул и изгода“ трябва да се прилага навсякъде.

„Характер и последователност“ трябва да се прилага навсякъде.

„Разрешение да се задават въпроси“ трябва да се прилага навсякъде.

„Емоционално влияние“ трябва да се прилага навсякъде.

„Наратив срещу реалност“ трябва да се прилага навсякъде.

„Психологическо въздействие“ трябва да се прилага навсякъде.

Затова хората трябва да питат:

Използвам ли тези инструменти навсякъде?

Или само там, където се чувствам удобно?

Прилагам ли един и същ стандарт към всеки раздел?

Или използвам набора от инструменти избирателно?

ОБРАЗОВАНИЕТО ТРЯБВА ДА УЧИ НА ПОСЛЕДОВАТЕЛНО МИСЛЕНЕ

Образованието често учи хората да разделят предметите.

Но световната среда е взаимосвързана.

Хората трябва да бъдат учени да прилагат едни и същи стандарти навсякъде.

В противен случай хората могат да станат експерти в поставянето под въпрос на една област, без никога да поставят под въпрос друга.

Хората могат да станат знаещи, без да станат независимо мислещи.

Хората могат да бъдат информирани, като същевременно продължават да пресъздават същия свят.

Затова образованието трябва да учи хората да разпознават двойните стандарти.

Образованието трябва да учи децата да разпознават избирателната истина.

Образованието трябва да учи децата да разпознават избирателното възмущение.

Образованието трябва да учи децата да разпознават избирателното задаване на въпроси.

Образованието трябва да учи децата да разпознават избирателното учене.

Децата могат да наследят двойни стандарти, преди да разберат какво представляват те.

Целта не е да се нападат хората.

Целта е да се създаде последователност.

ТОЗИ РАЗДЕЛ СЕ ПРИЛАГА И КЪМ САМИТЕ НАС

Една от най-големите грешки, които хората правят, е да вярват, че тези раздели се отнасят само за другите.

Те се отнасят и за самите нас.

Хората трябва да питат:

С какво допринасям аз?

Какво повтарям?

Какво защитавам?

Какво избягвам?

Какво съм наследил?

Какво никога не съм изследвал самостоятелно?

Бих ли приложил същия стандарт към себе си?

„Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ премахва изключенията от ученето.

Никой не трябва автоматично да бъде освободен от задаване на въпроси.

ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ И ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ

Човешкото съзнание не може правилно да напредва, докато към различните области на живота се прилагат различни стандарти.

Ако хората прилагат един стандарт към себе си и друг към останалите, съзнанието не напредва.

Ако хората прилагат един стандарт към системите, които не харесват, и друг към системите, от които зависят, съзнанието не напредва.

Ако хората прилагат един стандарт към наративите, които отхвърлят, и друг към наративите, които емоционално защитават, съзнанието не напредва.

Ако хората прилагат един стандарт към авторитета другаде, но не и към авторитета близо до тях, съзнанието не напредва.

Човешкото съзнание напредва, когато хората се научат да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

ЗАЩО Е ВАЖЕН ПРИНЦИПЪТ „ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ“

Принципът „Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ е важен, защото човечеството не може да напредва правилно, докато към различни хора, системи, наративи и среди се прилагат различни стандарти.

Човечеството не може да напредва, докато хората поставят под въпрос другите, но не и себе си.

Човечеството не може да напредва, докато хората поставят под въпрос един авторитет, но не и друг.

Човечеството не може да напредва, докато хората поставят под въпрос един наратив, докато защитават друг.

Човечеството не може да напредва, докато хората прилагат истината избирателно.

Човечеството не може да напредва, докато хората прилагат ученето избирателно.

Човечеството не може да напредва, докато хората спират да учат там, където задаването на въпроси става неудобно.

Човечеството не може да напредва, докато механизмът на парите променя стандарта, който хората са готови да прилагат.

Човечеството не може да напредва, докато двойните стандарти продължават да бъдат нормализирани.

Източник и произход пита откъде идва нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателствата пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой има полза от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на онова, което се твърди.

Разрешение да се задават въпроси пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност пита каква история се представя и дали реалността я подкрепя.

Психологическо въздействие пита какво прави световната среда с човешкия ум.

„Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ сега пита:

Прилагам ли един и същ стандарт навсякъде?

Какво изключвам от него?

Какво защитавам?

Какво не съм готов да изследвам?

Къде дискомфортът спира задаването ми на въпроси?

Къде парите променят стандарта?

Каква световна среда се пресъздава, когато се използват различни стандарти?

Така хората преминават от избирателно учене към последователно учене.

Така хората преминават от избирателно задаване на въпроси към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да се учат от световната среда.

ДВОЙНИТЕ СТАНДАРТИ И ЧОВЕЧЕСТВОТО

Първата част на този раздел обясни, че човечеството често прилага различни стандарти към различни хора, системи, среди и ситуации.

Тази част сега преминава към това как различните стандарти многократно пресъздават световната среда.

Двойните стандарти могат да станат невидими.

Хората може да не осъзнават, че ги използват.

Хората могат да прилагат един стандарт към себе си и друг към останалите.

Хората могат да прилагат един стандарт към авторитета и друг към обикновените хора.

Хората могат да прилагат един стандарт към една група и друг към друга група.

Хората могат да прилагат един стандарт към един наратив и друг към друг наратив.

Затова хората трябва да питат:

Последователен ли съм?

Кои стандарти променям?

Какво защитавам?

Каква световна среда помагам да се пресъздаде?

Двойните стандарти могат да се превърнат в една от най-големите причини повтарящите се проблеми на света да продължават.

ПРИНАДЛЕЖНОСТ, ИДЕНТИЧНОСТ И ЗАЩИТА НА ОНОВА, КОЕТО СЕ УСЕЩА КАТО БЕЗОПАСНО

Хората могат емоционално да се привържат към онова, от което зависят.

Хората могат емоционално да се привържат към онова, което са наследили.

Хората могат емоционално да се привържат към онова, с което се идентифицират.

Хората могат емоционално да се привържат към принадлежността.

Хората могат да започнат да защитават идентичности, вместо да се учат от реалността.

Хората могат да започнат да защитават групи, вместо да се учат от поведението.

Хората могат да започнат да защитават убеждения, вместо да се учат от доказателствата.

Затова хората трябва да питат: Каква част от идентичността си защитавам?

Каква част от принадлежността си защитавам?

Какво ме е страх да загубя?

Какво ме е страх да видя?

Какво бих научил, ако приложа същия стандарт тук?

Хората често защитават онова, което ги кара да се чувстват в безопасност.

Това може да спре ученето.

ТРАЙБАЛИЗЪМ, РАЗДЕЛЕНИЕ И ИЗБИРАТЕЛНА ИСТИНА

Хората могат да се разделят на групи.

Групите могат да станат по-силни от ученето.

Групите могат да станат по-силни от истината.

Групите могат да станат по-силни от разбирането.

Хората могат да защитават своята страна.

Хората могат да нападат другата страна.

Хората могат да отхвърлят информация в зависимост от това кой я представя.

Хората могат да приемат информация в зависимост от това кой я представя.

Затова хората трябва да питат:

Бих ли повярвал на това, ако го беше казал някой друг?

Бих ли отхвърлил това, ако го беше казал човек, когото подкрепям?

Уча ли се?

Или избирам страна?

Избирателната истина може да се превърне в един от най-големите механизми, възпрепятстващи независимото мислене.

ЗАЩИТА НА ЗАВИСИМОСТТА

Хората могат да станат зависими от среди, които никога не са изследвали самостоятелно.

Хората могат да станат зависими от системи.

Хората могат да станат зависими от авторитет.

Хората могат да станат зависими от пари.

Хората могат да станат зависими от одобрение.

Хората могат да станат зависими от принадлежност.

След това хората могат да започнат да защитават тези зависимости.

Затова хората трябва да питат:

От какво завися?

Бих ли го поставил под въпрос, ако го загубя?

Бих ли го поставил под въпрос, ако засягаше някой друг?

Бих ли го поставил под въпрос, ако нямах полза от него?

Хората често защитават зависимостта, без да осъзнават, че го правят.

МЕХАНИЗМЪТ НА ПАРИТЕ И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА

Механизмът на парите може да се превърне в една от най-големите причини хората да спрат да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

Зависимостта може да влияе върху това докъде хората са готови да се учат.

Зависимостта може да влияе върху това докъде хората са готови да задават въпроси.

Парите могат да оформят онова, което хората защитават.

Парите могат да оформят онова, което хората избягват.

Парите могат да оформят онова, което хората повтарят.

Парите могат да оформят онова, за което хората мълчат.

Затова хората трябва да питат:

Какъв стандарт се променя, когато са намесени пари?

Каква зависимост съществува?

Какво защитавам?

Какво ме е страх да загубя?

Какво бих научил, ако парите бъдат премахнати от тази ситуация?

Ако механизмът на парите променя прилагания стандарт, тогава стандартът не се прилага навсякъде.

ХОРАТА МОГАТ ДА СЕ ПРЕВЪРНАТ В ИЗБИРАТЕЛНИ УЧАЩИ

Хората могат да станат изключително добри в поставянето под въпрос на някои области, докато отказват да поставят под въпрос други.

Хората могат да станат експерти в това да виждат проблемите другаде, докато отказват да видят собствения си принос.

Хората могат да станат експерти в разкриването на противоречия, докато защитават собствените си противоречия.

Хората могат да станат експерти в поставянето на наративи под въпрос, докато защитават наследени наративи.

Хората могат да станат експерти в поставянето на системи под въпрос, докато защитават системите, от които зависят.

Затова хората трябва да питат:

Уча ли се?

Или избирам само къде съм готов да уча?

Какво ме кара да спра да уча?

Какво ме кара да се чувствам неудобно?

Хората често спират да учат точно в момента, в който ученето започва да поставя под съмнение онова, от което зависят.

Избирателното учене може да се превърне в една от най-големите пречки пред независимото мислене.

ДЕЦАТА МОГАТ ДА НАСЛЕДЯТ РАЗЛИЧНИ СТАНДАРТИ

Децата се учат от възрастните.

Децата наблюдават какво правят възрастните.

Децата наблюдават какво избягват възрастните.

Децата наблюдават какво защитават възрастните.

Децата наблюдават какво повтарят възрастните.

Децата могат да наследят двойни стандарти, преди да разберат какво представляват те.

Децата могат да наследят:

Избирателна истина.

Избирателно възмущение.

Избирателно задаване на въпроси.

Избирателно учене.

Избирателни доказателства.

Избирателно доверие.

Децата могат да научат:

Поставяй под въпрос другите, но не и себе си.

Поставяй под въпрос някои системи, но не и други.

Поставяй под въпрос някои авторитети, но не и други.

Поставяй под въпрос някои наративи, но не и други.

Поставяй под въпрос някои хора, но не и други.

След това бъдещите поколения могат да пресъздадат същия свят, без да разбират защо.

Затова децата трябва да се учат на последователност от самото начало.

ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА Е ЕДИН ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ ПЪТИЩА КЪМ НАПРЕДЪКА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Напредъкът на човечеството не може правилно да се осъществи без последователност.

Последователността премахва изключенията.

Последователността премахва фаворизирането.

Последователността премахва избирателното учене.

Последователността премахва избирателната истина.

Последователността премахва избирателното задаване на въпроси.

Последователността помага на хората да станат независимо мислещи.

Затова хората трябва да питат:

Бих ли приложил този стандарт навсякъде?

Бих ли го приложил към всеки?

Бих ли го приложил към себе си?

Бих ли го приложил към онова, което подкрепям?

Бих ли го приложил към онова, от което зависи?

Независимото мислене не може да се развие напълно, докато хората не се научат да прилагат един и същ стандарт навсякъде.

ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ И ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА

Човешкото съзнание не може правилно да напредва, докато към различните области на живота се прилагат различни стандарти.

Хората могат да станат изключително знаещи, като същевременно останат непоследователни.

Хората могат да станат информирани, като същевременно останат непоследователни.

Хората могат да станат образовани, като същевременно останат непоследователни.

Човешкото съзнание напредва, когато последователността стане по-силна от фаворизирането.

Човешкото съзнание напредва, когато последователността стане по-силна от принадлежността.

Човешкото съзнание напредва, когато последователността стане по-силна от зависимостта.

Човешкото съзнание напредва, когато последователността стане по-силна от страха.

Затова хората трябва да питат:

Каква последователност избягвам?

Какъв стандарт не съм готов да приложа?

Каква световна среда помагам да се пресъздаде?

СЪЩИЯТ СТАНДАРТ СЕ ПРИЛАГА И КЪМ САМИТЕ НАС

Този раздел се отнася и за самите нас.

Никой не трябва да бъде изключение.

Същият стандарт се прилага към самите нас.

Същият стандарт се прилага към работата ни.

Същият стандарт се прилага към убежденията ни.

Същият стандарт се прилага към поведението ни.

Същият стандарт се прилага към приноса ни.

Същият стандарт се прилага навсякъде.

Това е един от най-важните пътища към честността.

ПРИЛАГАЙ ЕДИН И СЪЩ СТАНДАРТ НАВСЯКЪДЕ И НАПРЕДЪКЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

„Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ е част от Липсващия път към Напредъка на човечеството.

Човечеството не може да напредва, докато към различни хора, системи, авторитети, наративи и среди се прилагат различни стандарти.

Човечеството не може да напредва, докато хората поставят под въпрос едно нещо и защитават друго.

Човечеството не може да напредва, докато хората прилагат истината избирателно.

Човечеството не може да напредва, докато хората прилагат ученето избирателно.

Човечеството не може да напредва, докато хората защитават онова, от което зависят.

Човечеството не може да напредва, докато децата наследяват различни стандарти.

Човечеството не може да напредва, докато непоследователността продължава да бъде нормализирана.

Източник и произход пита откъде идва нещо и какво го е оформило.

Стандарт за доказателствата пита дали доказателствата подкрепят онова, което се твърди.

Стимул и изгода пита кой има полза от продължаването му.

Характер и последователност пита дали поведението съответства на онова, което се твърди.

„Разрешение да се задават въпроси“ пита какво спира задаването на въпроси.

Емоционално влияние пита каква емоция оформя приемането.

Наратив срещу реалност пита каква история се представя и дали реалността я подкрепя.

Психологическо въздействие пита какво прави световната среда с човешкия ум.

„Прилагай един и същ стандарт навсякъде“ сега пита:

Прилагам ли един и същ стандарт навсякъде?

Какво изключвам от него?

Какво защитавам?

Какво не съм готов да изследвам?

Къде дискомфортът спира задаването ми на въпроси?

Къде парите променят стандарта?

Каква световна среда се пресъздава, когато се използват различни стандарти?

Така хората преминават от избирателно учене към последователно учене.

Така хората преминават от избирателно задаване на въпроси към независимо мислене.

Така хората преминават от това да бъдат продукти на световната среда към това да се учат от световната среда.

НАПРЕДЪК НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Напредъкът на човечеството е пряк резултат от Системата L2Q за задаване на въпроси.

Това е причината да бъде разработен липсващият образователен път.

Това е причината Книгата на доказателствата да бъде превърната в образователен път.

Това е причината да съществуват World Education Online, Q2L и Young Questioners.

Целта никога не е била просто да се подобри задаването на въпроси.

Целта никога не е била просто да се подобри образованието.

Целта никога не е била просто да се предостави повече информация.

Целта е Напредъкът на човечеството.

Книгата на доказателствата не само документира повече от 30 години лични преживявания, доказателства с времеви печат, публични записи, видеоклипове, предавания на живо, оспорвания, взаимодействия със системи, повтарящи се модели, мълчание, липса на опровержение и наблюдение на световната среда.

Тя разкри противоречие.

Задаването на въпроси вече съществуваше.

Информацията вече съществуваше.

Доказателствата вече съществуваха.

Образованието вече съществуваше.

И все пак същият повтарящ се свят продължаваше.

Човечеството продължаваше да повтаря онова, което не успяваше правилно да види, разбере и от което да се учи.

Въпреки че информацията съществуваше.

Въпреки че задаването на въпроси съществуваше.

Въпреки че доказателствата съществуваха.

Въпреки че образованието съществуваше.

Повторението продължаваше.

Това разкри липсващия път.

Проблемът не беше липсата на информация.

Проблемът не беше липсата на задаване на въпроси.

Проблемът не беше липсата на доказателства.

Проблемът не беше липсата на образователни системи.

Проблемът беше липсата на структуриран, основан на доказателства път за учене как да се задават въпроси, да се вижда, да се разбира и да се учи от самата световна среда.

Човечеството не може да се учи от онова, което не може да види или разбере.

Книгата на доказателствата помогна повтарящият се свят да стане видим и разбираем.

Тя помогна да се разкрие връзката между онова, от което човечеството се учи, и онова, в което човечеството многократно се превръща.

Тя помогна да се разкрие какво световната среда многократно е показвала с времето.

Тя разкри какво се повтаряше.

Тя разкри какво продължаваше.

Тя разкри какво беше защитавано.

Тя разкри какво беше скривано.

Тя разкри защо само задаването на въпроси не успяваше да спре повторението.

Ето защо беше разработена Системата L2Q за задаване на въпроси.

Системата L2Q за задаване на въпроси не беше първо създадена и след това приложена към света.

Тя беше разработена от онова, което светът многократно показваше.

Тя беше разработена от онова, което Книгата на доказателствата разкри.

Тя беше разработена, защото задаването на въпроси вече съществуваше, докато повторението продължаваше.

Тя беше разработена, защото информацията вече съществуваше, докато повторението продължаваше.

Тя беше разработена, защото доказателствата вече съществуваха, докато повторението продължаваше.

Тя беше разработена, защото образованието вече съществуваше, докато повторението продължаваше.

Липсващият път не беше повече информация.

Липсващият път не беше повече задаване на въпроси.

Липсващият път беше да се научи как да се задават въпроси, да се вижда, да се разбира и да се учи от самата световна среда чрез структуриран, основан на доказателства образователен път.

Системата L2Q за задаване на въпроси предоставя този път.

Тя предоставя структурирания, основан на доказателства път за учене как да се задават въпроси, да се вижда, да се разбира и да се учи от самата световна среда.

Системата L2Q за задаване на въпроси помага на хората да се научат как да поставят под въпрос самата световна среда.

Да се научат как да поставят световната среда под въпрос помага на хората да видят от какво се учат.

Виждането помага на хората да разберат.

Разбирането развива независимото мислене.

Независимото мислене развива способността на човечеството да се учи от реалността, вместо да се учи от онова, което е създадено, за да я замени.

Напредъкът на човечеството е резултатът от този процес.

Напредъкът на човечеството е резултатът, когато човечеството се учи от онова, което светът многократно показва, вместо да продължава да го повтаря.

Напредъкът на човечеството не се постига само чрез увеличаване на информацията.

Информацията не създава автоматично разбиране.

Разбирането не се развива автоматично, без да се научи как да се поставя под въпрос онова, от което се учи.

Напредъкът на човечеството се постига, когато разбирането развива независимо мислене, а независимото мислене развива способността на човечеството да се учи от реалността.

Предишните раздели вече показаха защо човечеството поколение след поколение многократно пресъздава едни и същи проблеми, поведения, системи, наративи, зависимости, ограничения и повтарящи се модели.

Те показаха защо само информацията не е достатъчна.

Те показаха защо само задаването на въпроси не е достатъчно.

Те показаха защо човечеството се нуждае от структуриран, основан на доказателства път за учене от самата световна среда.

Този път вече съществува.

Напредъкът на човечеството е постепенното подобряване на способността на човечеството да се учи от самата световна среда.

Разбирането развива независимо мислене.

С напредването на разбирането напредва и независимото мислене.

С напредването на независимото мислене повторението губи своя път.

Когато повторението губи своя път, човечеството придобива способността постепенно да се учи от реалността, вместо постепенно да я повтаря.

Всеки живее в една и съща световна среда.

Всеки се учи от нея.

Всеки допринася за нея.

Всеки е повлиян от нея.

Всеки влияе върху нея.

Всеки помага да се оформи онова, което бъдещите поколения ще наследят.

Затова Напредъкът на човечеството е от полза за всички, защото всички споделят една и съща световна среда и помагат да се оформи онова, в което тя се превръща.

Следователно Напредъкът на човечеството не е отговорност на някой друг.

Той принадлежи на всички, защото всеки допринася за световната среда, която оформя човечеството.

Децата не създават света, който наследяват.

Възрастните го създават.

Децата не създават образователната среда.

Възрастните я създават.

Децата не решават кои пътища за учене да им бъдат предоставени.

Възрастните решават.

Независимо дали го осъзнават или не, хората помагат да се оформи световната среда, от която се учат бъдещите поколения.

Световната среда, която децата наследяват, се оформя от това, което предишните поколения избират да поставят под въпрос, избират да пренебрегват, избират да оспорват, избират да защитават и избират да предадат нататък.

Онова, от което човечеството се учи, влияе върху това, в което човечеството се превръща.

Онова, от което децата се учат, влияе върху това, в което се превръщат бъдещите поколения.

Онова, от което обществото се учи, влияе върху това, в което обществото се превръща.

Следователно Напредъкът на човечеството зависи от подобряването на онова, от което хората се учат, и на начина, по който се учат от него.

Това означава, че родители, учители, лица, полагащи грижи, преподаватели, училища, образователни среди, общности и обществото като цяло носят отговорност да помогнат на следващото поколение да получи нещо по-добро от повторението.

Но отговорността не трябва да се превръща в отлагане.

Децата не трябва да бъдат принуждавани да чакат.

Възрастните не трябва да бъдат принуждавани да чакат.

Образованието не трябва да бъде принуждавано да чака.

Напредъкът на човечеството се осъществява най-бързо, когато човечеството се учи заедно.

Децата се учат.

Възрастните се учат.

Родителите се учат.

Учителите се учат.

Лицата, полагащи грижи, се учат.

Преподавателите се учат.

Общностите се учат.

Обществото се учи.

Целта не е една група да чака друга.

Целта е човечеството заедно да подобрява способността си да се учи от световната среда.

Напредъкът на човечеството не се постига чрез повторение.

Напредъкът на човечеството се постига чрез учене.

Напредъкът на човечеството се постига чрез разбиране.

Напредъкът на човечеството се постига чрез развиване на независимо мислене.

Напредъкът на човечеството се постига, когато хората се учат от онова, което световната среда многократно показва, вместо да продължават да го повтарят.

С напредването на разбирането напредва и независимото мислене.

С напредването на независимото мислене хората все повече се учат от реалността, вместо да се учат от онова, което е създадено, за да я замени.

Създадените лъжи губят своя път, защото разбирането заменя сляпото приемане.

Следването губи своя път, защото независимото мислене заменя зависимостта от други да мислят вместо тях.

Зависимостта губи своя път, защото хората все повече се учат от реалността, вместо да разчитат на онова, което не е било правилно поставено под въпрос.

Повторението губи своя път, защото ученето заменя подражанието.

Двойните стандарти губят своя път, защото един и същ стандарт се прилага навсякъде.

Напредъкът на човечеството се осъществява, защото хората се учат от онова, което световната среда действително показва, а не от онова, което им се казва да вярват за нея.

Ето защо Системата L2Q за задаване на въпроси е важна.

Тя предоставя структурирания, основан на доказателства път, който помага на хората да виждат, да разбират, да се учат от и да прилагат онова, което световната среда многократно показва.

Ето защо ресурсите са важни.

Те не са създадени, за да бъдат притежавани.

Те не са създадени, за да бъдат ограничавани.

Те не са създадени, за да се превърнат в поредната контролирана система.

Те принадлежат на всички.

Могат да бъдат четени.

Могат да бъдат използвани.

Могат да бъдат споделяни.

Могат да бъдат отпечатвани.

Могат да бъдат разпространявани.

Могат да бъдат прилагани.

Може да се учи от тях.

Могат да бъдат използвани в помощ на децата.

Могат да бъдат използвани в помощ на възрастните.

Могат да бъдат използвани в помощ на образованието.

Могат да бъдат използвани в помощ на обществото.

Ограничението не е собствеността.

Ограничението е значението.

Структурираният, основан на доказателства път за задаване на въпроси трябва да остане непокътнат.

Ресурсите не трябва да бъдат променяни, отслабвани, представяни невярно, разводнявани, обръщани или откъсвани от правилното им значение.

Напредъкът на човечеството зависи от това значението да остане ясно.

Хората не могат правилно да се учат от нещо, което е било променено в нещо друго.

Те не могат правилно да се учат от нещо, което е било отслабено.

Те не могат правилно да се учат от нещо, което е било представено невярно.

Напредъкът на човечеството зависи от това хората да се учат от самия път, а не от негови променени версии.

Ако значението се промени, ученето се променя.

Ако ученето се промени, резултатът се променя.

Следователно Напредъкът на човечеството зависи от запазването на целостта на самия път.

Ето защо официалните пътища на World Education Online и Q2L са важни.

Те помагат на хората да получат достъп до материалите в правилния им контекст.

Те помагат да се защити значението, като същевременно позволяват ресурсите да бъдат използвани, споделяни, отпечатвани, разпространявани, прилагани и да се учи от тях.

Целта не е ограничаване.

Целта е защита на значението.

Един път за учене не може да подпомага напредъка на човечеството, ако значението му бъде превърнато в същото повторение, което той е създаден да спре.

Ето защо Q2L също е важен.

Q2L помага на образователния път да преминава през обществото.

Той позволява на хората да споделят, използват, разпространяват, създават, прилагат материалите и да се учат от тях.

Той помага на възрастни да достигат до възрастни.

Той помага на възрастните да помагат на децата.

Той помага на семейства, училища, преподаватели и общности да се учат от една и съща рамка.

Той помага на разбирането да се разпространява в обществото.

Той помага на независимото мислене да се разпространява в обществото.

Той помага на хората да се учат от световната среда чрез един и същ структуриран, основан на доказателства път.

Той помага на Напредъка на човечеството да се разпространява в обществото.

Той помага бъдещите поколения да наследят път за учене, вместо да наследят повторение.

Той помага на Напредъка на човечеството да премине от концепция към приложение.

Той помага на ученето да премине в действие.

Той помага на разбирането да навлезе в обществото.

Той помага на независимото мислене да навлезе в обществото.

Той помага на Напредъка на човечеството да навлезе в ежедневието. Когато става дума за деца, материалите трябва да достигат до тях чрез родители, учители, лица, полагащи грижи, училища, образователни среди и отговорни възрастни.

Това не означава, че децата трябва да чакат.

Означава, че децата трябва да получат рамката безопасно, отговорно и възможно най-рано.

Young Questioners е основна част от това.

Young Questioners не е просто предоставяне на материали на децата.

Става дума за учене чрез създаване въз основа на онова, от което хората се учат.

Родителите се учат.

Учителите се учат.

Лицата, полагащи грижи, се учат.

Преподавателите се учат.

Училищата се учат.

Общностите се учат.

Когато хората създават безопасни и подходящи за възрастта материали на Young Questioners въз основа на рамката, те не само помагат на децата да се учат.

Те се учат и самите те.

Те мислят за това какво трябва да поставят под въпрос децата.

Те мислят за това как децата учат.

Те мислят за това как световната среда оформя децата.

Те мислят за това как да защитят умовете на децата.

Те мислят за това как да помогнат на децата да виждат, разбират, учат и развиват независимо мислене.

Процесът на създаване се превръща в част от процеса на учене.

Хората се учат чрез прилагане.

Хората се учат чрез задаване на въпроси.

Хората се учат чрез създаване.

Хората се учат, като помагат на другите да се учат.

Следователно Young Questioners помага на деца и възрастни да се учат заедно.

Учителите и преподавателите са особено важни, защото помагат да се оформя учебната среда на децата.

Системата L2Q за задаване на въпроси предоставя на учителите и преподавателите структуриран, основан на доказателства метод, с който да помагат на децата да се учат от световната среда, докато самите те продължават да се учат от нея.

Същото се отнася за родители, лица, полагащи грижи, училища, образователни среди и отговорни възрастни.

Рамката не е нужна само на една група.

Тя е необходима на децата.

Тя е необходима на възрастните.

Тя е необходима на родители, учители, лица, полагащи грижи, преподаватели, училища, образователни среди и общности.

Тя е необходима навсякъде, където хората се учат от световната среда и помагат на другите да се учат от нея.

Образованието не може да се подобри, като повтаря същия подход, който не успя да научи хората как да задават въпроси за самата световна среда.

Образованието се подобрява, когато децата и възрастните получат пътя L2Q и се учат от него заедно.

Напредъкът на човечеството не може да остане затворен в една книга, един човек, един уебсайт, една организация или едно поколение.

Той трябва да се движи през обществото.

Трябва да бъде използван.

Трябва да бъде споделян.

От него трябва да се учи.

Трябва да достига до децата.

Трябва да достига до възрастните.

Трябва да достига до образованието.

Трябва да достига до общностите.

Напредъкът на човечеството настъпва, когато напредва разбирането.

Той настъпва, когато напредва независимото мислене.

Той настъпва, когато хората се учат от световната среда, вместо просто да я наследяват.

Той настъпва, когато бъдещите поколения получат способността да се учат от реалността, вместо просто да я повтарят.

Той настъпва, когато разбирането заменя сляпото приемане.

Той настъпва, когато независимото мислене заменя следването.

Той настъпва, когато реалността заменя създадените лъжи.

Той настъпва, когато ученето заменя повторението.

С Напредъка на човечеството постепенно се подобрява способността на човечеството да се учи от реалността, вместо да се учи от онова, което е създадено, за да я замени.

С напредването на разбирането създадените лъжи губят способността си да оцеляват.

С напредването на независимото мислене следването губи своя път.

Когато хората се научат как да прилагат същия стандарт навсякъде, двойните стандарти губят своя път.

Когато човечеството се учи от самата световна среда, системите, поведенията, наративите, предположенията и структурите все повече се привеждат в съответствие с реалността, а не със заблудата.

Следователно Напредъкът на човечеството не подобрява просто задаването на въпроси.

Той подобрява способността на човечеството да се учи, да разбира, да мисли независимо, да различава истината, да прилага справедливост и постепенно да подобрява световната среда, която създава и предава нататък.

Когато човечеството става все по-способно да гради върху истината, вместо да гради върху заблуда, несправедливостта губи основите си.

Когато несправедливостта губи основите си, обществото става все по-способно да служи на хората, бъдещите поколения и самия живот.

Следователно Напредъкът на човечеството не е просто напредък на знанието.

Това е постепенният напредък в способността на човечеството да се учи от реалността и да гради върху реалността.

Децата остават в центъра, защото децата се превръщат в бъдещите носители на световната среда.

Децата стават родители.

Децата стават учители.

Децата стават лица, полагащи грижи.

Децата стават работници.

Децата стават лидери.

Децата стават хора, които вземат решения.

Децата стават участници в света.

Всичко, от което децата се учат днес, става част от света утре.

Светът, наследен от бъдещите поколения, се оформя от това, от което са се учили предишните поколения.

Светът, създаден от бъдещите поколения, ще се оформя от това, от което те се учат.

Следователно Напредъкът на човечеството зависи от това, от което децата са обучавани да се учат днес.

Ако децата наследят повторение, повтарящият се свят продължава.

Ако децата наследят зависимост, зависимостта продължава.

Ако децата наследят следване, следването продължава.

Ако децата наследят мълчание, мълчанието продължава.

Ако децата наследят страх, страхът продължава.

Ако децата наследят създадени лъжи, създадените лъжи продължават.

Ако децата наследят Системата L2Q за задаване на въпроси, Напредъкът на човечеството продължава.

Ако децата наследят структурирано задаване на въпроси, основано на доказателства, разбирането напредва.

Ако децата наследят способността да се учат от самата световна среда, независимото мислене напредва.

Ако децата наследят способността да различават истината, създадените лъжи губят своя път.

Ако децата наследят способността да прилагат същия стандарт навсякъде, повтарящите се двойни стандарти губят своя път.

Следователно бъдещето на човечеството е неразделно от това, от което децата са обучавани да се учат.

Напредъкът на човечеството не се създава чрез чакане бъдещите поколения да решат това, което предишните поколения не са успели да поставят под въпрос.

Напредъкът на човечеството се създава, когато настоящите и бъдещите поколения получат пътя заедно.

Деца и възрастни се учат заедно.

Семейства и училища се учат заедно.

Учители и ученици се учат заедно.

Общности се учат заедно.

Обществото се учи заедно от световната среда.

Напредъкът на човечеството не се създава от един човек, който се учи сам.

Напредъкът на човечеството се създава, когато човечеството постепенно подобрява способността си заедно да се учи от световната среда.

Така повтарящата се вреда губи своя път.

Така създадените лъжи губят своя път.

Така мълчанието губи своя път.

Така зависимостта губи своя път.

Така следването губи своя път.

Така повтарящият се свят губи своя път.

Така Напредъкът на човечеството придобива своя път.

Пътят съществува.

Рамката съществува.

Ресурсите съществуват.

Следващото поколение съществува.

Отговорността съществува.

Въпросът вече не е дали пътят съществува.

Въпросът е дали човечеството избира да го използва.

Това, което ще се случи след това, зависи от това какво човечеството избира да направи с тези ресурси.

Днешните деца се превръщат в утрешния свят.

Всичко, от което децата са обучавани да се учат днес, става част от света, който ще помогнат да създадат утре.

Ето защо бъдещето на човечеството е неразделно от образованието на децата.

Защото днешните деца се превръщат в утрешния свят и бъдещето на човечеството в крайна сметка ще се определя от това дали бъдещите поколения ще наследят повтарящия се свят или ще наследят способността да се учат от него.

Бъдещето на човечеството в крайна сметка ще се определя от това дали разбирането напредва или повторението напредва.

Дали независимото мислене напредва или следването напредва.

Дали реалността напредва или създадените лъжи напредват.

Дали човечеството продължава да повтаря света или постепенно се учи от него.

Напредъкът на човечеството е от полза за всички, защото всички живеят в една и съща световна среда.

Всички се учат от нея.

Всички допринасят за нея.

Всички са повлияни от нея.

Всички помагат да се оформи това, в което тя се превръща.

Следователно ползите от Напредъка на човечеството не са ограничени до един човек, една група, една система или едно поколение.

Те принадлежат на всички, защото всички споделят една и съща световна среда и допринасят за бъдещето, което възниква от нея.

ЗАЩО НЕ МОЖЕХ ДА НЕ НАПРАВЯ НИЩО

Като дете очаквах светът да бъде такъв, какъвто хората казваха, че е.

Очаквах истината да има значение.

Очаквах системите да бъдат такива, каквито твърдяха, че са.

Очаквах хората да казват истината, когато се повдигаха важни въпроси.

Очаквах доказателствата да имат значение.

Очаквах противоречията да бъдат разглеждани.

Когато пораснах и сам преживях света, многократно срещах нещо съвсем различно.

Светът, който преживявах, не беше светът, който бях научен да очаквам.

Когато поставях под въпрос това, което виждах, очаквах отговори.

Когато представях доказателства, очаквах доказателства в отговор.

Когато разкривах лъжи, очаквах истината да има по-голямо значение от парите, позицията, авторитета, статуса или личния интерес.

Това никога не се случи.

Дълго време продължавах да очаквам някой да каже истината.

Никой никога не го направи.

Това ме принуди да спра да питам дали хората казват истината и да започна да питам защо не я казват.

Чрез повече от тридесет години документирани преживявания стигнах до разбирането защо едни и същи проблеми продължават да се повтарят.

Стигнах до разбирането защо хората мълчат, защо защитават това, от което зависят, и какво влияние оказват парите върху човешкото поведение, като оформят решения, действия, мълчание, резултати и цели системи.

Колкото повече разбирах, толкова повече осъзнавах, че хората непрекъснато се превръщаха в продукти на средата, от която се учеха, без никога правилно да се учат от нея.

Тя ги оформяше.

Те я повтаряха.

Те я предаваха нататък.

Това осъзнаване ме тревожеше повече от всичко друго.

Осъзнах, че децата наследяваха същия повтарящ се свят и в крайна сметка щяха да станат възрастните, отговорни да го предадат отново нататък.

Осъзнах, че хората не могат да се учат от това, което не могат да видят.

Ако реалността остане скрита, хората не могат правилно да се учат от нея.

Ако хората не могат правилно да се учат от нея, те продължават да я повтарят.

Не можех да приема това.

Не можех да приема да видя това, което бях видял, и да остана мълчалив.

Не можех да приема да оставя бъдещите поколения да наследят същия повтарящ се свят, без поне да се опитам да направя нещо по въпроса.

Също така не можех да приема нещо, което знаех, че е лъжа, само защото други хора го приемаха.

Не можех да се съобразя с него.

Не можех да се преструвам, че е истина, за да се впиша.

Най-лесният вариант щеше да бъде да го приема, да се съобразя с него и да стана част от него.

Но никога не бих могъл да направя това.

Не заради това да бъда приет.

Не заради одобрението.

Не заради удобството.

Не заради парите.

На никаква цена.

За мен да стоя сам беше по-лесно, отколкото да приема нещо, което знаех, че е лъжа.

След като разбрах това, да не правя нищо вече не беше приемливо за мен.

Да помагам на хората да се учат от световната среда стана по-важно за мен от собствения ми временен живот.

Да помагам на децата да наследят нещо по-добро от повторението стана по-важно за мен от собствения ми комфорт.

Осъзнах, че ако и аз остана мълчалив, просто ще стана част от същото мълчание, на което бях свидетел десетилетия наред.

Не можех да направя това.

Чувствах отговорност да разкрия това, което беше скрито, за да могат хората да го видят.

Защото хората не могат да се учат от това, което не могат да видят.

Това разбиране в крайна сметка доведе до Книгата на доказателствата, World Education Online, Системата L2Q за задаване на въпроси, Q2L, Young Questioners и образователните материали, които последваха.

Парите не ме мотивират.

Не вярвам, че информацията, предназначена да помага на хората да се учат от световната среда, трябва да принадлежи на мен.

Вярвам, че трябва да принадлежи на всички.

Ето защо информацията, ресурсите и образователните материали са предоставени свободно, за да могат хората да ги четат, използват, споделят, разпространяват и да се учат от тях.

Парите никога не са били целта.

Целта беше да се помага на хората да се учат от световната среда.

Целта беше да се помага на децата да наследят нещо по-добро от повторението.

Виждам защо хората страдат и защо едни и същи проблеми продължават поколение след поколение.

Виждам защо децата идват в свят, в който основно ги учат как да се приспособяват, вместо как правилно да се учат от него, за да може той да се подобри.

Виждам и пътя, който може да помогне това да се промени.

Ето защо опитах.

Опитах всичко по силите си да помогна на хората.

Опитах всичко по силите си да помогна на децата.

Опитах всичко по силите си да помогна на човечеството да се учи от световната среда, вместо да продължава да я повтаря.

Дали хората ще изберат да използват тази възможност в крайна сметка е тяхно решение.

Моята отговорност беше да опитам.

Не съжалявам за това, на което посветих живота си като възрастен.

Не съжалявам за времето, усилията, жертвите или рисковете.

Бих направил всичко отново.

Бих го направил отново, дори ако никога не помогнеше за нищо.

Защото след като разбрах това, до което бях стигнал, да не правя нищо никога не беше вариант за мен.

Ето защо не можех да не направя нищо.

WORLD EDUCATION ONLINE

НАУЧИ СЕ ДА ЗАДАВАШ ВЪПРОСИ

ЗАДАВАЙ ВЪПРОСИ, ЗА ДА УЧИШ

Образованието оформя обществото.

Задаването на въпроси оформя образованието.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Ресурсите принадлежат на всички и трябва да бъдат използвани, споделяни, разпространявани и прилагани, при условие че смисълът им не се променя.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ДРУГИ КНИГИ

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**ЧОВЕЧЕСТВОТО НЕ МОЖЕ ДА НАПРЕДВА ЧРЕЗ ОНОВА,
КОЕТО НЕ РАЗБИРА**

Научи се да задаваш въпроси

Задавай въпроси, за да учиш